

Вадим Зеланд

На прага на финия свят

*Пета книга от поредицата
„Трансърфинг на реалността“*

ОТЗИВИ НА ЧИТАТЕЛИ

„Колкото и да е странно, транссърфингът действително работи! Удивително е! Нещата, които започнаха да ми се случват, не могат да се нарекат другояче, освен чудеса. Никога не бих си помислил, че това е възможно!”

„Безброй впечатления! Изпитвам някакъв детски възторг, защото започвам да разбирам неща, за които преди само се досещах.”

„Видях щастието и то сега с всеки изминал ден расте! Странно - то винаги е било около мен, но аз не съм го забелязвала.”

„Длъжен съм да ви кажа, че подобна книга ми е липсвала цял живот. Тя описва взаимоотношенията между моята душа и разума ми.”

„Непрекъснато изпитвам усещането, че мога планини да преместя. Че всичко е възможно. Някакво странно чувство — радвам се на всичко като дете. Не ми стигат думи да опиша всичко, което чувствам.”

„Отначало почувствах изместване на реалността. Аз изчезнах - бях в енергийния поток, излъчван от... Не мога да го обясня. Сетне някакъв удар ме изтласка на повърхността и известно време не схващах нищо.”

„Всичките ми житейски проблеми започнаха да се решават леко, всичко се нарежда и отива на мястото си. Невероятно е!”

„Изпитвам такъв възторг! Не помня за последен път нещо да ме е радвало така. Транссърфингът ме измъкна от такова блато, чийто край изобщо не виждах!”

„Това наистина работи! Всичко останало не е важно.”

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читателю!

При цялото си многообразие реалността има ясно изразена огледална симетрия. Дуалната природа на нашия свят се проявява навсякъде: има ляво и дясно, има горе и долу, душа и разум, живо и мъртво, черно и бяло, осезаемо и илюзорно. Дуализмът е причина за вечното противопоставяне между двете направления в светогледа - идеализма и материализма.

Но все пак какъв всъщност е нашият свят - механистична система или виртуална илюзия? Ако търсим отговора само в едното направление, възникват множество противоречия и парадокси. Тъй наречената златна среда също не съществува - тя е твърде размита.

В такъв случай къде е истината?

Ще тръгнем да търсим отговор на загадката по малко необичаен път. Като отговор на всеки въпрос от рода на „Какво е реалност - това или онова?“, ще приемем един нетривиален постулат: „И едното, и другото“.

Истината не е по средата, а там, където се пресичат страните на многоликата реалност. Наред с материалната Вселена съществува нейното огледално отражение - неосезаем и невидим, но също така реален свят, чието присъствие се проявява в необяснимите явления. В допирната точка на тези два свята реалността става не само разбираема, но и което е удивително - управляема.

Човек обаче е склонен да изпада в крайности, затова в зависимост от светогледа си се опитва да търси решение на проблемите си или в рамките на материалната действителност, или в областта на метафизиката. Но нито единият, нито другият път носи удовлетворителни резултати. Човек се намира във властта на обстоятелствата - животът му се „случва“, също като в сън, на който не е по силите му да повлияе.

И все пак има един принципно различен начин за взаимодействие с околния свят - трансърфингът, точно за който ще стане дума в тази книга. Същността е следната - ако се вземат предвид и двете страни на дуалния свят и се спазват определени правила, възможно е да се получи достъп до управлението на събитията. Реалността вече не съществува като нещо външно и независимо спрямо човека - той получава способността да я подчини на своята воля.

Книгата се роди като резултат от кореспонденцията ми с читателите, изпробвали трансърфинга. Всички с неподправено учудване разказват за невероятните промени в живота им. Обикновено досадните проблеми някъде изчезват: вратата, която преди ви е изглеждала безнадеждно заключена, се отваря; околните по непонятна причина започват да се отнасят към вас с по-голяма симпатия; реалността буквално пред очите ви променя облика си. Става така, че мислите ви по съвсем невероятен начин се въплъщават в действителността.

Ако това е вашето първо запознанство с трансърфинга, в текста ще срещнете неизвестни понятия, които са обяснени в речника. По-подробно изложение на принципите за управляване на реалността можете да намерите в книгите „Трансърфинг на реалността“ и „Ябълките падат в небето“.

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС В ТАЗИ КНИГА

Един от най-обикновените и същевременно загадъчни феномени в човешкия живот са сънищата. Човек прекарва една трета от живота си в сън. Всичко, което става с него в това гранично състояние, и досега е обвито в тайнственост. Научните изследвания в тази област обясняват много малко неща. Философските трактати също се хвърлят от една крайност в друга. Някои казват, че сънищата са илюзия, други твърдят, че дори самият ни живот е само един сън.

Кой все пак е прав?

Като езотерично учение трансърфингът подхожда към този въпрос от друга позиция. Наистина ли разумът си фантазира сънищата? От една страна, събитията в съня са виртуални, но от друга - сънищата изглеждат толкова реални, че човек всеки път ги приема за действителност. Известно е, че насън може да се наблюдават картини сякаш не от този свят, като е напълно ясно, че по принцип подобни неща не могат да се видят в живота. Ако сънят е някаква имитация на реалността от нашия мозък, откъде тогава идват тези невъобразими картини и сюжети?

Според една хипотеза мозъкът сам синтезира сънищата и по време на сън възприема тези картини също като наяве. Това наистина е само хипотеза. Все още никой не е доказал, че всичко става точно така. В модела на трансърфинга интерпретацията е съвсем друга: подсъзнанието нищо не си фантазира самостоятелно, а се свързва с пространството на варианти, в което се съдържа цялата информация. Пространството на варианти е информационна структура, където се пазят сценариите на всички възможни събития. Вариантите са безкрайно много, както е безкрайно множеството възможни положения на точката върху координатната система. Там е записано всичко, което е било, е и ще бъде.

Не бързайте да си правите скептични изводи.

Вгледайте се внимателно в някакъв предмет, после затворете очи и се опитайте да си го представите. Дори да имате невероятни способности за визуализиране, все пак не ще успеете да „видите“ предмета със затворени очи така, както с отворени. Образът, запечатан от вашия мозък, е само фотография с много ниско качество. Да предположим, че той съхранява тази фотография като определено състояние на група от неврони. Но в такъв случай, за да възпроизведе всички съхранени в спомените фотографии, никакви неврони - колкото и огромно количество да са - няма да са достатъчни.

Ако нашите спомени и сънища са възпроизвеждани на онова, което е записано в невроните, тогава колко ли такива клетки трябва да има в главите ни? Трансърфингът обяснява това противоречие с факта, че невроните не са носители на информация, както са битовете в компютъра. Мозъкът не пази самата информация, а нещо като отправки към информацията в пространството на варианти.

Възможно е мозъкът да съхранява известно ограничено количество данни. Но дори и като съвършена биологична система той не е в състояние да пази всичко, което сме готови да възпроизведем в своята памет. Още повече пък не е способен да синтезира такава съвършена виртуална реалност, каквато е сънят. Не е нужно да се залъгваме с неубедителни доводи, че видите ли, като изключи, мозъкът е способен да възприема ясно картините, които си представя.

Ако условно отнесем всичко съзнателно в човешката психика към разума, а подсъзнателното - към душата, можем да кажем, че сънищата са полет на душата в пространството на варианти. Тя има пряк достъп до информационното поле, където всички „сценарии и декори“ се съхраняват стационарно, също като кадри на филмова лента. Разумът не си фантазира сънищата - той действително ги вижда. И това не са илюзии, а реално кино за онова, което би могло да се случи в миналото или бъдещето.

В сънищата се случват всякакви възможни събития, но тъй като съществуват безкрайно множество потенциални варианти, няма никаква гаранция, че сънят има някакво отношение към действителността. Всяко събитие, случващо се в нашия реален свят,

представлява материална реализация на един от множеството варианти. Материалният свят се движи в безкрайното пространство на варианти също като кинокадър на екрана, вследствие на което се появява феноменът движение на материята във времето.

На пръв поглед е трудно да повярваме в това.

Къде се намира пространството на варианти?

Как изобщо е възможно това?

От гледна точка на нашето триизмерно възприемане то е навсякъде и същевременно никъде. Може би е извън видимата Вселена, а може да е и във вашата чаша с кафе. Във всеки случай не е в третото измерение. Макар че достъпът до това информационно поле по принцип е възможен. Точно оттам идват интуитивните знания и ясновидството. Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново. Той може единствено да построи нова версия на къщичка от старите кубчета. Разумът получава всички научни открития и шедеври на изкуството от пространството на варианти с помощта на душата.

Но все пак дали съществува нещо общо между сънищата и реалността? Докато спим, не ни идва наум да погледнем критично на ставащото. Виртуалната реалност се моделира в съня ни поразително естествено. Въпреки че там често стават странни събития, ние ги възприемаме като нещо обикновено. В съня си човек се намира напълно във властта на обстоятелствата, сънят се „случва“ с него и той нищо не може да направи.

В несъзнателния сън разумът не ограничава душата със своя контрол - той гледа кино като зрител. И същевременно преживява видяното и тези преживявания се предават на душата, която тутакси се настройва към отговарящ на очакванията сектор от пространството на варианти. И така сценарият се променя динамично, в развитие. Декорите и действащите лица мигновено се настройват към променящия се сценарий. Въображението наистина участва в сънищата, ала само като генератор на идеи.

Но ако ни провърви, в един момент осъзнаваме, че спим. В такъв случай несъзнателният сън се превръща в осъзнат. В осъзнатия сън човек участва във виртуалната игра и разбира, че всичко е само сън. Ако това никога не ви се е случвало и го чувате за пръв път, не се съмнявайте - не е фантазия. На осъзнатите сънища са посветени много книги и в света има любители, които се занимават постоянно с тази практика.

Щом човек осъзнае, че това е само сън, веднага му се появяват удивителни способности. В осъзнатия сън няма нищо неизпълнимо - събитията могат да се управляват и да се извършват непостижими неща, например да се лети. Но дори насън само желанието да се издигнеш във въздуха не е достатъчно. Не се реализира самото желание, а стремежът към целта. Работят не мислите за желаното, а нещо друго - това, което е трудно да се опише с думи. Има някаква сила зад кулисите на сцената, където се извършва играта на мислите. И въпреки това последната дума има тя, тази сила. Навярно сте се досетили, че става дума за намерението. То може да се определи приблизително като решимост да имате и да действате.

Само по себе си желанието нищо не дава. Напротив, колкото е по-силно, толкова по-малки са шансовете за успех. Ако насън желаете да полетите и започнете да умувате дали това е възможно или не, нищо няма да излезе. За да полетите, трябва просто да се вдигнете във въздуха с намерението си. В съня изборът на който и да е сценарий не се осъществява с желанието, а с твърдия стремеж за постигане на целта. Не разсъждавате и не желаете, а просто имате и действате.

Намерението е движещата сила, която управлява сценария в осъзнатия сън. Но въпросът е защо се реализират нашите опасения. Нима можем да ги отнесем към намерението?

Както в сънищата, така и в реалния живот вечно ни преследват варианти със сценарии на нашите опасения, тревоги, неприязън, омраза. Нали ако аз не искам това, значи нямам намерение да го имам? Но все пак ние получаваме онова, което с всички сили се мъчим да избегнем. Излиза, че насоката на нашите желания няма значение? Обяснението се крие в още по-тайнствената и могъща сила, чието име е външното намерение.

Всички познаваме намерението да направим нещо със собствени сили - това е

вътрешното намерение. Много по-сложно е да разпространим действието на волята си върху външния свят. Понятието външно намерение е тясно свързано с пространството на варианти. Прието е всички манипулации с времето, пространството и материята, които не се поддават на логично обяснение, да отнасяме към магията или към паранормалните явления. Намерението се нарича външно, защото се намира извън човека, затова не е подвластно на разума. Наистина, в определено състояние на съзнанието човек е способен да получи достъп до него. Ако подчиним тази могъща сила на волята си, можем да сътворим невероятни неща. С помощта на тази сила древните магове са издигнали египетските пирамиди и са създали всички подобни чудеса.

Ако се опитате мислено да движите молива по масата, нищо няма да излезе. Но ако имате твърдото намерение да си представите, че той се движи, може би ще се получи. Да допуснем, че сте успели да помръднете молива от мястото му (във всеки случай екстрасенсите успяват). Може да ви се стори странно и страшничко онова, което ще кажа сега. Всъщност моливът не се движи! И в същото време това не ви се струва. В първия случай вие правите опити да помръднете молива с мисловната си енергия. Явно тази сила не е достатъчна да премести материален предмет. Във втория се плъзгате по секторите от пространството на варианти, където моливът има различно местоположение.

Схващате ли разликата?

Ето го молива - лежи на масата. Със силата на намерението си си представяте, че започва да се движи. Намерението ви сканира секторите от пространството, в които моливът заема различни положения. Ако мисловното ви излъчване е достатъчно силно, той ще се материализира в нови точки от реалното пространство. Като при това се движи отделният „слой на молива”, докато останалите слоеве, включително този на наблюдателя, остават неподвижни. Не се движи самият предмет, а реализацията му в пространството на варианти. На същия принцип е основано движението на т.нар. неидентифицирани летящи обекти, за които законите на физиката (и по-специално инерцията) сякаш не съществуват.

Няма нищо чудно, ако не успеете с телекинезата. Подобни способности са развити много слабо почти у всички хора. Работата дори не е там, че имате слаба енергетика, а че е много трудно да повярвате в подобна възможност и следователно да предизвикате у себе си чисто външно намерение. Хората, които що-годе успяват с телекинезата, не придвижват предмети. Те притежават уникалната способност със силата на намерението си да насочват своята енергия за преместване на материалната реализация в пространството на варианти.

Всичко свързано с външното намерение се смята за мистика, магия или в най-добрия случай за необясними явления, свидетелствата за които успешно се складират по прашни лавици. Обикновеният светоглед абсолютно отрича подобни неща. Ирационалното винаги предизвиква своеобразен страх. Подобен страх и вцепенение изпитват хората, наблюдавали НЛЮ. Необяснимото явление е толкова далеч от обикновената действителност, че просто не ти се иска да повярваш в него. И същевременно притежава такава зашеметяваща дързост да бъде реално, че предизвиква ужас.

Външното намерение е именно случаят, когато „ако Мохамед не отиде при планината, планината ще отиде при Мохамед”. Не е задължително работата на външното намерение да е съпроводена с паранормални явления. Във всекидневието си постоянно се сблъскваме с резултатите от неговото действие. По-специално опасенията и най-лошите ни очаквания се реализират именно с външното намерение. Но тъй като в дадения случай то работи независимо от волята ни, ние не осъзнаваме как става това.

Способността да управляваме сънищата си се проявява като следствие от осъзнаването на самия себе си в съня спрямо реалната действителност. На този етап на осъзнаване човек има опорна точка — реалността, в която може да се върне, след като се събуди. На свой ред реалността прилича на несъзнателно сънуване наяве - човек се намира във властта на обстоятелствата и животът „се случва” с него. Не помни миналите си животи и няма опорна точка, спрямо която може да се изкачи на следващия етап на осъзнаване.

И все пак ситуацията не е безнадеждна. В трансърфинга съществуват косвени

методи, с чиято помощ външното намерение може да бъде принудено да работи по заобиколни пътища. Човешката мисловна енергия при определени условия е способна да материализира един или друг сектор от пространството на варианти. С други думи, човек е в състояние да формира своята реалност. Но за тази цел е необходимо да спазва определени правила.

Реалността има две форми: физическа, която може да се пипне с ръка, и метафизична, извън пределите на възприятията, но не по-малко обективна. В известен смисъл светът представлява безкрайно дуално огледало, от едната страна на което е материалната Вселена, а от другата се простира метафизичното пространство на варианти. Потенциалната възможност се въплъщава в действителност също като отражението в огледалото на вариантите. Обикновеният човешки разум неуспешно се опитва да въздейства на отражението, докато е необходимо да се промени самият образ.

Какво представлява този образ?

Как да се промени?

Как човек да си служи с това странно огледало?

Трансърфингът дава отговор на всички въпроси. Всъщност това е мощна технология за управляване на реалността. Тук целта не се постига, а в повечето случаи сама се реализира. Това звучи невероятно само в рамките на обикновения светоглед.

Разчупвайки рамките на стереотипите, вие отваряте врата към свят, където възможностите са ограничени само от намерението, където неосъществимите мечти се въплъщават в действителност.

СМЪРТТА НА ПРОГРАМИСТА

„Отдавна очаквах подобна книга. Това безспорно работи. Но ми се струва, че засега при мен нещата не се получават така, че да ми спре дъхът. Вероятно не правя всичко както трябва. Първото, на което се уча, е да не изразходвам енергията си напразно, макар че понякога се случва. Почти съм си изработила навика да си повтарям, че „аз може би не зная, но моят свят знае как да се грижи за мен” и „намерението ми се реализира, всичко върви натат и всичко се развива както трябва”.

Това наистина работи, но все още ме преследват неприятности. Личният ми живот не върви. Навярно придавам голямо значение на това, а би трябвало да отслабя хватката. Старая се да не се сравнявам с другите - видите ли, те успяват, а аз не. Щом ме завладяват съмнения, веднага отварям книгата, но никога не различавам границата къде е желанието и къде е важността или визуалната представа на онова, което искаш. Обърках се. Ето например имам желание или намерение да живея и да работя в Англия. Случайно открих организация, която се занимава с това. Измамиха ме. Но въпреки всичко мисля за това и правя стъпки в тази насока. Представям си го визуално, но може би това не е моята врата, не зная.”

Ще ви разкажа историята на един мой близък приятел. Да го наречем Програмиста, понеже такава беше професията му. Той също искаше да напусне родната си. В Русия Програмиста беше висококвалифицирано „момче за всичко”, а както често се случваше - и „за бой” включително. А там, на Запад, хората като него съставляваха най-елитната каста от всички „бели якички”. Когато до нас стигаха новини оттам за умопомрачителни заплати, скъпи коли и къщи с басейни, свят ти се завиваше, а в гърдите ти бушуваше треска - съвсем истинска „златна треска”.

Сякаш ръководейки се от принципите на трансърфинга, приятелят ми се запита: каква цел на картата да избере? И душата му веднага без колебание отговори - разбира се, Австрия. Кой знае защо, точно тази страна беше най-близо до сърцето му. Алпите, ски в планината, природа с уникална красота, пък и изобщо едно от най-уютните кътчета на

планетата.

Приятелят ми с блестящи очи ми разказваше за идеята си и дори ме кандърдисваше да заминем заедно. По всичко изглеждаше, че душата и разумът му се бяха слели в един стремеж. Но тогава не знаехме за никакъв трансърфинг, затова разумът на Програмиста пое кормилото на управление на съдбата в свои ръце.

Веднъж приятелят ми дойде с помръкнал взор и ми каза, че ще се наложи да се откаже от идеята си. Не било толкова лесно да пробие стената на австрийското емиграционно законодателство. Прагматичният разум, свикнал да си има работа с реално постижими цели, надделя. Това беше първата грешка на Програмиста.

На бърза ръка погребва мечтата си и душата на моя приятел се омърлуши. Предприемчивият разум обаче скоро откри напълно приемлива замяна. Канада! Ами това съвсем не е лошо! Освен това там не достигат специалисти, пък и е много по-лесно да получиш работна виза.

Новата идея беше реално постижима. Приятелят ми с всички подробности ми описваше всички предимства на замисъла си. Но предишният блясък в очите му вече липсваше. Разсъждаваше като аналитик, грижливо претеглил всички за и против и предварително пресметнал алгоритъма на постигане на целта. Доколкото разбрах, тя беше да получи добре заплатена работа. Трябваше да храни семейството си. И не само да го храни - беше му омръзнало да тъне в мизерия, и то с такъв ум! Наистина беше първокласен програмист.

Тъй като приятелят ми се славеше като работохолик, за него беше съвсем очевидно, че заможен живот може да се постигне единствено с упорит труд. Зае се с цялото си усърдие за работа. Наблегна на английския, усвои нови компютърни технологии, написа си добро резюме и го изпрати там, където трябва. Изобщо направи всичко, както се полага.

Мина половин година. Оттам - нищо, само студено мълчание. Резюмето му вече беше свършено, квалификацията - по-добра не може и да бъде, английският му съвсем не беше лош. А на толкова адреси беше изпратил предложението си, че би трябвало да го познава цяла Канада. Какво още не им стига? Вероятно трябва да повиши квалификацията си. И той се трудеше още по-усърдно, без се щади. Нима е по-лош от другите?!

От една страна, там наистина имаше остър недостиг на специалисти. Но същевременно непрекъснато се просмукваха сведения, че канадските работодатели твърде неохотно се свързват с чужденци. И пак разумната логика засече.

В тази ситуация разумът на Програмиста мъдро разсъди, че не си струва да зацикля само на Канада. Може да се опита и с Щатите. Както се оказва, там нашите мозъци се ценят твърде високо. И така, предишната цел отстъпи на заден план и започна нова кампания за завоюване на Америка.

Програмиста вече имаше опит. Той подробно проучи цялата необходима информация и точно знаеше какво, къде и как. Обмисли стратегията и тактиката си до най-малките подробности. Притежаваше всичко на най-високо ниво - и знания, и практически опит, и представителност. Стана истински професионалист в сферата на търсене на работа.

На пръв поглед американските работодатели би трябвало да са зашеметени от великолепно то „портфолио” на нашия герой. Никой обаче не проявяваше интерес към специалиста от висока класа и не бързаше с лова на мозъка му. Разумът на Програмиста трескаво се опитваше да открие причината за тази странна ситуация: нали прави всичко перфектно, защо няма резултат? Къде са се дянали „ловците на мозъци”? Ами историите за стотиците, дори хилядите компютърни специалисти, направили блестяща кариера в Щатите?

И този път нямаше обяснение. Високите технологии се развиваха с бързи темпове и в момента на борсата на труда имаше особено повишено търсене за специалност, която не влизаше в профила на нашия герой. Въпреки че и неговата специалност също се търсеше. С присъщото си упорство Програмиста се зае да усвоява новата технология. Той трябва да е най-добрият! Каквото и да му струва. Но всичките му старания бяха напразни. Америка пазеше неизменно безразличие, сякаш беше страховита и недостъпна Статуя на свободата.

Така измина още една година.

Приятелят ми понякога ме навестяваше и ми разказваше за митарствата си. Къде се дяна вътрешната светлина, която излъчваше, когато с такова увлечение говореше за своята Австрия! Сега той не беше предишният ентузиаст, а изморен и загрижен играч, който всеки ден методично проверява пощата си в очакване на печалбата.

Който не е бил в такова положение, трудно ще разбере какво означава да балансираш на границата между надеждата и отчаянието. Но ето че най-сетне получи предложение, и то не едно, а цели три едновременно!

Все пак съдбата е ехидна и жестока кокетка! Това се случи тъкмо в момента, когато Програмиста вече беше изгубил надежда и почти беше махнал с ръка на идеята си.

Събеседването се провеждаше в Москва. Разбира се, той тутакси замина за там. Първата среща се състояла в елитно кафене. Приели Програмиста едва ли не радушно и разговорът потръгнал учудващо леко и успешно, приветлива американка го гостила с кафе и паста. Наистина, когато тя невъзмутимо платила сметката, той потънал в земята от срам и удивление - никога не можел да си представи, че е толкова скъпо! Впрочем време било да свиква с новия живот - скоро и той ще може да си позволи много неща.

Второто събеседване - вече с друга компания, било точно обратното на първото. Надменният портиер дълго се правел, че не разбира какво му казва този жалък провинциалист и не искал да го пусне в хотела, където трябвало да се състои срещата. Двама не твърде дружелюбни американци подложили Програмиста на кръстосан разпит, вероятно го проверявали доколко издържа на стрес. После преминал много сложен тест на компютър. Не му съобщили резултата, но съдейки по доволните лица на екзаминаторите, той се справил успешно и с тази задача.

Окрилен от успеха, Програмиста толкова се ободрил, че дори не отишъл на третото събеседване - с финландска компания. Каква ти Финландия! Той се стреми към Щатите! Като се върнал у дома, изпратил благодарствени писма за проведеното събеседване, както се полага по етикет. И от двете компании дошъл отговор - приет е!

Yes! Програмиста бил заслужено възнаграден за всичките си мъки. Ето какво правят трудолюбието и упоритостта! Вече всичко е в миналото. Остава да избере една от двете компании. Първата, с която се състоял приятният разговор в кафенето, била в Аризона, а втората - в Калифорния. Виж ти как се обърнала съдбата - сега той избира.

Всезнаещият разум на Програмиста, както обикновено, веднага се включил: какво ще прави в Аризона, в тази пустиня, пълна с кактуси? Наистина работата в Калифорния, съдейки по всичко, обещавала да бъде много по-напрегната. Пък и пътят до нея от самото начало се оказал трудоемък. Но работохоликът не търси леки пътища - избрал втория вариант.

За пръв път в живота му се случвало да изиграе необичайна роля и учтиво да отклони предложението на радушната компания от Аризона. Е, каквото ще да става! Главното е, че сега целият му живот бил изпълнен с радостни приготовления. Скоро пристигнала поканата и Програмиста получил без проблеми дългоочакваната работна виза, и то за цялото семейство!

Наложило се обаче да продадат евтиния апартамент, където живеели тримата - той, жена му и дъщеря му. Иначе откъде ще вземе бедният руски Програмист хиляда и петстотин долара за визата на тримата? Но това вече нямало значение. Всичко се нареждало добре, очаквал ги състоятелен и комфортен живот в слънчева Калифорния.

Той уредил всичките си дела и изпратил на компанията радостната вест, че е готов да замине. Била пролетта на 2001 година. Америка с нетърпение очаквала Програмиста. Трябвало да му запазят самолетен билет. Изглеждало, че нищо не може да му попречи.

Но кой знае защо именно сега той пак се натъкнал на студено мълчание. Програмиста нямал търпение да дочака отговор и изпращал писма едно след друго. Какво ли се е случило?! В сърцето му се събудило забравеното чувство на паническият страх.

Напоследък в цялата суетня той престанал да обръща внимание на информациите

отвъд океана. Но сега, докато четял анализите на икономисти за ситуацията в САЩ, пред очите му се разкрила ужасяваща картина. В сферата на високите технологии стремително набирала скорост небивала криза. Десетки, стотици специалисти губели работата си. Предприятията, чиято дейност била свързана с компютрите и телекомуникациите, търпели огромни загуби. Оказало се, че компанията на Програмиста била сред онези, които напълно се разорили.

Той изобщо не очаквал подобно нещо. Сега американските работодатели гледали накриво не само чужденците, а и своите специалисти. Пък и визата вече не била действителна, защото била издадена за конкретна месторабота. Ами жилището? И него го нямало. Край - пълен провал.

Ударът бил още по-тежък, защото по ирония на съдбата аризонската компания се задържала на повърхността и продължила нормалното си съществуване. Програмиста направил отчаян опит да се обади на тях. Но къде ти! Естествено, никой не го удостоил с отговор.

Приятелят ми беше смазан от този неуспех, но не смяташе да свърши с живота си, както може би ви се е сторило. Със същото усърдие търсеше високо заплатена работа, ако не в чужбина, поне тук, в Русия. Вярваше, че с упорит труд всичко можеш да постигнеш. И наистина съдбата сякаш се съжали над него - скоро получи твърде изгодно предложение от едно предприятие недалеч от мястото, където живееше със семейството си.

Предложена му бе висока заплата, но Програмиста не пожела да продължава кариерата си в не толкова престижно селище. Летвата на амбициите му беше вдигната твърде високо. Та нали едва ли не превзе Калифорния! Пък и беше свикнал да се отдава докрай на работата си.

И наистина той вече беше станал толкова висококвалифициран специалист, че малко имаше такива. През лятото на същата година премина всички етапи на жесток подбор и все пак получи длъжност в американска компания с клон в Москва.

Дори според критериите на столицата заплата му беше твърде прилична — стигаше му и за жилище, и за всичко останало в излишък. Е, най-сетне - мислеше си той - всичко ще е наред. Компанията е стабилна, преживя кризата, печалбите ѝ растат.

Програмиста пристигна в Москва, настани се и започна работа, която му обещаваще издигане в кариерата. Твърде вероятно е в бъдеще да го изпратят да работи там, в Америка. Може би всичко е било за по-добро? Щом от първия път не се получи, значи съдбата го е предпазила от по-лош вариант.

Радостта му обаче беше преждевременна. Настъпи 11 септември - паметният ден, когато вследствие на терористичен акт в Ню Йорк бяха разрушени сградите на Търговския център и загинаха хиляди. А главният офис на компанията се намирал в единия небостъргач. Тя прекрати съществуването си.

Май съдбата и този път беше решила да си поиграе с Програмиста. Сякаш някакви зли сили се мъчеха да го премахнат от този свят. Колкото повече се стараше, толкова резултатът беше по-лош. Сега вече наистина дойде краят. Нищо не му оставаше, освен бързо-бързо да се върне в своя град.

Така моят приятел се прости с надеждата. Продаде компютъра си и реши никога повече да не се занимава с тази опротивяла му работа. Програмиста наистина умря. Оживя един смазан, измъчен, изморен от живота човек.

Той отиде да работи в завода, където печелеше стотинки с примитивен ръчен труд. На колкото високо ниво се беше издигнал в квалификацията си, толкова дълбоко се оказа падението му. Така разумът на Програмиста реши да се накаже за това, че за нищо не го биваше.

Можем ли да обвиним човека за действията му в тази тъжна история?

Та нали от гледна точка на обикновения светоглед той правеше всичко правилно. Мнозина постъпват по същия начин. Някой има късмет, а на него не му провървя. Но всичко можеше да се нареди другояче.

Нека да разгледаме грешките му от позициите на трансърфинга.

Първата е, че се отказва от целта си, защото била труднодостъпна. Първоначалната му цел - Австрия - беше избрана правилно, тъй като се роди в единство между душата и разума. Щом човек, мислейки за целта, буквално лети от щастие, значи е постигнал същото това единство. В такова състояние душата пее, а разумът доволно потрива ръце. Обърнете внимание - това все още е стадият, когато се определя собствената цел.

Но се появява въпросът за начините и средствата за постигането ѝ. Ако мечтата изглежда неосъществима, разумът, страхувайки се да не отлети в облаците, иска да отхвърли празната приумица и да се заеме с по-реални неща. Всъщност той не витае в облаците, но и не стои на твърда почва, а се бхти в жалкия трап на невежеството си.

Тъй нареченият трезв разум, базирайки се на обичайните стереотипи, не е в състояние да открие пътя, който наистина ще доведе до труднодостъпната цел. Пътят към успеха винаги е строго индивидуален - потвърждава го самият живот.

Същинската мъдрост, натрупана с опита на много поколения, гласи, че формулата на успеха е променлива - постоянството ѝ е само в това, че винаги се проявява като изключение от правилата. А разумът, „баща на грешки трудни”, сяпко приема за истина общоприетите стереотипи, които почти нищо не струват. Така че всичко е обърнато с главата надолу. Предлагам ви да препрочетете този абзац и сериозно да се замислите.

Единственото, което се иска от разума на етапа определяне на целта, е да установи дали тя по принцип е осъществима. С това мисията на „умника” приключва.

„Но дявол да го вземе — как?!” - ще възкликне здравомислещият разум. А това пък изобщо не е негова работа. Защото той, загубеният, и така неведнъж е показал на какво е способен.

Начините и средствата за постигане на целта сами ще се намерят, и то такива, за които разумът изобщо не е подозирал. Защото той нищо не знае и не би могъл да знае. Ако постоянно мислите за целта, сякаш вече е постигната, външното намерение - тази непостижима сила, - когато му дойде времето, ще отвори нужната врата. Задачата на разума е да насочи мислите в подходящото направление и по този начин да включи механизма на външното намерение.

Втората грешка е безпокойството, че липсва резултат. Очевидно е, че колкото повече се тревожите, толкова по-бавно се движите към целта, ако изобщо се движите. Разбира се, за да постигне душевно равновесие, човек винаги трябва да знае на какво се базира то. Трансърфингът дава това знание.

Вашето положение в пространството на варианти спрямо целта е също като да се намирате в лодка в открито море. За да се доберете до твърда земя, е необходимо през цялото време да плувате на север, накъдето сочи стрелката на компаса - посоката на вашите мисли. Докато си представяте картината как доплувате до земята и слизате на брега, „стрелката” ви сочи накъдето трябва. Всичко, което се иска от вас, е да мислите за благополучното пристигане и да гребете. Само това - нищо повече!

Но ето че нетърпеливият разум започва да се върти неспокойно и да тормози гребца: „Дали плуваме накъдето трябва? Скоро ли ще пристигнем? Ами ако не ни стигнат силите? А ако земята не е натам? Ами да, разбира се, трябва да плуваме съвсем в друга посока!” Вследствие на това стрелката на компаса започва да се мята и лодката постоянно променя курса си.

Разумът не вижда движението в пространството на варианти и затова се съмнява и се тревожи. Свикнал е да държи ситуацията под своя контрол. Ще се успокои само в случай че му се даде задача, при изпълнението на която той ще разбира какво прави. Затова му кажете да не клати лодката и да държи кормилото по курса. Контрол върху посоката на мислите - ето каква трябва да е работата на разума.

С желанието нещата са по-сложни - то е истинска котва. Добре е да се отървете от него. „Пътят на самурая” например се състои в това - да живееш така, сякаш вече си умрял. Тогава няма какво да губиш и от какво да се страхуваш. И към целта трябва да се стремиш

по същия начин - безстрастно, все едно вече си се примирил с поражението. В такъв случай веригата на котвата просто ще бъде отсечена.

Ако все пак не можете да се примирите, поне вдигнете котвата. Да го кажем така: има желание, което прераства в намерение да се действа, а има и копнеж. Второто е преди всичко страх от неуспех - толкова го искам, че чак нямам сили повече, и същевременно се страхувам, че няма да успея. А защо се страхувам? Защото не мисля за целта, а за средствата за постигането ѝ.

Копнежът създава излишен потенциал, който силно изкривява околното енергийно поле, а това на свой ред причинява съпротивление на равновесните сили - точно те пречат целта да се осъществи.

Необходимо е отново и отново да напомняте на разума си да мисли за целта като за свършен факт. Разбира се, от време на време ще ви налегнат мрачни размишления, но не бива да се борите с тях. Главното е да не забравяте, че всички тези дребни колебания не би трябвало да ви отклонят сериозно от основния курс.

В края на краищата, ако размислите, ще можете съзнателно да намалите копнежа. Както си спомняте, предложенията бяха изпратени на Програмиста, когато той почти се беше отчаял, следователно беше отхлабил задушавачата хватка на желанието. Но това може да се направи и съзнателно. Нали го искам? Тогава какъв е проблемът, аз ще го имам!

Третата грешка е хвърлянето от една цел към друга. Програмиста просто не можеше да дочака вариантът да узрее и да се материализира. Най-трудното нещо е да можеш да чакаш, като при това запазваш спокойствието на господар на ситуацията. Необходимо е да се издържи изпитанието - пауза, през която нищо не се случва. Това е нещо като проверка за издръжливостта.

Тази пауза е неизбежна и трябва да се отнасяте спокойно към нея. Често разумът се паникьосва предварително и скоростно променя курса. А целта всеки момент ще изгрее на хоризонта - тя отчаяно маха с ръце, опитвайки се да привлече вниманието на слепия разум: „Почакайте, моля ви!”

Материалната реализация на варианта се формира също като отражението в огледалото. Образът представлява картината, която се върти в мислите ви, с други думи - целевият слайд. Отликата на огледалото на пространството на варианти от обикновеното е само в това, че в него отражението не се появява веднага, а със забавяне.

Представете си следната странна ситуация. Заставате пред огледалото, а там не се вижда нищо - празно пространство. И едва след известно време започва да се появява изображение, сякаш проявявате фотография. В някакъв момент се усмихвате, а в отражението виждате предишното си сериозно изражение.

Така работи огледалото на пространството на варианти. Само че там забавянето е много по-голямо, затова измененията не се поддават на възприятие. Но как в това огледало ще се появи изображение, щом като образът постоянно се променя? Отражението не е успяло да се формира, а човек бърза да промени слайда си. Вследствие на това се появява просто едно размазано петно.

Четвъртата грешка е негативният слайд. Пита се какво изображение може да създаде слайд, който съдържа размишления за себе си от рода на „недостоеен и недостатъчно подготвен”? Програмиста изобщо нямаше истински целеви слайд. Умът му беше напълно погълнат от грижи за средствата за постигане на целта. В реализирането на целта участваше само вътрешното намерение. Огледалото отразяваше самия процес на борба, нищо повече. Разбира се, обикновените методи също са подходящи за постигане на целта, само че трябва да се чака несравнимо повече, пък и шансовете са много по-малки.

Ще има по-бърз и по-сигурен резултат, ако в мислите си въртите слайд как целта вече е постигната. Още сега трябва да започнете „радостни приготовления”! Да се киприте пред огледалото, като че ли успехът е предопределен, тогава и отражението ще бъде съответното.

Защото пространството на варианти е нещо като парадоксален ресторант. Там не

бива само да седите и да чакате кога келнерът ще ви поднесе обяда. Трябва да се държите така, сякаш поръчката ви вече е изпълнена. Буквално да се престорите, че всичко вече е на масата.

Тайната на този необикновен ресторант е, че келнерът ви наблюдава иззад завесата и ще ви донесе блюдата едва когато види, че лакомо лапате обяда си. Разберете – точно в това е целият фокус!

Петата грешка е движението срещу течението на вариантите. Тя е очевидна и е пред очите ни. Естествено, на вас ви е ясно защо Програмиста трябваше без колебание да избере компанията от Аризона. Когато имаме избор, би трябвало да предпочетем тъкмо най-лесно изпълнимия вариант. Можем смело да отхвърлим всички други измислици на разума по този повод, колкото и убедителни да ни се струват.

Разумът на Програмиста - в присъщия му стил - се насочи срещу течението на вариантите и избра чужда врата, през която явно не беше лесно да се влезе. И то макар че недвусмислено му беше показано как в съседство специално за него отвориха парадния вход, грижливо постлан с червен килим!

Разбира се, чуждата врата в последния момент се хлопна под носа му - такова е свойството на всички чужди врати. Ето какво представляват „разумните доводи”, след които само ни остава да разтворим ръце: „Кой можеше да знае?!” Естествено - никой. Пък и не е задължително да знаеш. Нужно е просто да следваш течението на вариантите, нищо повече.

Шестата грешка е контролът на разума над сценария. Последниците от нея не са толкова очевидни, но за общия резултат тя е също пагубна както и всички останали. Обикновено разумът самонадеяно предполага, че има представа как ще се развият събитията. Щом запланираният сценарий не се изпълнява, значи нищо не излиза и всичко върви на зле. Подобно отношение насочва жизнената линия към отрицателно отклонение. А там наистина всичко е много по-лошо, отколкото би могло да бъде.

Винаги когато изразявате отношението си към едно или друго събитие, вие определяте своя избор на кръстопътя между два варианта. Движението към целта преминава през лабиринт, състоящ се от множество подобни кръстопътища. С примитивната си логика разумът може твърде дълго да се лута в това объркано множество от линии.

А всъщност ключът към лабиринта е много прост - това е принципът на координация. Каквото и да става, всичко води към целта и се случва точно както трябва. При подобно отношение жизнената линия винаги ще се насочва към благоприятно отклонение. Координацията прокарва най-краткия и оптимален курс към целта.

Разумът извършва огромното множество от всички тези глупости, защото не приема събитията, които не се вменват в неговия сценарий. Такова е свойството му - да държи всичко под контрол. Но не бива да се борите с това. Просто трябва да пренасочите неговия контрол към спазване на принципа на координация и съзнателно следване по течението на вариантите.

Седмата грешка - разумът не желае да се вслуша в на душата. Ако се замислим, всъщност всички грешки са следствие на една-едничка, главната. Разумът без душа и душата без разум са нищо. А заедно притежават безгранични възможности. Вероятно ви се струва, че трябва да си кръгъл идиот, за да извършиш толкова грешки, а сетне и да ги повториш. Напротив, всичките нещастия се случиха на Програмиста тъкмо благодарение на блестящия му ум.

Очевидно здравият разсъдък, лишен от гласа на сърцето, не струва почти нищо. Разбира се, можете да се задоволите само с разума си и да живеете като всички, опирайки се като на скала на т.нар. здрав смисъл. Защо да допускате в живота си чудото? По-лесно и по-сигурно е да си повтаряте, че трансърфингът е нещо, което никога не може да съществува.

В такъв случай бъдете доволни от средни резултати в живота си, а на чудо не се надявайте. Ако човек действа в рамките на обикновения светоглед, естествено неговите ябълки винаги ще плъосват на земята, съобразно със законите на здравия смисъл. Иначе не може и да бъде.

Вече знаете „обяснението на магьосниците” и се опитайте да препрочетете цялата история на Програмиста. Всичко ще ви стане ясно като на длан. Макар че трябва да ви кажа, че тази история има щастлив край.

Приятелят ми не можеше твърде дълго да се наказва. Душата му се мъчеше да се изтръгне от заточението и в края на краищата намери изход. Той си спомни, че някога рисуваше, и то не лошо. Без да храни някаква надежда за успех, Програмиста полека-лека започна да възстановява предишното си увлечение.

И какво мислите?

Забелязаха творбите му и започнаха да ги купуват. Наново роденият художник не можеше да вдене защо хората жадно изкупуват картините му. На него му се струваше, че в тях няма нищо особено. А всъщност в тях имаше нещо, което толкова липсва на хората, че се цени като златото и същевременно е безценно - единство между душата и разума. В него се ражда всичко, което е прието да се смята за шедьовър във всяка сфера от човешката дейност.

Днес Художника е щастлив и богат човек. Така благодарение на душата си той намери своя път. По-късно ми разказа, че всъщност никога не е обичал професията на програмист. И никога не му е харесвало да говори чужди езици. Сега Художника е твърдо убеден, че страшно му е провървяло, като не е заминал. Иначе никога не би постигнал подобен успех.

Макар че не е ясно дали пак не греши, че живописца е единственото, което се нрави на душата му. Напълно възможно е някоя от целите му да се е изгубила някъде в Австрия или Аризона. В пространството на варианти има всичко и всеки човек може да има множество цели. Изисква се само да избереш точно своята.

Не бива да мислите, че душата е пристрастена само и единствено към духовната сфера. Историята на Програмиста е класически пример за трансърфинга. Не бива обаче да се забравя, че не е правилно да се копира чуждият опит. Всеки си има свой път. Не е задължително да търсите у себе си някаква склонност към науките или изкуството.

Всичко е много по-просто.

Необходимо е само внимателно да се вслушвате в шепота на утринните звезди - към гласа на сърцето си. И не бива разумът да притиска душата ви, да не я кара да бърза. Тя сама ще се разтвори като цвете. Всичко, което ѝ е нужно, е вниманието на разума.

В заключение ми остана да ви напомня основната схема за постигане на целта в трансърфинга.

Необходимо е да определите своята цел в единство между душата и разума, а сетне да се движите по течението на вариантите, поддържайки в мислите си целевия слайд, спазвайки принципа на координацията и помагайки си с веслото на визуализиране на процеса. Всичко е толкова просто, че е практически невъзможно да се объркате.

А как се прави това, съм изложил подробно в книгите „Трансърфинг на реалността” и „Ябълките падат в небето”.

ОГЛЕДАЛНАТА ГАЛЕРИЯ

„Ето един случай от моя живот. Късна вечер е, с жена ми се прибираме у дома. Тя е много изморена (не си е доспала заради работата). Не съм много добър шофьор и цялото ми внимание е погълнато от пътя в непознатия район. Отминах разклонението и продължих още два километра. Внезапно жена ми се събуди и започна да крещи, че съм отминал разклонението - засипа ме с такива прилагателни, сякаш е последният ден на Помпей. Стараех се да не отговарям, но тя ме разтърси емоционално.

Защо стана така?

Не излъчвах отрицателна енергия — вниманието ми бе погълнато от пътя, макар че не се чувствах комфортно заради лошото ориентиране. Получава се затворен кръг: състоянието ми не е идеално, а отрицателното отношение на съпругата ми засилва

отрицателната атмосфера в семейството. Наистина не мога да променя жена си. Каква тактика и стратегия бих могъл да имам в този случай?”

Всеки създава слоя на своя свят. Тези слоеве се пресичат и се наслаждат. Източникът на отрицателна енергия може да е в чуждите слоеве и да се просмуква оттам във вашия. Само че не бива му придавате такова значение и да се тревожите, че вашите близки ви изпращат отрицателна енергия.

Светът е огледало, но то реагира със забавяне. Създайте си нагласата, че светът се грижи за комфорта и благополучието ви. Упорито търсете във всяка дреболия потвърждение на това. Нека ви стане навик. С времето отрицателните явления по вълшебен начин ще изчезнат от живота ви. Дори обкръжението ви ще престане да бъде източник на отрицателно отношение. Не търсете обяснения. Просто действайте с неизменно постоянство.

Вижте какво става. Създавате си нагласа за положително отношение и започвате да чакате резултат. А реакцията не отговаря на вашето отношение. Този отклик, т.е. отражение, е следствие от по-предишното ви отношение. Вие не отчитате забавянето.

Като получите отрицателен резултат, реагирайте шаблонно, т.е. пак отрицателно. Отношението ви се проявява в мислите или действията ви. Огледалото още не е успяло да реагира на позитивната ви нагласа, а отново получава негативен импулс от вас.

Непрекъснато променяте курса, затова не се приближавате към целта. Тайната е в постоянството. Ако поддържате постоянен устрем към целта, отражението в огледалото на света с времето ще се уеднакви с него.

„Скоро след като си създадох нагласата „Моят свят се грижи за мен” и „Каквото и да се случва, всичко става както трябва”, неприятностите се посипаха върху мен от рог на изобилието. Започвайки от най-малките и колкото по-нататък, толкова по-големи. Ето последната например: налага ми се да си сменя работата, защото ми намалиха двойно заплатата. С ума си разбирам, че всичко е за добро, но на подсъзнателно равнище все пак се тревожа и сърцето ми се свива. Подскажете ми, моля ви, какво да правя и дали трябва да е така?”

По всяка вероятност текущите линии на вашия живот са много „затлачени”. Нали знаете - когато организмът, задръстен от неправилния начин на живот, премине към здравословен режим, става интензивно изчистване, съпроводено с болезнени процеси - кризи.

Нещо подобно се случва и с вашия живот сега. Изпращате в света нови мисли, а светът около вас като екран се пренастройва. Но за да се трансформира отражението в огледалото, се изисква време, през което са възможни някакви „разходи”, както е във вашия случай.

Не се поддавайте на паника и не изпадайте в униние. Сега ви е нужно не просто да се запасите с търпение, а да ликувате и да се радвате на промените в живота ви. Май светът толкова усърдно се е заел да се погрижи за вас, че става нещо като капитален ремонт, при който, както е известно, се налага да се потроши нещо.

Главното е да не приемате тези промени като отрицателни. Ако неотклонно следвате принципа за координиране на намерението, скоро ще се убедите, че събитията, които са ви се стрували неблагоприятни, всъщност не са такива, а, напротив, работили са във ваша полза.

Успехът зависи от това, доколко охотно разумът приема невероятния за него факт, че човек е способен с мислите си да създава слоя на своя свят. Бих искал да ви предпазя от две крайности. Първата - да изпаднете в еуфория. Трябва да си давате сметка, че никой не е застрахован от грешки и неуспехи. Не разчитайте всичко и винаги да върви гладко за вас. Оставете си място за поражения. Позволете на грешките и неуспехите понякога да се случват, не се борете с тях.

От друга страна, каквото и да се случва, във ваша власт е да обявите неуспеха за успех. Защото, след като сте решили, че светът се грижи за вас, разумът ви може и да не знае кое за него е действително добро. Светът ви знае това по-добре. Вие сте господарка на своята реалност, така че кажете тежката си дума, че привидният неуспех всъщност работи за вашия успех.

Другата крайност е да смятате положителната нагласа за свое задължение, да се принуждавате винаги да сте доволна. Позитивната нагласа трябва да бъде следствие от убеждението ви, че това е от полза за вас. Нужно е просто да осъзнавате, че вашето отношение формира отражението в огледалото на вашия свят. Но не бива да смятате това за свое задължение. Защото вие сте свободна кралица на своя свят, значи във ваша власт е понякога да бъдете недоволна и да капризничите. Не се ограничавайте в рамките на принудената необходимост, а просто си доставете удоволствие от тази игра в огледалото на света.

„Просто не знам какво да правя и как да се държа. Разбирате ли, майка ми - не съм ѝ ядосана, а съм обидена. Много искам да ѝ простя, но... не мога. Винаги става така че тя неволно ми причинява някакви неприятности. Това е тежко (особено материално), а аз си имам семейство - мъж и син. Не мога да отдавам всичките си сили на майка си, оттук и конфликтът - чувствам се виновна. Сигурно съм много глупава, нали? Но понякога просто полудявам!”

Не зная подробности за отношенията ви с майка ви, затова не мога да ви дам конкретни препоръки. Най-вероятно всичките ви проблеми са свързани с чувството за вина, от което не можете да се отървете. Ако съществува чувство за вина, в сценария непременно ще бъде включено наказание в една или друга форма. Например човек ще си пореже пръста (в най-добрия случай) или ще се нагърби с тежко задължение, или ще се сблъска с неприятен проблем.

Безполезно е да се борите с комплекса за вина. Не е възможно да се отървете от нея независимо дали е обоснована или не. Този проблем може да бъде решен само с конкретно действие - да спрете да се оправдавате.

А вие дори в писмото си се оправдавате: „Сигурно съм много глупава, нали?” Не бива да говорите така за себе си. Защото се отразявате в огледалото на света съобразно със своето отношение към себе си. Необходимо е да се държите така, сякаш няма за какво да се упреквате. В такъв случай огледалото ще създаде слой на вашия свят, в който няма място за чувството за вина.

Опомняйте се винаги, когато понечите да се оправдаете. Забранете си да го правите. Оправдавайте се само в краен случай, когато наистина е необходимо да обясните постъпките си. Ако имате достатъчно силен комплекс за вина, не е вредно на първо време леко да „туширате” съвестта си. Щом навикът ви да се оправдавате изчезне, след него ще се отървете и от чувството за вина, а следователно и от сценария за наказание.

„Правилно ли изпълнявам техниката на трансърфинга, когато правя дадено нещо? Къде греша?”

Въпросът не е дали вършите нещо правилно или не, а доколко вие самият вярвате в своята работа. Ако смятате, че постъпвате неправилно, вършите грешка, каквото и да правите. Щом се съмнявате, получавате себе си - съмняващия се.

Представете си следната ситуация. Отишли сте в картинна галерия, а там вместо картини на стените висят огледала. Всички са в различни рамки, но същността им е еднаква — това са огледала, в които виждате отражението си. А аз съм вашият гид в тази огледална галерия.

Сега да допуснем, че ми задавате въпроса каква методика за постигане на целта е

най-добре да изберете: тази или онази, а може би да се заемете със своята карма? Това означава, че ме питате: „В коя зала на галерията е най-добре да отида?” Отговорът ми е - в която и да е, там, накъдето са устремени душата и разумът ви. „А как е по-правилно да се изпълнява избраната методика?” - ще ме попитате отново. Това означава, че се интересувате как да стоите пред огледалото, за да се отразявате в него.

Както и да застанете пред огледалото, ще се отразите в него, не се съмнявайте. Остава ви само да изберете такъв израз на лицето си, какъвто искате да видите в отражението. Това го решавате вие. Ако искате да видите весело лице в отражението, не ме питайте как да се усмихвате. Просто се усмихнете и толкоз. Ако искате да видите в огледалото мрачна физиономия, просто го направете, нали знаете как. Защо ми задавате такива въпроси?

Същността на трансърфинга е - вие самите създавате отражението си в огледалото на света. Определете, маркирайте намерението си като израз на лицето си и си доставете удоволствието да наблюдавате как се променя отражението ви. Вземете правото си да бъдете прави. Просто си кажете: „Аз най-добре зная какво огледало да избира и как да стоя пред него!” Точно така постъпва детето в огледалната галерия. Възрастните са забравили, че някога и те са знаели как да се държат.

Разбирате ли за какво ви говоря?

Необходимо е към всички техники да се отнасяте леко, т.е. да ги следвате, като си оставяте достатъчно свобода за свое тълкуване и импровизации. Когато се интересувате за мнението ми за методологията на вашите действия, вие искате да ви дам съвет дали да гримасничите пред огледалото по еди-какъв си начин. Ама аз какво общо имам? Вие пак стоите пред огледалото и ме питате: „Правилно ли отразява огледалото моя образ?”

Огледалото е като Соларис на Станислав Лем – само повтаря вашите мисли. Ако преживявате проблемите си - преживявайте си ги и те ще бъдат с вас дотогава, докато вие сте с тях. Докато се занимавате с проблемите си, вие просто се занимавате с тях - нищо повече.

Не е ли по-лесно да плюете на онова, от което искате да се отървете, и да мислите какво искате да постигнете? Ако сте се насочили към Антарктида, ще отидете там независимо къде се намирате - в Африка, Америка или Азия. Главното е да изберете целта си и да поддържате постоянен курс към нея. Това е всичко, което наистина е необходимо.

ОПИТОМЯВАНЕ НА МАХАЛОТО

„Ние измислихме, създадохме и люлеем свое собствено „махало”. Проектът ни е на две години, достатъчно амбициозен е, много неща сме направили, но засега не ни носи пари. Не че си седим тъпо и чакаме кога ще дойде успехът. Не, работим, но някак всичко върви много трудно. Имам следния въпрос: как се създават махалата, как се управляват и как да се развиват?”

Отчасти тази тема се обсъжда в книгата „Ябълките падат в небето”. Мога да добавя следното. Когато група хора започват да мислят в едно направление, това не минава безследно. Сумарната енергия на мисловното излъчване не изчезва, а се трансформира в енергоинформационна същност - махало. Всяка структура образува свое махало, което стои над нея като енергоинформационна надстройка.

Всяка структура живее и се развива не просто като резултат от целенасочените действия на хората - нейните елементи. Тя се управлява от махало, както работата на автоматичния механизъм се управлява от алгоритъм. Членовете на структурата могат да действат произволно, но не са свободни да имат своя мотивация и обикновено са принудени да действат несъзнателно в интерес на структурата.

Например бюрократичният апарат няма да допусне на ръководна длъжност сътрудник с блестящи данни, макар всички да са наясно, че той е най-добрият. На поста ще

бъде назначен среден човек, който най-много отговаря на интересите на структурата, т.е. не „най-добрият”, а „правилният”. Зад всички подобни неща стои махалото като управляваща надстройка.

Махалото няма съзнателно намерение, но влияе върху мотивацията на хората, така че да заздравя стабилността на структурата си и да подрони положението на конкурентите. Може да ви се стори, че това го правят съвсем съзнателно хората, но не е съвсем така. Под влияние на махалото членовете на структурата несъзнателно му се подчиняват. Макар че понякога намерението надделява над хората и тогава те действат напук на структурата, което води до дестабилизирането ѝ.

Познавайки изброените свойства на махалото, може да се определят правилно приоритетите в стратегията на развитието на начинанието. Трябва да е ясно, че процъфтяването на структурата е в интерес на махалото, ето защо тя трябва да се заздравява по всякакъв начин.

Махалото е толкова по-силно, колкото повече опорни точки има. Значи е необходимо основните усилия да се насочат към създаването им - например на дистрибуторска мрежа. Ръководителят на предприятие ще каже: „Това и сам го зная!” Нищичко не знае. По-точно знае, но не го осъзнава. Разумът му като че ли е осведомен, че дистрибуторската мрежа играе важна роля, но стереотипът „най-доброто предприятие е онова, което произвежда най-добрия продукт” много често го кара да хвърли всички сили за създаването на най-добрия продукт.

Както сигурно знаете, най-продаваните продукти съвсем не са най-добрите - това е факт.

А кой е най-добрият продукт?

Тук пак разумът на ръководителя твърди: „Ние произвеждаме шедьоври!” Но това е от неговата, на производителя, гледна точка. Шедьовърът може изобщо да не се търси. Търсенето се определя от течението на вариантите. Затова е нужно всички маркетингови сили да се хвърлят не за рекламиране на качествата на „шедьоврите”, а за определяне на текущото търсене и тенденциите за промяната му.

Сякаш всички го разбират, но отново хората не знаят, а уж са осведомени. Те буквално спят и създават идентични махала, без да се замислят как да се отделят и да започнат производството на още от никого неосъзната, но назряваща дефицитна стока. А за това е необходимо да излязат от строя и да поемат по своя път. Всички грандиозни успехи са били постигнати само когато производителят е започнал да прави нещо не така, както другите в основната маса. А за да се намери своя път, трябва да се вслушаш в гласа на сърцето си. На пръв поглед подобна лирика няма отношение към бизнеса. Мнозина не обръщат внимание на интуитивните си чувства, а се ръководят изключително от гласа на разума. Точно тук се крие завоалирана, но принципна грешка.

Трансърфингът конкретно обосновава факта, че гласът на душата има напълно реално предимство пред гласа на разума. Това не е празна философия, а реалност. По-конкретно казано, работейки в структурата, е необходимо да се вслушвате в подсъзнателните си мотиви, защото тях ги създава махалото. Например, избирайки сътрудник на ръководна длъжност, хората разчитат на разума, който им казва, че трябва да издигнат най-добрия. Ако слабият глас на подсъзнанието подсказва съвсем друга кандидатура, значи е необходимо внимателно да се вслушате, защото това е махалото, което зове да изберете най-подходящия за длъжността сътрудник.

Вероятно „най-добрият” с неговата енергия, идеи и инициатива ще доведе предприятието до разруха, докато „правилният” ще го стабилизира и в критичен момент ще вземе единствено вярното решение.

И рекламата увеличава броя на опорните точки. Колкото повече хора са информирани за продукта, толкова по-силно е махалото.

Но тук се крие една принципна особеност. Грешката на мнозина рекламодатели е, че те наблягат на хвалбите за продукта си: „Ние сме просто великолепни, ние сме ви

необходими, купете от нас!”

От гледна точка на трансърфинга стоката трябва да се представя по съвсем друг начин. Основната рекламна формула би следвало да звучи така: „Всички купуват от нас!” Само това - простичко и без нищо излишно. И то да се поднесе като очевиден факт, като нещо, разбиращо се от само себе си.

Какво става в този случай?

Подобна реклама улучва два заека. Първо, всеки знае, че лошият продукт няма да бъде купуван от всички, следователно той е най-добрият. Но главното — мислите на повечето хора са фиксирани върху факта, че тази стока е най-продаваната. Масата потенциални купувачи неволно ще констатира формулата на крайната цел на производителя.

Представяте ли си колко мощна е мисловната форма, когато едновременно я декламира многогласен хор?! Вследствие на това харизматичната ябълка, за която се говори в „Ябълките...”, ще се въплъти в материалната действителност. Светът като огледало ще превърне мислите на хората в реалност. Ще стане така, че самите купувачи ще направят рекламирания продукт модерен.

Друго важно нещо е да се поддържа единодушие на всички сътрудници по основните въпроси. Ако няма единство, необходимо е непременно да се намерят пътища за постигането му. Намерението на всички елементи на структурата трябва да бъде насочено в една посока. В противен случай махалото няма да се задържи дълго. Волята само на ръководителя не стига. Единството на колектива в стремежа към целта притежава огромна сила. Съвместното намерение укрепва махалото и реализира целевия сектор от пространството на варианти. Главното е да не се допускат отрицателни мисли.

Предприятията, в които работният ден започва с всеобщо оплакване, че няма пари, са обречени. С подобни мисли те сами създават своята реалност. На всяка цена трябва да се постигне съвместна положителна настройка, всеобща ориентация към целта и то така, сякаш успехът е неизбежен. А по какво се отличава желанието от намерението, ви е известно от първата книга за трансърфинга.

Необходимо е да се установи стратегическата цел, а сетне буквално да се съберат хората и да им се обясни как да си служат с целевия слайд. Нужно е да се убедят сътрудниците, че съвместното намерение е мощен инструмент за формиране на реалността и че това се прави в интерес на предприятието, а следователно и на техния собствен интерес. Да се определи работата с целевия слайд като едно от най-важните задължения. Хората могат дори да се събират макар и за половин час дневно и заедно да рисуват картини на процъфтяващото предприятие.

Има само едно условие: от подобни мероприятия ще има резултат само ако се провеждат системно. Иначе ще бъдат безполезни и глупави мечти. Редовната и целенасочената работа - въпреки че изглежда малко необичайно - непременно ще даде резултат. Та нали в някои предприятия правят производствена гимнастика и никой не го смята за глупаво занимание.

Добра илюстрация и потвърждение на ефективността на подобен подход е известното на всички японско икономическо чудо. От слаборазвита аграрна страна за кратък период Япония се нарежда сред най-високотехнологичните държави. Един от главните фактори за бързия икономически подем е националната черта на японците - сплотеността. По съответния начин е устроена и организацията на труда. Отличителна особеност на японските предприятия е особената идеология, която призовава целия колектив да положи съвместни усилия за успешното развитие на производството. Стременията на всички и на всекиго поотделно са насочени за благо на предприятието. Дори след работа японците не се прибират вкъщи, а отиват в кафенето, където с колегите си продължават да обсъждат теми, свързани с производството.

Разбира се, не е задължително и вие да се опитвате да внедрявате този опит, а още повече насила да насаждате практиката на трансърфинга. Важното е хората да разберат същността на метода и сами да поискат да се занимават. А за това е необходимо преди

всичко те да са доволни и заинтересовани. Точно тук ще влязат в работа принципите на фрейлинга* - мощен инструмент за мениджмънт на персонала и маркетинга.

Можете да използвате още едно свойство на махалото - стремежа му към увеличаване енергията на конфликта. Той не възниква вътре в структурата, а в сблъсъка с противниците. Не бива да се боите да се конфронтирате с конкурентите, естествено в разумни граници. От това махалото само ще увеличи силата си. В бизнеса често се случва да се използват всевъзможни методи, насочени да се подрони стабилността на конкурента. Пък и колкото повече се шуми, колкото по-гръмък е скандалът, толкова по-голяма е известността. Такава е реалността.

Впрочем, ако се замислим, познаването на принципите на трансърфинга позволява ясно да се определят приоритетите, т.е. да се избере стратегия по много въпроси. Използвайки тези принципи, стратегията на управлението може да стане прозрачна, следователно ефикасна. Ако си поставите като основен приоритет развитието и укрепването на махалото, то само ще извърши по-голямата част от работата по подобряване на структурата. Когато придобие достатъчна сила, то ще се погрижи „най-добрите“ да заменят „правилните“ на ръководните постове и продуктът да стане не само продаваем, а и висококачествен, пък и структурата да процъфтява.

* Основният принцип на фрейлинга е: откажете се от намерението да получите, заменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали.

ЧУЖДОТО НАМЕРЕНИЕ

“Нямам особени желания - живея само с щастието на своите деца. Безумно ги обичам и цял живот се моля: Господи, направи децата ми щастливи!” Точно това ми е грешката. По-големият ми син (22-годишен, студент) ми призна, че пуши дрога и се чувства щастлив. Добре съм се помолила... Всеки има свое понятие за щастието. Май трябваше да конкретизирам: да бъде умен, здрав и със здрав дух. Разбира се, сега се моля Бог да го изведе на правия път. А на сина си казах, че много го обичам и вярвам, че сам ще се справи с проблема.

И аз действително вярвам, че всичко ще се оправи. Но сърцето ми кърви. Представяте ли си-лекувам хората с масаж, възстановявам енергетиката им, а на собствения си син с нищо не мога да помогна. Съзлите ми текат като река, наистина само когато съм сама. Не е лесно да се управлява лодка, в която не си сам, а с децата си. Честно казано, не разбирам как в тази ситуация да се използва координацията на намерението и какво намерение изобщо може да съществува тук.”

Не бива да мислите, че вие със своето намерение можете съществено да повлияете върху съдбата на другите хора. Във ваше разпореждане е единствено слоят на вашия свят. Върху околните сте способни да влияете само косвено, с посредничеството на равновесните сили. Чуждото враждебно намерение може да въздейства върху слоя на света с помощта на махалата, но това е друг въпрос.

Ключовата фраза в писмото ви: „Безумно ги обичам...”, сочи същността на проблема. Ако спиците от едната страна на колелото се презатегнат, от другата се появява изкривяване. По същия начин се изкривява и реалността. Колкото по-силно обичате и боготворите децата си, толкова повече поводи за разочарование ще имате. Така равновесните сили се стремят да възстановят баланса.

Принципът за координация тук няма нищо общо. В отношенията си с близките е необходимо да се ръководите от правилото на трансърфинга: позволете си да бъдете себе си, а на другите - да бъдат други. Трябва да пуснете децата си и да не ги задушавате с любовта си. Иначе на енергийно равнище се получава следната картина: „Толкова ви обичам, че чак ще ви задуша!” Децата не могат открито да се освободят от вашите „обятия”, затова се

лутат също като листа, подхванати от вятъра на равновесните сили. А той е насочен натам, където става нещо, за което не би могло да бъдат обичани.

Същевременно трябва да ви е ясно, че не всичко може да се обясни само с метафизични причини. Възможно е нашето влияние тук да не играе никаква роля. Но единственото, с което реално можете да помогнете на децата си, е да следвате правилото на трансърфинга.

„Как да се защитя от собствените си преживявания и въздействието на махалата - повече или по-малко ми е ясно. Кажете ми как да се защитя от преживяванията и страховете на близките и родителите ми? Мисля, че тяхната тревога е не по-малко опасна от нашите собствени преживявания и безпокойства.“

Ако не успеете да им обясните вредата от негативното отношение - никак. Но, общо взето, влиянието им върху вашия живот не е толкова голямо, защото основно вие формирате слоя на своя свят. В известен смисъл преживяванията и страховете на роднините ви по повод на някакви аспекти от живота ви играят положителна роля, понеже равновесните сили ще се стремят да възстановят баланса. Колкото по-лоши са очакванията им, толкова по-добре ще вървят нещата при вас.

При всички случаи главното е да не отдавате голямо значение какво говорят за вас роднините. Иначе, ако си мислите, че са способни чувствително да повлияят на слоя а вашия свят, така и ще стане. Защото светът отразява като огледало вашите убеждения.

„Поради създалите се социални, роднински и други причини ние често не сме сами - до нас винаги има някой. Да вземем например някаква двойка. Единият има желание да промени условията на своя живот, на своя „слой“, установява съответното отношение към околния свят и върху него всеки момент ще се излее „златният дъжд“.

В този случай дъждът ще падне не избирателно, а върху двойката. Така изглежда. Но вторият член на двойката вижда в живота само негативни, лоши неща и не желае да променя отношението си. Тоест логично е да има сполука, когато си види ушите. Впрочем въпросът ми е следният: кой от двамата ще „надвие“? Някак не ми се иска да разглеждаме варианта всеки да тръгне по своя път и да си получи своето. Но с разума си разбираш, че тук има нещо нередно с причинно-следствената връзка. Или първия, оптимиста, успехът ще го подмине заради несимизма на втория, или върху мрачния субект ще се излее незаслужен поток от изобилие.“

Ако вземем само метафизичния аспект на формирането на реалността, всеки човек с мислите си създава своя отделна реалност. Огледалото точно отразява вашето светоусещане. С каквото отношение се изправите пред това огледало, ще получите същото отражение в реалността.

Такъв е законът. Не бива да се безпокоите по какъв начин ще бъде формирано отражението. Вашата работа е да насочвате мислите си и по-точно намерението си в нужната посока.

Ако го правите редовно и целенасочено, намерението ще се воплътят в действителност. И другите хора не могат да попречат на това. Напротив, ако близките ви са пречка, за тях това ще свърши с изчезването им от вашето обкръжение. Да предположим, ще заминете някъде далеч от тях. Ето какво наистина зная. Другите разсъждения от рода на кой би трябвало да е щастлив според мислите си, а кой не - всичко това не е нищо друго освен теоретични измишльотини. Няма да обсъждам каквото не зная.

Би трябвало обаче да разбирате, че сте пълновластен господар на своя слой от света само ако насочвате намерението си към неговото подобряване. Щом нямате никаква цел и не контролирате отношението си към околната действителност, пускайки мислите си на самотек, корабчето на съдбата ви изгубва управление и се носи произволно по вълните.

Домът ви се превръща в безстопанствен хамбар, където всеки може да влезе и да прави там, каквото си поиска.

Чуждото намерение може да повлияе на слоя на вашия свят косвено, чрез равновесните сили. Когато някой има за вас мнение, което не отговаря на действителността, се създава поляризация. Равновесните сили ще се стремят да възстановят баланса. Най-лесният път за тях е да ви принудят да се държите не така, както мислят за вас. Ако нямате вътрешна опора и светоусещането ви е аморфно, тогава вятърът на равновесните сили ще си играе с вашето корабче. За да не допуснете това, е необходимо да се занимавате с транссърфинг, т.е. да имате ясно ориентирано намерение и да управлявате мислите си, а не просто хаотично да се лутате из житейските обстоятелства.

„Ако не очаквам никакви неприятности и съм настроен за хубави работи, а жена ми, наопаки, се паникьосва. Какъв сценарий е най-вероятно да се реализира? Дали тук определящо ще е кой енергиен потенциал е по-висок?“

Когато живеете заедно, така или иначе слоевете ви се пресичат. Както доброто, така и лошото може да се прехвърля от единия в другия. Разбира се, енергийното ниво играе известна роля. Но все пак главният фактор е намерението. Съвместният живот на двама души с различни цели е подобен на две свързани заедно лодки. Платното на онзи, който съзнателно се движи към целта си, се издува от вятъра и плува по курса. А на другия, който се носи неуправляемо по вълните, платното е увиснало - не помага, но и не пречи особено. Макар че ако вторият има патологична склонност към негативизъм, лодката му може да възпира съвместното движение.

Но не бива да се разстройвате, щом близкият ви не желае да следва принципите на транссърфинга. Напълно достатъчно е, че вие ги следвате. Ако сте настроен позитивно, в слоя на вашия близък проникват все повече хубави неща, следователно той има все по-малко поводи за недоволство. При всички случаи управляемата лодка ще достигне целта, дори да тегли другата на буксир. Главното е да следите отношението си към света и да насочвате мислите си по избрания курс. Щом това е наред, всичко останало не е важно.

„Опитвам се да приложя в живота си теорията за транссърфинга. Понякога с удивление откривам, че действа. Имам следния въпрос: какво да правя, щом майка ми смята, че съм неудачница, живея на ръба на бедността, а по-нататък ще бъде още по-лошо, и че сама съм виновна за съдбата си? А тъй като тя е силен човек и цял живот се опитва да ме управлява (аз се мъча да не реагирам на съветите ѝ как да живея), струва ми се, че тя изпраща силни импулси на отрицателна енергия към мен. И всичките ми начинания рано или късно се натъкват на някаква преграда. Мама е човек, който не търпи никакви доводи. И да ѝ говоря, да я убеждавам, че всичко ми е чудесно и живея добре, е безполезно. Тя си има един-единствен довод: „Нали виждам!“

Майка ви оказва влияние върху слоя на вашия свят именно и само защото, както самата вие пишете: „...струва ми се, че тя изпраща силни импулси на отрицателна енергия към мен“. Още веднъж повтарям - светът като безупречно огледало безстрастно и точно възпроизвежда картината, която рисувате вие самата със своите тревоги и опасения. Душата и разумът винаги са единни в най-лошите очаквания. Всъщност не е майка ви тази, която оказва отрицателно въздействие, а вие самата, тъй като мислите така.

Необходимо е да промените отношението си, по-точно да разберете едно просто нещо. Когато хората - независимо дали са ви близки или не, мислят и говорят за вас неща, които не отговарят на действителността, с други думи, изкривяват реалната картина, равновесните сили ще се стремят да оправят изкривяването. В резултат от действията им винаги възниква тенденция за видоизменяне на картината в противоположната посока.

Би следвало наистина да се страхувате от незаслужените похвали - от дитирамби по

ваш адрес. Когато излишно ви превъзнасят, трябва да измислите „какво лошо да направите”, за да възстановите сама равновесието.

Например, ако казват, че сте умна, застанете на четири крака и с много умен вид започнете да издавате звуци на някое копитно животно. Ако се възхищават на силата ви, припаднете. Когато завиждат на благополучието ви, помолете ги да ви дадат заем. А щом имат наглостта направо да заявят, че сте неотразима, направете насреща им безобразна гримаса.

Съвсем друго нещо е, когато ви ругаят или незаслужено ви обиждат. Колкото по-лошо мнение имат за вас, толкова по-добре ще се нареждат работите ви. Но само при условие че няма да ръсите всякакви глупости, че чуждото намерение било способно да нахлува в слоя на вашия свят.

Ако не обръщате внимание на чуждото лошо намерение, то просто отскача от вас като топка от стена.

Съдете сама - във всички времена е имало политически дейци, спечелили общонародна омраза. Представете си какво би им се случило, ако чуждото намерение оказва и най-малкото въздействие.

Така че, когато се сблъскате с негативно отношение към вас, остава ви единствено тихичко да се подсмиввате и доволно да потривате ръце.

Радвайте се!

ПРОСТО ТРАНССЪРФИНГ

„Кой знае защо, чета тази книга много бавно. Първата част прочетох за около 8 месеца. Дали пък не е трудна за възприемане... Защото се налага някои думи да препрочитам по няколко пъти. Или самата тя изисква да я четеш бавно, да предъвкваш и премисляш написаното. Общо взето, нямам големи резултати в усвояването.

Още едно твърде важно нещо: сложно е, много е сложно да се освободиш от излишните потенциали. Възникват си непрекъснато. Вече знам, че не бива „да нагорещявам” емоционалната ситуация, но какво да направя, като съм емоционален човек. Хич не ми се получава.

Исках да споделя собствените си наблюдения. Работата е там, че отдавна наблюдавам едно явление, с чиято помощ сега постигам целите си. Работя в телекомуникациите, заемам длъжност в голяма компания. Имам няколко собствени направления в този отрасъл, които ми носят известни доходи. И ето, че се научих да подхранвам енергийно дейността си. Тоест да привличам успеха в работата си. А тайната е - бихте ли се сетили? В банално четене на професионална литература.

Накратко, имам - по-точно имах - периоди, когато не ми се иска да работя, нямам клиенти и никакви проекти. А има периоди, когато работата вали - и клиенти идват кой знае откъде, и най-глупавите проекти се изпълняват лесно, и личните ми интереси не страдат.

А стигнах до това така: осигурих си всестранна информация в своята област — няколко периодични списания за телекомуникация, интернет поща и платен абонамент за информация за търгове. С една дума, всичко необходимо, за да се затрупам с информация и да потъна в изучаването ѝ. И така, купувам нужните списания и започвам да чета. Да, да - просто да чета. Вечер, понякога нощем, през обедната почивка — винаги, когато имам възможност.

И какво става? След известно време - например след седмица — около мен настава делово оживление. Практически от нищото се появяват потенциални клиенти, на които може да се продаде или предложи нещо. Буквално от въздуха пристигат различни проекти. Навсякъде виждаш полза за себе си, активно се занимаваш с проектите и работиш с клиентите. Чувстваш, че всичко се е съживило, завъртяло се е и пак си в центъра на събитията. Клиентите идват от само себе си, по старите канали, за които вече си

забравил. Предишните връзки се възобновяват, започват нови отношения на нов етап. Направо някаква магия.

Отидох по-нататък. Промених подборката на информационните издания. Внесох разнообразие в информационния си порцион — веднъж месечно си купувах политическо списание. И какво стана след известно време? Започнаха да ме издигат по служебната стълбичка. Получавах различни предложения, макар че не съм се стремил особено към това. Наистина някаква мистика. Другояче не можеш да го наречеш.

Сега изучавам книгата ви. Именно я изучавам, защото думата „чета“ е абсолютно неуместна за нея. Нужно е да я учиш като отделен академичен курс в института. Вие пишете: за да се реализира вариантът, трябва да бъде осветен от вашата енергия. Но с каква енергия по-точно? Ако е емоционална, получава се истински излишен потенциал. А как да се разграничи и да се определи тази енергия? Как да разбереш точно каква информация привлича нужните варианти? Ако знаех какво информационно подхранване отговаря на определена цел... Тогава наистина това ще бъде магия.”

Никаква магия няма.

В обикновения смисъл магия е, когато става нещо, на което не можеш да намериш обяснение. А тук нещата са много по-прости.

Колко пъти да ви повтарям, че в околния свят се отразява цялото ви светоусещане като в огледало. Със своите мисли създавате слоя на вашия свят. За да разберете какво става с вас и около вас, е достатъчно просто да обърнете внимание на мислите си.

Когато потъвате в изучаването на специализирана литература, мислите ви се подреждат, вследствие на което в огледалото на света започва да се появява съответното отражение. Каквото е на входа, такова е и на изхода. Тривиално. От просто по-просто.

Ами защо, щом всичко е толкова просто, желанията не се изпълняват, а мечтите не се сбъдват? И тук всичко е тривиално. Хората не изпълняват две съвсем обикновени условия.

Първо, огледалото на света реагира със забавяне и затова, за да се реализират мислите ви, е необходимо да мине известно време. Но хората не са свикнали да чакат. Защото, ако се действа в рамките на вътрешното намерение, последиците идват тутакси. А работата на външното намерение е незабележима и е трудно да се проследят причинно-следствените връзки. Ето защо хората не вярват, че чрез мисълта могат действително да формират реалността, и не приемат тези неща насериозно.

Второ, за да се фиксира мисловната форма в материалната действителност, трябва да се възпроизвежда системно. С други думи, необходимо е редовно да прожектирате в мислите си целевия слайд. За разлика от безполезните мечти, които се появяват спорадично, това е конкретна работа.

Обикновено хората бързо се паят от някаква идея и после също тъй бързо угасват. Но чудеса няма! Изисква се определена работа, само че в този случай не с ръцете, а с главата. Нима огледалото, което действа със забавяне, може да формира вашето отражение, щом само за миг сте застанали пред него и веднага сте побягнали?

А когато се захващате да изучавате литературата, вие насочвате мислите си в нужната посока. Дори да не се занимавате редовно, огледалото ще даде осезателен резултат. А можете ли да си представите какво ви очаква, ако направите известно усилие и поставите, мислите си под контрол? Когато се провежда системно, работата с целевия слайд дава зашеметяващи резултати.

Пуснати на самотек, мислите създават размазан образ. Отражението е съответното - безпорядъчна и неуправляема реалност, която управлява вас. А строго насочените мисли образуват мощен поток на намерението. Също като лазерен лъч, сравнен със светлината на обикновена крушка. Управлявайки насоката на мислите си, вие управлявате реалността.

Но никой не го прави! А просто тази работа трябва да се върши - и толкоз. По-специално вашият основен проблем се състои в това, че сте издигнали значението на теорията на трансърфинга до небивали висоти. Буквално сте сътворили гранитен монумент и

благоговейно го обикаляте, сякаш се боите да го приближите.

Трансърфингът не бива да се изучава като учебник по висша математика - необходимо е просто да се изпълняват елементарните препоръки, които са изложени съвсем конкретно. И още нещо - не си затлачвайте мозъка с ненужни въпроси от рода на „каква енергия да използвам и накъде да я насоча”.

ДОГОНВАЩИ СЛЪНЦЕТО

„Все още не съм си създал достатъчно ярък целеви слайд. Може би защото откривам едно съществено несъответствие. Вижте: целевият слайд е основан на намерението да имаш, което противоречи на принципа на фрейлинга - откажете се от намерението да получите, заменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали. Не ми е ясно как да обединя двете неща, остават си разделени и толкоз.”

Няма никакво несъответствие, защото между слайда и фрейлинга няма нищо общо. Фрейлингът е технология на междуличностните отношения. Принципите му се прилагат в действие, т.е. в процеса на общуване. Първият принцип променя насоката на процеса - от „да получа” на „да дам”.

А слайдът не е процес, а стационарна картина, в която целта вече е постигната. Когато визуализирате слайда, вие си представяте, че вече имате онова, което искате. Разбирате ли къде е разликата? „Да получиш” е процес, а „да имаш” е краен резултат. Фрейлингът регулира насоката на вътрешното намерение, а слайда - на външното.

„Как да визуализирам целта, щом те (целите) са няколко? Може би не съм намерила онази, единствената, най-най, но пък които имам, ми харесват: основен ремонт на жилището (самото то ми харесва, не искам да го сменям), кола (познавам марката и си се представям добре в нея), друга работа (познавам обстановката), е, и още две-три неща - да здравето и т.н. Да се разпилявам с различни цели не е целесъобразно, а да се огранича с една-единствена е сложно. Все пак те са свързани по някакъв начин - като обща представа за собствения ми живот...”

Целта, наричана в трансърфинга ваша, привлича изпълнението на всички останали желания, затова най-добре е да се стремите към нея. Вашата цел е онова, което ще превърне живота ви в празник.

Какво по-точно - попитайте себе си. Ако още не сте го намерили, засега можете и да се „разпилеете” по много цели. Главното е да го правите редовно.

„На пръв поглед в книгата разбираемо е написано за визуализирането на слайда. Но когато си въртя своята картина, започвам да се съмнявам: да не би това все пак да е мечта, а не визуализация, т.е. безполезно занимание? Толкова години си мечтаех за различни неща, виждах се в кола, дори бях готова да я имам, а ми се струва, че продължавам да мечтая. Решимостта да имаш - поддава ли се на трениране?”

Работата със слайда се отличава от мечтаенето по това, че се провежда системно и целенасочено. Вие извършвате конкретна работа. Необходимо е по половин час дневно да работите със слайда, но без напрежение, а както ви е удобно, за да изпитате удоволствие от картината, в която вашата цел (или няколко цели) е постигната. Решимостта да имаш или възниква изведнъж, или се постига с упорит труд, чрез редовна работа със слайда. Чудеса няма. Просто никой не извършва подобна работа. Но ако го прави, резултатът ще прилича на чудо.

„В трансърфинга ние така или иначе се стремим към нещо, защото това е техника за постигане на целите. Ако искаме да постигнем нещо, тук има желание, следователно и важност. Но същият този трансърфинг препоръчва да не придаваме значение на резултата. Получава се някакъв непонятен парадокс. От една страна, искаме да постигнем нещо, а от друга - правим се, че не искаме. Ако аз обаче всъщност се науча да не искам нещо, което много ми се иска, за какво изобщо ми е целта и какво значение има дали ще я постигна или не?“

Ако към желанието се прибави решимостта да се действа, ще се получи намерение. А когато се прибави съмнение в реалността на постигането ѝ плюс страха от евентуален неуспех, получава се копнеж. Точно това е важността, която е необходимо съзнателно да се намалява. Само желанието не създава някакъв забележим излишен потенциал - той възниква, когато хващате света за гърлото със своите съмнения и страхове.

Няма смисъл да се правите, че „не искате“ да постигнете целта си - няма да успеете да се излъжете. Просто не мислете как тя ще бъде постигната и не зацикляйте на своя сценарий. Как ще бъде постигната, не ви е дадено да знаете. Вашата работа е да визуализирате слайда и да се движите към целта. Контролът трябва да се насочи не към сценария за реализиране на целта, а към спазването на принципа за координация. Тогава разумът ви ще се успокои, а страхът и съмненията ще изчезнат.

„Как е правилно да създам своя слайд, за да избегна грешки? Например аз имам желанието да получа средства, за да си достроя къщата. Измислих следното твърдение: „Моят свят ми дава средствата за довършване на къщата.“ Трябва ли да посочвам срокове за изпълнение на поръчката? Или сумата? Имам чувството, че не бива да ограничавам света. Но, от друга страна, ми се иска да получа помощ в близкото бъдеще, тя да бъде своевременна.“

Размишлявайки за сроковете на изпълнение, за сумата и дали ще се получи и как, вие мислите за средствата за постигане на целта. Съмненията от рода на „правилно ли съм формулирал твърдението си“ се отнасят пак за същото. Излиза че, от една страна, искате светът да се погрижи за вас, а от друга - самият вие сте погълнат от грижата как той ще го осъществи и дори дали изобщо ще го осъществи.

Трябва да изберете едно от двете - или приемате за аксиома невероятното предположение, че светът по някакъв начин ще уреди всичко, или действате в рамките на обикновения светоглед и разчитате единствено на собствените си сили. Ако ви е известно как трябва да действате и знаете, че това е реално изпълнимо, можете да изберете втория вариант. А щом нямате понятие какво и как да правите, ще се наложи все пак да допуснете невероятното. Или да останете с празни ръце, но в рамките на здравия смисъл.

Необходимо е да схванете едно просто нещо: светът като огледало предава точно вашите мисли и намерения. Нито по-малко, нито повече. Когато си блъскате главата откъде да вземете пари, в реалността се материализира процесът на търсене на пари, който може да продължи доста време. Какъвто е образът, такова е и отражението.

А бихте могли да направите обратното - да се съсредоточите върху крайната цел, т.е. да въртите в главата си слайда как купувате материали, как ги докарват до къщата ви, как идват работници и дострояват къщата. Не се тревожете откъде идват парите - вие сте концентриран върху постигнатата цел.

Както в единия, така и в другия случай огледалото на света безпристрастно възпроизвежда реалността, която сте избрали.

Схващате ли разликата?

Мислейки за средствата за постигане на целта, вие получавате точно това в действителност - всичките ви грижи и безпокойства се въртят върху проблема ви. И, напротив, мислейки, че целта е вече постигната, получавате желаните резултат. Средствата ще се

намерят от само себе си, и то от източник, за който дори не сте подозирали. Но ще се намерят само в случай, че вниманието ви бъде съсредоточено върху крайния резултат.

Представете си следната ситуация.

Намирате се в непознат град и ви е нужно да стигнете до висока кула, която се вижда отвсякъде. Ето какво правите, когато мислите за средствата за постигане на целта: заставате на четири крака, забивате очи в земята и започвате да пълзите в рамките на възможностите си и на външните обстоятелства. Очевидно по пътя към целта ще се наложи дълго да се лутате, натъквайки се на всевъзможни препятствия. В живота е точно така - непрекъснато преодоляване на трудности. Но съвсем друго ще бъде, когато застанете прав и започнете да се движите напред, като не отделяте поглед от целта си. Пътят ще се намери от само себе си.

Сякаш звучи правилно, но все пак е страшничко да се повярва в него, нали? Ако опитате да разкажете тези неща на неподготвени хора, те ще ви се присмеят. Наистина с трудно да се изтръгнеш от клещите на здравия смисъл. Но аз не ви карам да вярвате. Всичко, което се изисква, е да престанете да мислите за средствата за постигане на целта и да насочите вниманието си към самата цел.

И още нещо: не очаквайте мигновен резултат, а работете системно със слайда, защото огледалото на света реагира със закъснение - необходимо му е известно време, да формира отражението.

Не искам да кажа, че е достатъчно да стоите със скръстени ръце и само да съзерцавате целевия слайд. Реалността има две обективни форми: физическа и метафизична. Не бива да залагате единствено на едното или на другото. Нали няма да стоите на мястото си, гледайки кулата – нужно е и да крачите. Ето защо работата със слайда не изключва, а задължително предполага действия в рамките на обичайния опит. Едното не пречи на другото. Но използвайки метафизичната страна на реалността, многократно увеличавате шансовете си за успех.

Така че няма никакви чудеса.

Не е нужно да вярвате, а да изпълнявате конкретна работа с неизменно постоянство да фокусирате мислите си върху постигнатата цел. Не е толкова сложно - просто е необходимо *да го правите*. А хората обикновено не го правят. Напротив, те мислят точно за средствата, а това се отразява в реалността: дори да постигнат целта си, то е само с цената на големи усилия. Привържениците на здравия смисъл сами си създават такава трудоемка реалност. Опитват се да достигнат залязващото слънце.

А как да се направи така, че слънцето да тръгне насреща ви?

Ами просто вие тръгнете в обратната посока - откъснете мислите си от средствата за постигане и ги насочете към самата цел. Тогава в реалността ще се отрази крайният резултат, а не борбата за него.

Реалността е огледало на нашите мисли.

ПАРАДОКСАЛНИ СИТУАЦИИ

„Чета вашите книги и се старая да ги следвам, доколкото мога. Вчера например се настройвах да имам един хубав ден и бях напълно уверена, че така и ще стане. А от сутринта всичко се обърна наопаки, отвсякъде ме засипаха неприятности. Какво трябваше да направя — да не предвкусам удоволствието ли? Често така се случва и на другите хора. Може ли тази ситуация да се обясни от позициите на транссърфинга - как да прекратя неприятната лавина от дребни проблеми, та нали те могат да станат големи?“

Още веднъж повтарям, че светът е огледало, но със забавяне. Надали ще можете отведнъж, за един ден да си създадете удачно обкръжение отвсякъде. Напротив, веднъж настроили се за „хубав ден“, много вероятно е да получите редица неприятности. Защото реалността ви още не е успяла да се преустрои, а вие вече я обявявате за прекрасна. В такъв

случай равновесните сили непременно ще се постараят да възстановят положението, съответстващо на действителността, а забелязвайки вашето недоволство и разочарование, махалата ще налее масло в огъня.

Успешната реалност е равномерно и всекидневно спазване на принципа за координиране на намерението, както и игра с огледалото, което се грижи за вас. Според моите наблюдения за настройване към повече или по-малко благоприятна реалност са необходими от три до седем дни в зависимост от натрупания негативизъм.

„В книгите си пишете, че не бива да се блъскаме като муха в стъкло, а да търсим пътя на най-малкото съпротивление. Ако не ни пускат някъде, значи това не е пътят ни и би трябвало да потърсим нещо друго.

Една моя приятелка кандидатстваше 10 години в медицинския факултет. През това време завърши медицинско училище и роди четири деца. И на единадесетия път я приеха! Отдавна вече е отличен уролог. И не стана нищо страшно, тя много обича работата си. Убедена е, че ако си решил да постигнеш нещо, трябва да вървиш докрай и да не се предаваш. И дава за пример жабата, която паднала в кана с мляко и го избила на масло, опитвайки се да се измъкне.

Друга моя приятелка беше 24-годишна с две деца, но беше омъжена за узбек от много богато и консервативно семейство. И също завърши медицинско училище, обаче мъжът ѝ не ѝ позволи да следва. Искаше да я затвори вкъщи, изпокъса учебниците ѝ. Но тя тайно постъпи в биологическия факултет задочно. Как се укриваше през първите семестри - можеше да се снима кино по приключенията ѝ. А после мъжът ѝ се предаде пред нейната упоритост. Работеше и като медицинска сестра, после стана старша сестра в специализирана болница, завърши биология с отличие и - уникален случай в историята — след изключително строги изпити и ходатайства отвисоко ѝ дадоха квалификация за лекар-физиотерапевт. На 35 години, със 17-годишен стаж като медицинска сестра. През това време семейството на мъжа ѝ се разори, бизнесът му фалира и сега тя храни всички.

Какво ще кажете? Трябва ли да се борим за онова, което искаш? И как да се различат истинската и лъжливата цел?”

Първата ви приятелка наистина е „избила маслото”. Тя е постигнала целта си, но на каква цена? Подобни методи свидетелстват само за необикновен инат и господство на разума, който не дава на душата и думичка да каже, а твърди, че това е нейна цел и тя е доволна от всичко.

А втората - дали тя не е „разорила” мъжа си? Семейството е богато и консервативно, а тя разрушава устоите му. Сега, разбира се, е невъзможно да се проследят всички причинно-следствени връзки. Но е очевидно, че ако човек активно гребе срещу течението на вариантите, той разрушава не само собствената си съдба. Може би не пряко, а косвено.

Възможно е упоритият стремеж на разума да постигне своето, независимо от това какво ще стане, да е предизвикан от обстоятелството, че още от детството са му втъпили убеждението, че непременно трябва да бъде „някой”. За момичето е добре да бъде учителка или лекарка, за момчето - космонавт. Ако не си достигнал определено положение, значи ти си никой, празно място. Но няма да ти позволят да размислиш какъв действително искаш да станеш - ще те засипят с примери на чужди успехи. Излиза, че разумът е зомбиран от общественото мнение, а душата е затворена в тъмен килер и е с вързани ръце и крака, с парцал в устата.

И двата примера са доказателство, че хората се опитват да нахлуят през чужда врата, но разумът им упорито твърди, че трябва да вървят докрай към целта си. Добре, ще кажете, ама нали и двете са постигнали своето и са много доволни?

Не вярвам. След толкова усилия за нищо на света няма да признаят нито на себе си, нито на другите, че не са удовлетворени. Движела ги е не предаността им към мечтата, а стремежът към самоутвърждаване. Как да се различат своята и чуждата цел и врата, е

описано подробно в книгата „Трансърфинг на реалността“. Не може да се каже, че пътят към заветната мечта е постлан с рози. И собствената цел не винаги се постига лесно. Но пък и не на такава цена!

Има няколко особености, които трябва да се познават. Ако целта ви е да заемете определено положение по служебната стълбица, т.е. да станете един от многото, за постигането на успех не е необходимо да се стремите да бъдете най-добрият. Много по-важно е възможно, най-пълно да отговорите на изискванията на своята структура.

Ако успешно сте избрали своята врата и прилежно изпълнявате правилата на махалото, за което работите, можете да се надявате, че скоро ще постигнете целта си. При това е необходимо винаги да помните, че махалото предпочита най-вече не добрите, а правилните, тъй като така е по-сигурно за структурата. Макар това съвсем да не означава, че си заслужава да растете и да усъвършенствате уменията си. Да речем така - трябва да бъдете най-добрият сред правилните.

А ако по пътя към своята цел вие създавате нещо принципно ново в културата, науката, изкуството, спорта или бизнеса, особено при положение че това е причина за раждането на още едно махало, трябва да се движите именно по своя уникален път, нарушавайки обичайните правила. Макар пътят ви най-вероятно да не е лек. Защото старите махала не понасят индивидуалността - опитват се по всякакъв начин да изтикат новака на заден план. Но ако сте уверен, че творбата ви наистина е нещо ново, бъдете спокойни и непреклонни — махалата няма да успеят дълго да ви държат в сянка.

В този случай действително е нужно непоколебимо да вярвате в звездата си и да вървите към целта си, без да обръщате внимание на временните неуспехи. Звездата ви непременно ще изгрее и ще си има свое махало. Но дори тръненият път към успеха не може да се изчислява с десетилетия, както е във вашите примери.

„Работата е там, че сегашната ми и напълно определена цел е да се преместя в Петербург. Аз живея в Южна Русия, в града, където съм се родила, но просто не мога да го понасям. Още от дете. Абсолютно съм настроена за преместване, имам слайдове, които се развиват леко и ясно. Целта ми не е просто класическо интелегентско изхвърляне - видите ли, искам да живея в столицата на руската мисъл. Още когато за пръв път посетих този град, изпитах удивително усещане, непознато досега — имах чувството, че се намирам на ПРАВИЛНОТО за мен място. А когато си тръгнавам оттам, чувствам се така, сякаш напускам дома си. Там имам приятели, перспектива за работа, чувство за пълноценност и... истинска любов. Да не си помислите, че това е само поетичен образ - истина е. Повтарям, настроена съм да се преместя.

Единственото, което ме спира, са взаимоотношенията с баба ми. Тя е на 80, освен нея си нямам никого, сираче съм. Тя по никой начин не иска да замине с мен за Петербург. Никога не е била там, дори навремето е смятала, че в този град половин година е полярна нощ! Чувствам, че моята увереност и чувствата ми към нея си противоречат. Тя е единствената ми кръвна роднина, обичам я, тя ме е възпитала. Страхувам се да я оставя сама. Тя може да живее сама (поне засега) - бодра е (пу-пу, да не я урочасам), но времето минава. Тя е старица. И не бих искала да я оставя завинаги. А тя дори в перспектива не желае да живее в северната столица. Разбирам я, на нейната възраст да се премества... Но не си представям друг живот, освен в Питер. Разкъсвам се.

Още един въпрос. Съветвате ни да не обръщаме внимание на негативната информация. А състраданието? Когато чета във вестника, че някъде умират дечица, това ме наранява. До сълзи. Значи ли това, че съм твърде несъвършена за вашия трансърфинг?”

Необходимо е да решите един конкретен въпрос: за кого живеете - за себе си или за другите? Ако сте чели „Трансърфинг на реалността“, там пише, че състраданието далеч не винаги е великодушие, че може да е душевна пустота, колкото и да е странно. Поради това че собствената душа не е удовлетворена - „състрадаващият“ разум я принуждава да се отдава на

другите. Няма да ви убеждавам, трябва сама да вземете решение - дали живеете, за да състрадавате и да се грижите, или да получавате удоволствие от живота.

Само че недейте за стотен път да ме обвинявате в равнодушие: „Ах, ти! Не му е жал за дечицата!” Липсата на външна важност не е безразличие, а трезва оценка, разумен егоизъм, ако щете. Жал ми е за децата. Но не се опивам от жалостта си. Какво значи да се опивам?

Да предположим, че се е случило нещастие. Някой ще се опива от тази своя беда, ще се ожалва с всички сили, трагично ще скърби и с упоение ще разказва на околните за тежката си орис. А друг, като падне, ще стане, ще се отърси и ще продължи - животът продължава въпреки всичко. Същото може да се каже по отношение на съжалението към другите. Ако с нищо не мога да помогна, съжалението ми няма смисъл. Ако постоянно слушаш новините и съжеляваш всички нещастни, ще полудееш. В света всеки ден умират десетки хиляди много добри хора, всеки от които е достоен за състрадание.

Някой ще се възмути: „Така значи! Да живееш само за себе си и да не се грижиш за ближните си? Интересна философия.”

Не се занимавам с философия, с демагогия - също. Ако обърнем състраданието, което всички са свикнали безусловно да отнасят към добродетелите, ще се окаже, че то има двойка природа. Или е предизвикано от искрено съчувствие, или произтича от чувството за дълг, причина за което е комплексът за вина. Чувството за вина, понякога неосъзнато, подтиква човека по какъвто и да е начин да отработи своята повинност, да изпълни дълга си. Но тази истинска причина винаги е за предпочитане да се крие дълбоко в подсъзнанието, а на повърхността се кипри добродетел.

Как да различите истинското и мнимото състрадание?

Много просто - трябва честно да си отговорите на въпроса: какво е действителното „лице” на вашето вътрешно усещане - дали това е искрено съчувствие или чувство за дълг? Или какво е повече в него? Ако е дългът, тогава можете с чиста съвест да се откажете от него, защото в такъв случай за добродетел и дума не може да става. И тази позиция не ни прави коравосърдечни, понеже за близките си по принцип се грижим искрено. Но щом грижата се е превърнала в тежко бреме, трябва да свикате съвет на разума и душата - нека заедно решат какво да правят с мнимата добродетел.

В края на краищата всеки в този живот е длъжен да се грижи на първо място за своята душа и едва след това за душите на другите. Макар че да се говори на тази тема е все едно да ходиш по острието на бръснач. Нещата не са толкова прости. И аз сякаш да изпитвам сериозни съмнения какво да отговоря на читателката, ако не беше последният абзац от писмото ѝ, от който проличават явни признаци на комплекса за вина. Така че трябва да се държи сметки за това.

Главното е въпросът да не се решава само с разума, който е свикнал страховито да се оглежда за общественото мнение. Трябва да се запитате: честно - какво повече ми се иска - да дам подаръчка на другите или да го задържа за себе си? Лакмус за неправилния отговор ще бъде състоянието на душевен дискомфорт. Душата ще изпита тъга и разочарование, ако разумът я лиши от любимата играчка - ще го почувствате със сърцето си. Наистина понякога съветът на душата и разума може дори да вземе решение да пожертва живота си за другите. Но обикновено в подобни случаи изобщо не си спомнят за добродетелта.

ПОДАРЪЦИ И КОМПЛИМЕНТИ

Принципите на фрейлинга, за разлика от другите системи на въздействие върху хората, се отличават с мекота и топлота. Има психологически средства, чрез които може безмилостно да се подчинят хората на своята воля или с хитрост да се принудят да действат в свой интерес. Това са методи за пряко въздействие върху света с вътрешното намерение. Грубото въздействие върху света не е достатъчно ефективно, има странични ефекти и е в разрез с принципите на транссърфинга. В „трансотношенията” външното намерение

използва вътрешното намерение на хората, без да накърнява интересите им.

Тук не може и дума да става за някакво управляване или подчиняване. Много по-приятно и по-ефикасно е да се използват методите, основани на искрено съчувствие. По-хубаво е да носиш на хората добро, като повишаваш значимостта им, и да получаваш същото от тях. Но и това трябва да се прави умно.

Един от най-простите и достъпни начини да се подчертаят качествата на партньора е комплиментът. И тук обаче не всичко е наред. Наред с приятните чувства комплиментът до известна степен има двойок оттенък. Този, към когото е отправен, винаги има основание да се съмнява в искреността на намеренията на отправящия го. Това става, защото доброто отношение има тенденцията да се превръща в добри маниери. А както знаете, добрите маниери не винаги са искрени. Когато съчувствието се издига в ранг на етикет, то се превръща в пошлост, която понякога дори е оскърбителна.

Каквито и проблеми да има човек, той е принуден да носи маската на външното благополучие и да си дава вид, че всичко му е наред. Когато бодро го питат: „Как си?“, му се налага да отговаря със стандартна фраза от етикета. А какво чувства? Ако не обида, поне необходимостта още повече да заздравя защитната си броня. Той знае, че живее в джунгла, където всеки гледа себе си и не се вълнува от чуждите проблеми. Може би мъничко преувеличавам за джунглата, но всъщност си е точно така.

Искреността винаги е пълна с енергията на неподправеното съчувствие. Но на махалата не им е изгодно хората да си дават един другиму енергия и душевна топлина. Затова са създали стереотип на нормите на порядъчно поведение, където искреността се подменя с евтин заместител - добрите маниери. Нима „бизнес усмивката“ е сърдечна? В добрите маниери няма нищо лошо, докато не започнат да изместват истинското внимание, симпатия и съчувствие.

Вие, разбира се, познавате етикета и различните „придворни“ маниери. Използвате ги понякога съзнателно, но най-често автоматично. Ако сега опитате съзнателно да замените обичайните любезни маниери с искрено съчувствие, ще имате предимство - околните веднага ще почувстват искреността ви. Всички толкова са свикнали с изкуствените фалшификати, че рядкото явление мигновено ще предизвика жив интерес и ще внуши симпатия.

Много е лесно да замените добрите маниери с искрено съчувствие. Необходимо е само да прехвърлите вниманието от себе си върху хората и да проявите интерес към тях. Не е нужно да изучавате психология. Напълно достатъчно е постоянно да се питате: какво движи хората, към какво се стремят, какво ги интересува? Като влезете в положението им, лесно ще намерите всички отговори. След като определите посоката на вътрешното намерение на човека, дайте му да разбере, че оценявате усилията му.

Ето всичко, което се изисква. В замяна ще получите благодарност и разположение.

Фалшивият стандарт на комплиментите може да се замени с алтернатива в натура - с подарък. Поднасяте на човека подарък, като му давате да разбере, че сте оценили усилията му да повиши своето значение. Обикновено вътрешното намерение е насочено в определена посока. Човек се мъчи да подчертае и да повиши значението си в конкретна насока. Той очаква, че другите ще обърнат внимание именно на онова, което желае да подчертае, и ще признаят значението му.

Например мъжът прави комплимент на жена си за роклята ѝ. Но тя изобщо не се трогва, защото си има десетина подобни рокли, а той не е забелязал новата ѝ прическа. Вътрешният му взор е обърнат към себе си, затова не наблюдава и не може да определи накъде е насочено вътрешното намерение на жена му. Тя е положила усилия съвсем за друго и е очаквала да оценят именно това. Комплиментът подчертава или нещо общо, или съвсем друго нещо. А подаръкът винаги е с тясна насоченост и попада точно в целта. Той е оригинал.

„Добре изглеждаш!“ - е стандартен комплимент. Той подчертава значението, но звучи шаблонно, формално и мъгляво и затова - неубедително. Нужно е да определите какво

точно е направил човекът, за да изглежда добре. Каква е специфичността, зрънцето? Щом проявявате към него искрен интерес, няма да е трудно да намерите целта и да насочите подаръка към нея.

Ако не успеете да определите насоката на намерението, поне избягвайте шаблонните фрази. Всяка импровизация ще бъде възприета като искрена оценка. „Ти изглеждаш твърде добре за такъв мрачен ден” - не звучи конкретно, но е подарък. Комплиментът, поднесен като изящна шега, също е подарък: „Ти наистина ли си толкова красива или само ми се струва?” Равнодушно подметнатата фраза често действа по-силно от комплиментта, опакован във възторг, който може и да е фалшив. „Май нямаш лош вкус” - такъв подарък предизвиква тиха радост.

Особен ефект има, ако подаръкът бъде поднесен не направо на човека, а чрез посредник. Когато в негово присъствие говорите добри неща за него на другите, и то без никаква емоция, като нещо обикновено, можете да бъдете уверени, че той ще бъде много доволен. Още по-добре е да признаете неговите качества в негово отсъствие, а сетне другите ще му предадат какво мислите за него. Той няма да ви благодари, но вие ще станете за него източник на тиха радост и удовлетворение.

Още една разлика между подаръка и комплиментта - за комплиментта ще ви благодарят, а за подаръка ще получите само мълчалива благодарност. „Благодаря” звучи като „много сте любезен” и толкова. Всички знаят, че подобна благодарност не струва нищо, както и самият комплимент. А ако подаръкът ви е улучил целта, човекът за нищо на света няма да си признае, с редки изключения. Няма да чуете благодарствени думи, но ще получите нещо много повече - истинското разположение на този човек към вас.

Не можете да си представите колко се нуждаят хората от подаръци! Заобикалят ви множество хора, потънали в негативните си слайдове и комплекси, макар външно да се стараят да покажат, че всичко им е наред. Мнозина дори погрешно предполагат, че няма за какво да се гордеят, и страдат от своята непълноценност. Като получи подарък, човек ще се ободри и ще почувства приятна тиха гордост. Внимателно ще съхрани вашия подарък в тайно ъгъче на паметта си, защото сте му дали да разбере, че той значи нещо в този свят.

Комплиментите бързо се забравят.

А подаръците се помнят години наред, може би и цял живот.

Можете да го проверите с личния си опит. Съгласете се, че ви се е случвало някой да е казал нещо приятно за вас, да е признал и подчертал вашите качества. Ако сте сметнали тогава, че похвалата е заслужена, и сега я помните. А главното - отделили сте място в душата си за човека, направил ви този подарък. Виждате ли какво мощно средство за въздействие върху хората са подаръците!

Намерете за човека подарък. Това е достатъчно лесно, макар и малко по-сложно от щампата на комплиментта. Необходимо е просто искрено да се заинтересувате от него, макар и не задълго.

Човек е свикнал да живее в агресивна среда, където е необходимо постоянно да се защитава и да утвърждава своята тежест, където всеки е зает изключително със своята персона и се мъчи по какъвто и да е начин да подчертае своята значителност, като не се свени при случай да принизи значението на съперника. В подобни условия всяка проява на състрадание и симпатия се ценят като златото. Ако се откажете от борбата за своята значителност и започнете да изтъквате значението на другите, ще станете „лъч светлина в царството на тъмнината”.

Ще ви ценят като съкровище.

Когато се откажете от своята значителност, ще я получите с излишък. За тази цел е необходимо едно съвсем дребно нещо: да насочите вътрешното си намерение към потвърждаване значителността на другите. Ласкателствата и подмазването веднага ще бъдат разобличени. Изисква се искрено внимание, съчувствие, подкрепа, безкористни подаръци. Човекът ще ви е много благодарен за подаръка. Но това не е всичко.

Случва се подаръкът да стане причина за кардинален обрат в живота. Много

известни личности, художници, музиканти и писатели са поели по своя път, когато някой добър влъхва им е направил подарък. Той може да бъде поднесен непреднамерено, между другото. Известни са случаи, когато някой е подхвърлил мимоходом забележка към момче, в смисъл че има способности и може да стане музикант. И момчето наистина става велик музикант.

Подобни подаръци имат съдбоносна сила - те съдържат целта или вратата. Това с нищо не задължава или обременява дарителя. А получателят на подаръка сияе от щастие, ако са докоснати чувствителни струни на душата му - тя веднага се ободрява и придобива самочувствие, защото разбира, че точно това ѝ е нужно.

Представяте ли си какви дарове можете да поднесете на хората! Ако се откажете от комплиментите и се научите да правите подаръци, може би ще ви провърви и ще насочите някого към неговия път.

ЖИВАТА КУХНЯ

Често получавам песимистични писма, в които хората се оплакват, че не могат да открият своята цел, не знаят какво искат, не разбират как да променят живота си. Мнозина се намират в положение, от което сякаш няма изход. И почти винаги работата опира до материални средства.

Къде да заминат от омръзналия им град или село?

Откъде да вземат пари за жилище?

Как да разплетат кълбото от семейни проблеми?

Къде да намерят прилична работа?

В трансърфинга не може да се мине без положителна нагласа, но откъде да дойде оптимизмът, щом като те заобикаля безпросветна, мрачна действителност и не знаеш какво да направиш? Нямаш особени таланти, годините минават, перспективи не се очертават, животът е затънал в битова рутина като в блато. При тези обстоятелства много-много не ти се вярва за неограничените възможности, които обещава трансърфингът. А мнозина са със сериозни здравословни проблеми. Как да се изтръгнеш от този омагьосан кръг?

Ако и при вас нещата стоят по същия начин - никак. Точно така - никак не ще се отървете от тази безизходица, трансърфингът няма да ви помогне. Работата е там, че нямате енергия не само за трансърфинга, но дори и мъничко да се приближите до него. Под енергия тук се разбира не физическата сила, подходяща само да копаете ями, а свободната енергия, която позволява на човек да реализира волята си.

Няма свободна енергия - няма и намерение. С други думи, нищо не ти се иска и нищо не можеш, имаш сили само да поддържаш съществуването си и да изпълняваш рутинни действия. Енергията на намерението е жизнена сила, благодарение на която у човека се появява желание да се радва на живота, да действа активно, да твори, да покорява нови върхове и в крайна сметка да формира своята реалност.

Всичко е много просто. При ниско ниво на енергетиката оптимизмът се превръща в песимизъм, огледалото на света въплъщава този образ в действителността, от което причините за песимизъм се увеличават. Получава се затворен кръг на безизходна реалност, от която не само не можеш да се изтръгнеш, но дори не ти стигат силите да размислиш как да направиш това. При ниско енергийно ниво на намерението изобщо не бива да си помисляте да се захващате с трансърфинг. Човек с отслабена енергетика не е способен дори да управлява осъзнатото си сънуване - проверено е.

Съществуват само два варианта. Първият - да оставите всичко постарому, да се примирите с неизбежността и да продължавате да влачите съществуването си без надежда за подобрене. Само че в такъв случай не бива да ми пишете жални писма, че нищо не излиза. Вашият избор е ваш избор. Освен вас самите никой не ви пречи да изберете друг вариант - да се заемете със своята енергетика. Тогава ще се появят и оптимизмът, и целта, и силите за постигането ѝ. Можете да формирате своята реалност както си поискате и сте способни да

постигнете неща, за които не сте и мечтали. Но за това е необходимо да повишите енергията на намерението на нужното ниво. По-нататък ще разкажа как се прави това.

Онова, което сега ще прочетете, може да предизвика у вас или активно неприемане, или възторг и проблясък на надежда. По редица причини тази информация не е широко разпространена. Практиката, с която ще се запознаете, ще позволи да издигнете енергетиката си на качествено ново ниво. Същите резултати бихте могли да постигнете и с други методи - йога, различни тренировки и медитации. Но трябва да знаете, че това е много дълъг и труден път.

А аз ви предлагам най-краткия, прост и естествен път. Тъй като този начин е екстремален (между впрочем само изглежда така на пръв поглед), понастоящем го практикуват много ограничен кръг лица. И ви предупреждавам, че предлагам тази информация не за да натрапя своята гледна точка, а само за онези, които ще я сметнат за полезна за себе си. Но дали това е необходимо лично на вас - решавате единствено вие самите.

И така, да започнем поред.

Главната, ако не и единствената причина за дефицита на свободна енергия, е прозаичното задръстване с шлаки на организма, което плюс всичко друго е източник и първопричина за всички болести. Човешкото тяло съхранява в себе си частици от загиналите клетки, белтъчна и мастна маса - с нея са затлачени междуклетъчните пространства и буквално са натъпкани лимфните и кръвоносните съдове. Този боклук пречи на нормалното функциониране на организма - той не позволява на клетките да „контактуват“, намалявайки силата на електрическите сигнали, които те си предават.

И въпреки че тази тема излиза извън рамките на транссърфинга, нямам друг изход, освен да ѝ обърна внимание. Но тя си струва, защото такива глобални проблеми като наднорменото тегло, болестите, стареенето, депресиите, песимизма, липсата на жизнени сили се дължат на чудовишно невежество. Учудващо е как при толкова високоразвита информация хората тънат в неведение за причината за проблемите си. Очевидно на махалата не е изгодно широкото разпространение на знанията, които ще помогнат за повсеместната поява на свободни личности, способни да създават своята реалност.

А причината е елементарна - неправилното хранене. Но да се каже това, значи нищо да не се каже. Тук, както често става, въпросът не е в знанията, а в информираността. Обичайните щампи скриват същността на знанието, като оставят на повърхността безпочвени измислици. Обикновено всичко се свежда до това, че еди-какво си е вредно да се яде. С това по правило сведенията за здравословното хранене се изчерпват. Съществува и теория, че могат да ни спасят диетите и специално разработените хранителни добавки.

Но дали всичко е толкова сложно? Някой прави изследвания, друг разработва сложни схеми за хранене, произвежда хитроумни препарати - общо взето, в действие е цяла индустрия. Досещате ли се кой има полза от това? Разнообразните заблуждения са безброй, но полза никаква. Дори строгото вегетарианство няма да помогне, ако не се познават и не се спазват принципите на правилното хранене. А те всъщност са много прости и са разработени не от светила на науката, а от самата природа със сертификат за качество от Бога.

Първо, както следва от физиологията му, човек е месоядно същество. Но дори това не е толкова важно. Главното е, че храносмилането ни е устроено по особен начин: за да се усвоят правилно, продуктите трябва да постъпват поотделно, последователно, без да се смесват. Ако това правило се нарушава, храната не се смила и загнива, замърсявайки и отравяйки целия организъм. И най-сетне, продуктите, преминали топлинна обработка, са наистина екстремално натоварване за организма, тъй като почти всичко ценно в тях е унищожено. В природата нито едно живо същество не си готви храната на огън. Кулинарията се е появила сравнително скоро, а храносмилателната система се е оформяла милиони години.

Странно нещо: хората прилежно спазват външната хигиена, а за вътрешната малцина се замислят. Междувременно в човешкото тяло се намира цял склад от боклуци - те не се виждат, но тежат няколко (понякога десетки) килограма. Отделителните системи не

успяват да се справят с отпадъците и организмът е принуден да складира тази мръсотия, където може. Вследствие на това тялото започва бързо да се замърсява и заприличва на стара тоалетна чиния, която никога не са чистили. Организмът има огромни резерви, ето защо човек се изхитря понякога да живее до 70, че и повече години. Всичко обаче си има край. Още по средата на жизнения си път човек започва да изпитва последиците от замърсяването: болести, наднормено тегло, вялост, пък и силите вече не са същите и всичко не е така, както е било преди, в младостта.

Цялата работа е там, че енергийното тяло на човека реагира на замърсяването на неговата „канализация”. Чакрите се запушват, енергийните канали се стесняват, енергийният поток се превръща в тъничко ручейче и всичко това довежда до загуба на жизнена сила. На свой ред отслабването на енергетиката води до патологични нарушения на физическото тяло. Получава се затворен, порочен кръг. Ако не владеете собственото си тяло, как ще владеете реалността?

А можете да си върнете предишната бодрост и дори да бъдете толкова здрави, колкото никога не сте били! Но за тази цел е необходимо да превърнете мъртвата кухня в жива. Какво имате - печки, тенджери, тигани? Ако искате да освободите тялото си от боклука и да добавите към свободното си време много часове, които преди губехте около печката, скоро всички тези приспособления за умъртвяване на продуктите ще изчезнат от кухнята ви.

Вероятно на някого думите ми ще му се сторят шокиращи. Какво пък, кой кой не принуждава. Само подреждам фактите. Заслужава ли храната, с която сте свикнали, вашето здраве, енергията и живота ви? Има един поговорка, която обикновено се произнася със съжаление: „Ако младостта знаеше, а старостта можеше.” Във ваша власт е да стане така, че да остане само младостта, която и ще знае, и ще може.

Първото, от което трябва да се започне, е да изчистите „санитарния фаянс” - особено черния си дроб. Как се прави това, е описано в множество книги. Защо е прието да се спазва външната хигиена, а вътрешната - не? Нима защото мръсотията се вижда само отвън? Вътрешната хигиена ще се поддържа от самия организъм, ако преминете към правилно хранене. Това трябва да се прави постепенно, на няколко етапа: последователно хранене, разделно, отказване от редица продукти и най-сетне суровоядство. Ако изведнъж преминете само към естествени продукти, бихте могли да не издържите рязката промяна, пък и на организма му е нужно време да се пренастрои.

Принципът на последователното хранене се състои в това - да не се ядат едновременно всички продукти, а отначало един вид, после друг и т.н. Първо се изяжда най-бързо усвояемият продукт. Когато храната преминава през стомашно-чревния тракт на отделни слоеве, това многократно облекчава смилането ѝ и намалява количеството на вредните отпадъци. Позволено е да се пие вода 15 минути преди хранене или 2 часа след хранене. В противен случай стомашният сок се разрежда и храната не се усвоява, а просто загнива. (Виждате ли за какво ми се налага да пиша? Какво да се прави, как иначе да обясня принципите за повишаване на енергетиката?)

Вторият етап, към който е желателно да се премине колкото се може по-бързо, е разделното хранене, предполагащо не само последователно употребяване на продуктите, но и само на онези, които добре се съчетават помежду си. Макар че истината е, че практически всички са несъвместими. Времето и условията за смилане на различните продукти са много различни, ето защо, ако се смесят неизбежно се появяват „производствени отпадъци”, които организмът не успява да изхвърли и ги отлага във вид на мазнини и шлаки. Единственото, което се съчетава почти с всичко, са пресните зеленчуци. Ето защо идеалното количество на продуктите, употребявани на едно ядене, трябва да бъде сведено до минимум. Подробните принципи на разделното хранене са изложени в редица книги, които не е трудно да се намерят на пазара.

Необходимо е постепенно да изключите много продукти от менюто си. Това преди всичко са зърнените храни, изделията от бяло брашно, хлябът с мая, млякото, консервите. В

тях няма нищо ценно. Например всички полезни вещества в зърнените храни се намират в техния зародиш и в обвивката им. Бялото брашно се получава чрез почистване на пшеничните зърна от обвивката и зародиша им. Така всичко ценно се изхвърля, а остава само мъртва материя, състояща се основно от нишесте. Природата е предвидила тази безжизнена част от зърното като строителен материал, нещо като бъчва с мазнини за зародиша. Сетне в брашното прибавят изкуствени витамини, т.е. химия.

Да се храните с изделия от бяло брашно, е все едно да си купите нишесте и да го лапате с лъжици. Черният дроб се задръства с мазутоподобна маса, нишестето се натрупва в организма като слуз, стените на червата се облагат с налепи. Освен това зърнените храни съдържат лошо балансиран белтък. Колкото и странно да ви звучи, по-добре се хранете с месо, отколкото с каши и макарони. А в млякото се съдържа казеин, благодарение на който на животните им растат рога и копита. В организма на човека млякото се превръща в ксерогел - нещо като туткал.

Тези страшновати описания могат да продължат още дълго. Но как човек се изхитря да живее с всичко това, пък и да се чувства горе-долу здрав? Работата е там, че той просто не знае какво е истинско здраве - не го е изпитвал от самото си раждане. Ето защо не бива да привеждат шаблонни оправдания от рода на „всички се хранят така открай време” - разбира се, ако не искате да имате същите проблеми като всички.

В крайна сметка в менюто ви трябва да останат само естествени продукти: пресни, замразени или сушени плодове и зеленчуци, морски водорасли, ядки, семена, мед. И никаква топлинна обработка - всичко да е в суров вид. (Не причислявайте към ядките фъстъците - това е бобово растение, и то не особено полезно.) Но резкият преход от обичайните продукти към сурови плодове и зеленчуци няма да доведе до нищо хубаво. На организма е нужно време, за да свикне и да се преустрои. Затова преходът трябва да се прави постепенно, намалявайки в менюто частта на варената растителна храна и увеличавайки суровата. Ако човек цял живот е употребявал предимно обработена храна, микрофлората му се е приспособила именно към такова меню. По принцип резкият преход е възможен, но онези, които са достатъчно здрави.

Микрофлората се пренастройва напълно в течение на една година. В края на този срок в менюто вече не бива да има никаква обработена храна. Както знаете, в обработените топлинно продукти не само се унищожават почти всички витамини и микроелементи, но и се образуват канцерогенни вещества - отрови. А суровата храна не замърсява организма - напротив, изчиства го. И кухненските съдове, и всички вътрешни органи остават идеално чисти. Разликата е принципна.

Може да ви се стори, че е неимоверно трудно да премине към суровоядство. С какво да се храните например през зимата? Пък и навярно ще ви струва скъпо. Всъщност не е толкова страшно. Има маса възможности и подобно хранене ще струва по-евтино от обикновеното. Необходимо е само да започнете и скоро ще откриете множество различни блюда, за чието съществуване дори не сте подозирали. Това е цял непроучен свят. Тук ще приведа само най-необходимите, които ще ви помогнат да преминете преходния период - блюдата от покарали семена.

Голяма част от нашето меню се състои от семена - зърнени, бобови и други. Семената се състоят от полуфабрикати - консервирани строителни материали, основно нишесте, белтъчини и мазнини. Освен това в състава им влизат инхибитори - вещества, които затрудняват храносмилането.

Когато семената покълнат, в тях стават резки промени: инхибиторите се унищожават, нишестето се превръща в малцова захар, белтъчините - в аминокиселини, а мазнините - в мастни киселини. Същото става в организма при храносмилането. Излиза, че голяма част от работата в покълналите семена вече е извършена. Нещо повече, в тях се синтезират полезни вещества и се мобилизират резерви, за да се насочи цялата енергия за развитие на растението. Консервираните и дремещите сили на семената се съживяват и се освобождава колосален потенциал за раждането на новия живот.

Покълналите семена притежават лечебни и биостимулиращи свойства. Не бих могъл да ги изброя - тук има всичко. Преди всичко витамини и микроелементи, подобряване обмяната на веществата, изчистване на организма, укрепване на имунитета, повишаване на работоспособността и излекуване на множество болести. Покълналите семена имат всичко, което предвидливо е заложила в тях природата за развитие на новия живот и за оцеляване в агресивна среда. Те са прекрасно балансирана, лесно усвоима храна и едновременно ефикасно лекарство.

В менюто си можете да включите покълнали семена от пшеница, царевица, различни видове фасул и нахут. Технологиите на приготвянето им е много проста. От вечерта ги поставяте в сито или цедка, промивате ги и ги покривате с мокра марля. Сутринта ще видите жива храна. Царевицата и фасулът (за предпочитане е червеният –по-полезен е) е необходимо да се накиснат за едно денонощие и след това да престоят под марля също толкова време или по-дълго, като от време на време ги промивате.

Пшеницата и царевицата могат да се ядат сурови. Пшеничените кълнове притежават изключителни лечебни свойства. Трябва да се съдвкват добре (поне по две супени лъжици дневно), но ако в устата ви се образува нещо като дъвка, значи този сорт не е подходящ и се налага да потърсите друг. За съжаление бобовите кълнове нямат приятен вкус в суров вид. Изсипете ги в гореща вода и след като кипне, ги отстранете от огъня. За нахута е достатъчно да го залеете с кипяща вода и да го оставите десетина минути да престои.

А знаете ли как да си пригответе жива вода? Налейте в петлитрова емайлирана тенджерка вода от чешмата, оставете я да престои и я кипнете на огъня. След това бързо ѝ охладете в студена вана. Това е първият стадий на структуризация на водата. Тя вече е една степен по-полезна от просто преварената.

Сетне пуснете в тенджерката 5-7 камъчета черен силициев двуокис (от аптеката), покрийте с марля и я оставете два дена. После внимателно я прелейте в друг съд, като изхвърлите долния слой от 2-3 сантиметра, защото силициевият двуокис поема патогенните микроорганизми и чуждите химически елементи. Тази вода вече притежава лечебни свойства. Тя още повече е структурирана и наситена със силиций - най-необходимия микроелемент, при липсата на който в организма не се усвояват почти всички останали.

Получената вода поставете в камерата на хладилника. Щом на повърхността и по стените се образува ледена коричка, я прелейте в пластмасов съд и отново го поставете в камерата. Изхвърлете леда, като по този начин изхвърляте тежката вода. Тя съдържа изотопи на водорода деутерий и тритий, замръзва при температура 3°C и вреди на организма.

Последното замразяване трябва да извършите в пластмасовия съд, защото емайълът на тенджерката може да се напука. Когато две трети от водата замръзне, пробийте дупка в леда и излейте незамръзналата - тази „саламура” съдържа всички нежелани примеси. Остава да почакате ледът да се стопи при стайна температура. Ще получите разтопена вода с най-високо качество, която се нарича протиева, защото е изчистена от тежките изотопи.

И най-сетне, ако имате магнитен кръг или магнитна фуния, прелейте водата през тях, за да укрепите още повече структурата ѝ. Получената вода притежава лечебни свойства - изчиства организма и при дълготрайна употреба лекува от редица заболявания. Срокът за съхранението на свойствата ѝ е ограничен - около седем часа. Такава вода не ще купите отникъде и за никакви пари.

Това е удивителната, жива кухня, където храната не се вари, а расте. За разлика от обикновената кухня, която убива продуктите, тази ги съживява. Можете сами да се убедите: блюдата от покълнали семена, като им добавите различни подправки, са много по-вкусни от обикновената храна. Да не говорим, че във всяко отношение са несравнимо по-ценни, отколкото кашите, които се смятат от неправилно информирани хора за уж полезни.

В покълналите семена се съдържат много лесноусвояеми белтъчини, което помага на организма да премине към растителен режим на хранене. По-нататък новата микрофлора не само ще преработва суровите продукти, но и ще служи като източник на белтъчини. Точно по този начин функционира храносмилането на тревопасните животни.

Вероятно ще запитате: а как да ядем сурови продуктите, които е необходимо да се готвят, например картофи и тиквички? На свой ред и аз ще ви запитам: а няма е нужно да ги ядете? Зеленчуците с високо съдържание на нишесте не дават на организма нищо друго освен ненужни калории и слуз - оттам идва заболяването, наречено простуда. Между другото селските стопани, за да угоят свинете си за продажба, ги хранят с варени картофи. Те са открили, че така животните по-бързо дебелеят и това им е икономически изгодно. А от суровата храна просто е невъзможно да се напълнее независимо от поетите калории.

За да не ви е толкова тъжно, че се разделяте с обичайните си блюда, увеличете морските продукти в менюто си. Можете да ядете всички морски риби и ракообразни без топлинна обработка. Как да ги осолявате, не е трудно се досетите: пак сурови, с различни подправки, много по-вкусно е. Макар че строгите суровоядци не само че не консумират всичко, което тича, скача, лети и плува, но и сол не употребяват.

Пресните плодове и зеленчуци, особено покълналите семена, притежават изключително изчистващо свойство. Трябва да отбележа, че при преминаването към сурова храна могат да възникнат една или няколко очистителни кризи, по време на които се изострят старите болести. Не се тревожете и не се опитвайте да лекувате по някакъв начин болестните прояви. Те са доказателство, че организъмът най-сетне се освобождава от боклука, натрупан през многото години, и се преустройва към нормален режим на работа. Единствената полезна мярка по време на кризите е гладуването - употребява се само дестилирана (преварена) вода един или няколко дни.

По принцип, ако здравето не е много запуснато, веднага може да се премине към пълно суровоядство. В такъв случай очистителната криза ще бъде по-силна, но това е индивидуално. Може би значително ще намалите теглото си. Това означава, че организъмът се освобождава от мъртвата тъкан и се възражда отново. Всъщност пълните хора са ходещи скелети. От неправилно хранене и заседнал живот тялото им се е трансформирало в маса от мастни отлагания и шлаки.

Точно този излишен боклук се изхвърля. Главното е да не се тревожите. Организъмът ще се изчисти и ще си дойде в нормата. Но трябва да му се помогне. Непременно включете в менюто си морски водорасли, Polen и ленено масло, което ще позволи в преходния период да се компенсира временната липса на необходими вещества. Потърсете и в интернет допълнителна информация за суровоядството. Тя е твърде малко. Това действително е необикновен, но изключително ефикасен, може да се каже - елитен път за прераждане.

На мнозина това може да се стори ако не плашещо, поне, меко казано, доста необичайно. По принцип човек твърде неохотно се разделя със старите си навици. Когато неправилният начин на живот се превърне в общоприета норма, простичките и очевидни природни принципи започват да изглеждат противоестествени. С какво толкова се отличава това натурално хранене, че заради него да се откажа от толкова много кулинарни съблазни? Дали си струва? Може би фактите, които излагам по-долу и най-вероятно не са ви известни, ще окажат решаващо влияние върху вашето мнение.

Суровоядството е наука за храненето за хората на третото хилядолетие - за цивилизацията от третата вълна. Най-известният пропагандатор на суровоядството е Аршавир Тер-Ованесян (Атеров). В книгата му „Суровоядството или новият свят, свободен от болести, пороци и отрови”, издадена в Техеран, са представени основните принципи на суровоядството. Атеров изгубва първите си две деца от тежки заболявания и след това отглежда третото си дете - дъщеря, изключително със сурова храна. Тя пораства като невероятно здраво момиче.

Ето какво пише той в книгата си: „Дъщеря ми скоро ще навърши седем години, но никога не е слагала в уста дори късче дегенерирана храна. Здравето ѝ е върхът на съвършенството. Сега виждам колко по-лесно е да възпиташ стотина деца суровоядци, отколкото едно – гастроним. Никога не ми се налага да се тревожа за детски заболявания като простуда и хрема, разстройство и запек или пък дали днес детето е яло достатъчно или не. Дъщеричката ми е весела като птичка и винаги има възможност да си вземе от масата,

каквото ѝ се яде. Тя играе, пее и танцува неуморно по цял ден, без сълзи и капризи, без плач и крясъци и не причинява никакво безпокойство на околните. Точно в осем вечерта тя си ляга и след като няколко минути си попее, затваря очи и спи непробудно до шест сутринта. Не си спомняме случай още от първите месеци па живота ѝ, когато се е събудила през нощта. Сънят ѝ е толкова дълбок и здрав, че никакъв шум или движение не могат да я събудят.”

Александър Чупрун, известен популяризатор на натуропатията и автор на книгата „Какво представлява суровоядството и как да станеш суровоядец”, още от млад заради тежко хронично заболяване става инвалид първа група. Всички методи на лечение не дават резултат. Като започва да се храни със сурова растителна храна, става абсолютно здрав човек. А.Чупрун предлага неочаквано, но поразително очевидно тълкуване на проблема за имунитета.

Неговата същност се състои в това, че организъмът умишлено изключва имунитета по време на инфекциозно заболяване. Знае се, че човек се разболява по принцип тогава, когато организъмът е отслабнал, затлачен с шлаки и изпитва недостиг на витамини и други жизненоважни вещества. Забелязано е, че ако в това състояние прихване някаква инфекция, в организма му намалява изработването на интерферон - защитните сили сякаш нарочно се изключват, позволявайки на болестта да се развие. Оказва се, че предизвикалите заболяването микроорганизми се хранят с шлаките, които „канализационната система” не успява да изхвърли заради неадекватно хранене. Ето защо на организма не му остава нищо друго, освен да позволи на микробите да се размножават. Щом те поне отчасти изпълнят изчистващата си мисия, имунитетът се възстановява и болестта си отива.

„По принцип - пише А.Чупрун - ние трябва да благославяме микробните и вирусните заболявания - те са типични лечебни кризи. По този начин организъмът се самоизлекува от основната беда - замърсяването на вътрешната среда с шлаки, и то без никакви медикаменти. Но тези кризи трябва да се използват по единствения правилен начин: да се въведе като навик в подобни случаи пълно гладуване само за няколко дни, до затихване на острите симптоми. Това ще е най-добрата помощ на природните сили на организма, който се е заел да се самоизлекува чрез микробите и вирусите. Някога цивилизованият свят ще се научи на това, също както се е научил да употребява сапун и четка за зъби. Предполагам обаче, че няма да е толкова скоро — науката се развива, а невежеството нараства.”

Оттук и изводът: защо да се довежда организъмът до такова състояние, когато ще му е все едно по какъв начин ще го изчистят? Не е ли по-добре от самото начало да се поддържа чистота? Практиката потвърждава, че суровоядците изобщо не боледуват.

Безспорен е един фундаментален принцип: живият организъм трябва да получава жива храна. Значението му за пръв път отбелязва доктор Франк Потънджър, който още в началото на ХХ век провежда обширен експеримент. В продължение на 10 години храни 900 котки със сурови продукти и всички запазват добро здраве и издръжливост. Втора група котки получават варена храна и всички развиват човешки болести: пневмония, парализа, падане на зъбите, вялост, нервност и т.н., т.е. нарушени са практически всички системи. Първото поколение котенца се раждат слаби и болни, от второто има много мъртвородени, а в следващото котките започват да страдат от безплодие.

Доктор Едуард Хоуел, един от основоположниците на системата за естествено излекуване, стига до извода, че главната съставка, отличаваща суровата храна от преминалата кулинарна обработка, са ферментите (ензимите). Той установява, че тези „мерни единици на жизнената енергия” се разрушават при температура, по-висока от 50°C. Защо ги нарича по този начин - „мерни единици на жизнената енергия”?

Ферментите са вещества, които правят живота възможен. Те са необходими при всяка химическа реакция, протичаща в нашия организъм. Без ферментите нямаше изобщо да има никаква активна дейност в живото тяло. Това са „работници”, които изграждат организма така, както строителите издигат къща. Хранителните вещества, витамините и микроелементите са само строителен материал. Цялото движение на „строежа” се гарантира точно от ферментите, като те не са само инертни катализатори, ускоряващи химическите

реакции. Както става ясно, в процеса на действието си ферментите отделят определено излъчване, което не съществува при катализаторите. Те се състоят от белтъчни „транспортровчици”, заредени с енергия като в електрическа батерия.

Откъде организмът ни взема ферментите? По всяка вероятност наследяваме при раждането си определен ферментен потенциал. Този ограничен енергиен запас е предвиден за цял живот. Все едно да получиш определен стартов капитал. Ако само го харчиш, ще фалираш. По същия начин колкото по-бързо изразходвате енергията на ферментите, толкова по-скоро ще се изтощи жизнената ви сила. Когато достигнете момента, в който организмът ви повече не е способен да произвежда ферменти, животът ви свършва. Батерията е изпразнена.

Консумирайки храна, преминала топлинна обработка, хората безгрижно харчат ограничения си запас от ферменти. Както смята доктор Едуард Хоуел, това е една от основните причини за всички болести, преждевременното стареене и ранната смърт. Суровите продукти съдържат собствени ферменти, които позволяват да се осъществява автолиза — храната лесно се усвоява, защото се вари в собствения си сок. Но ако ядете сготвена храна, лишена от ферменти, организмът е принуден да отдели от резервите си за смилането ѝ. Точно това предизвиква намаляването на и без това ограничения ферментен потенциал.

Представете си, че сте решили да направите основен ремонт в дома си. Има два варианта за развитие на събитията. В първия са ви доставили необходимите материали, стоварили са ги закуп и са си заминали. Наложило се е сами да се захванете и да вложите много сили и време, за да извършите цялата тежка работа. Във втория случа строителите са дошли заедно с материалите и са свършили всичко сами, а през това време вие сте си почивали и сте се занимавали със себе си.

Същата е разликата между храненето с обработена и със сурова храна. Когато човек консумира варени продукти, всички жизнени сили се хвърлят да вършат тази трудоемка работа. Ферментите, тези „работници”, които би трябвало да се заемат с преките си задължения - изчистване и възстановяване на живите тъкани, са принудени да оставят всичко и да изпълняват неприсъща за тях работа. Няма време да се занимават с организма и той е запуснат.

Представяте ли си ситуация, когато хората внезапно са престанали да ходят и да седят спокойно, а са се втурнали като шашави, въпреки че страшно са изморени? Точно така се различават работните режими на организма на един суровоядец и „обикновения” човек - първият спокойно се разхожда, а другият тича във вечен марафон, докато не падне обезсилен.

След всичко казано дотук няма съмнение, че храненето със сготвена храна нанася чудовищна вреда на организма. А предимствата, които човек получава, когато премине към суровоядство, най-добре формулира един от последователите на натуралното хранене Николай Курдюмов. Ето какво пише той:

„1. Не можеш да се разболееш от възпаления и простуди. Грипът преминава практически незабелязано. Изключват се и изчезват буквално всички психосоматични страдания (разстройства на органите, ставни заболявания, болки - защото всички органи се изчистват и подмладяват). Имуניתетът се повишава от изкуствения минимум до естественото си нормално състояние — можеш три часа да лежиш в снега или да подскачаш само по бански при минус 18°C и нищо няма да ти стане! И всичко това без специално закаляване!

2. Изключително висока чувствителност към вредните вещества със силна реакция, дори може би болезнена, но същевременно тялото мощно и бързо ги изхвърля и обезврежда и практически няма последици от отравянето.

3. Тук спада и силната хранителна издръжливост: ако се налага да се ядат необичайни или недобре смилани вещества, всичко лесно се смилва и обезврежда без последици. Филтрите с един замах обработват всичко.

4. Усвояването на храната е с една степен по-високо. Тоест коефициентът на

усвояване. „Преялият” суровоядец (т.е. преминал кризата на осемте месеца) се нахранва с три ябълки или две краставици. Насища се от горска зеленина, листата на плодните дръвчета, филизите на лозата - всичко става за храна. Оттук:

5. Уникално усещане за независимост от обстоятелствата. Без да произнасяме високопарни речи за единството с природата, но каквото и да се случи, където и да се окажеш - дори в гората, - винаги ще бъдеш сит без никакви пари, ще оцелееш.

6. Вкусово усещане не само с езика и очите, а с цялото тяло. То одобрява или не одобрява храната и сигнализира с желание, равнодушие или отхвърляне. Усещане за ситост: то е обективно, идва от тялото, затова нямаш възможност да преядеш. Пък и е много трудно да преядеш със сурови продукти.

7. Усещане за глад: след „кризата” практически няма такова. Няма я неврозата, която наричаме апетит. Има разбиране - аха, мога да се нахраня. Ако си се увлякъл и си забравил ден или два - нищо. Спомнил си си - нахранил си се, добре. Оттук:

8. „Ефектът на камилата” - способност изобщо да не се яде ден, два или три, без да се изгуби комфорт и издръжливост. Храниш се един път на ден - супер. Същото е и с пиенето, дори при големи физически натоварвания.

9. В резюме: нормална физическа издръжливост. Тичането е приятно. Можеш да тичаш няколко часа и да не се чувстваш изморен. Изобщо не се изморяваш, нямаш желание да поседнеш или полегнеш. Много по-висок КПД на живота. И пак без специални тренировки.

10. Умствената издръжливост при всякакво натоварване е също толкова висока. Умът е ясен и кристално чист. Паметта работи идеално. Мисленето е толкова ясно, че полагаш изпити почти без подготовка и ученето престава да бъде проблем.

11. Потребността от сън се ограничава до 6 часа. Лесно се понася липсата на сън. Например на 60 години караш кола три денонощия без прекъсване и без отслабване на самоконтрола и вниманието. Събуждаш се леко, бодър и радостен.

12. Силен интерес към живота. Настроението е спокойно, радостно. Неприятностите само те активизират. Висока степен на стабилност: практически не можеш да се скараш - нищо не те дразни, всичко възприемаш съзнателно.

13. Няма натрапливи състояния - не тялото те управлява, а ти го управляваш. Ставаш господар на всички негови потребности, включително сексуалните. При суровоядството просто няма зависимост от алкохола. А и да е имало - минава.

14. Повишава се контролът и сътрудничеството с тялото: започваш по-лесно да го управляваш и да решаваш, а тялото става възпитано, обучено и послушно. Представете си колко по-големи са възможностите ви за живот.”

Мога да добавя от свое име, че проблемът с външността, който безпокои мнозина, автоматично отпада, защото тялото си връща изначалната си природна красота. А за възрастните времето се връща - могат да отпишат двайсетина годинки и да отложат за неопределен срок края на купона, наречен живот. А за това се изисква само и единствено да промените начина си на хранене!

Искам специално да подчертая: това не е поредната диета, която дава някакви временни резултати, а начин на живот. Ако сте решили да преминете към суровоядство, необходимо е да го правите постепенно и главното - не натрапвайте този режим нито на себе си, нито на другите. Тук е нужно особено грижливо да следвате правилото на транссърфинга. Общата трапеза е неотлъчна част от нашия живот, затова околните ще недоумяват и ще се опитват да ви убедят, че се занимавате с глупости. Не бива да се мъчите да ги разубедите - те са толкова разтревожени, защото силно подозират, че сте прави. Вървете по пътя си спокойно и весело, без да се оправдавате и без да доказвате никому нищо. Цветущият ви вид сам ще бъде доказателство.

Но преди всичко, разбира се, не бива да принуждавате себе си. Ако действате на принципа „трябва”, нищо няма да излезе - рано или късно ще се провалите и всичко ще стане постарому. Преходът трябва да се осъществява в състояние на единство между душата и

разума - не „трябва“, а „искам“. Точно затова предлагам да правите това поетапно, без да насилвате волята и организма си. Действително е трудно да се откажеш от многобройните съблазни. Най-общо казано, докъм 30 години можеш да се погледиш, но след това е добре силно да се замислиш. Защото „батерията“ неизбежно, макар и незабележимо пада.

Не бива да забравяте и за физическите упражнения. Необходимият минимум е контрастен душ и разходка един час всеки ден. Не е задължително да тичате. Тичането с екстремално и неестествено състояние на организма. Няма смисъл да наблягате на него, освен ако не сте спортист и не гоните резултати. Макар че природата не се стреми към резултати, а към оптимално равновесие. Ходенето е друго нещо - то е повече от полезно. Можете да подберете упражнения по своя вкус. Например тибетската гимнастика, описана в книгата на Питър Келдър „Окото на възраждането“, е проста и същевременно много ефикасна за повишаване на енергетиката.

Новият начин на живот ще повиши енергията на намерението ви толкова, че в един прекрасен ден ще можете да си кажете: аз наистина владея тялото и реалността си. И това не са просто думи, а напълно конкретно усещане. Буквално ще почувствате, че сте способни да формирате слоя на своя свят. Това ще бъде поразително органично усещане за координация: каквото и да става, моето намерение се реализира, всичко върви натам и всичко е както трябва.

ТРОЛЕЙБУСЪТ НА НАБЛЮДАТЕЛИТЕ

„Искам да ви задам един въпрос, който отдавна не ми дава мира. Как пишете всичко това — като теоретик или като практик? Вие самият изпълнявате ли всичко, за което пишете? Прилагате ли го в живота? Ако го прилагате, какви резултати имате? Например за храненето... Също и с транссърфинга. Вие лично убедихте ли се в ползата, поточно дали теорията за транссърфинга работи?“

Разбира се, всичко, за което пиша, не само е проверено, но и представлява моя начин на живот. Например в резултат от преминаването ми към хранене с натурална храна получих голямо количество свободна енергия, което събуди творческите ми способности и ми даде възможност ефикасно да използвам техниката на транссърфинга.

Преди ми се налагаше - както правят повечето хора – дълго и упорито да се трудя, за да постигна целите си. При това голяма част от усилията ми беше изразходвана напразно. С обикновените методи едва ли може да се постигне много. А сега мога да формирам слоя на своя свят - реалността, в която живея - така, както ми се иска. Всичко става от само себе си, без борба, чрез насочване на енергията на намерението в нужната посока. Но преди всичко трябва да имаш тази енергия.

Аз минах четиридесетте, но здравето и жизненият ми тонус сега дори са по-добри, отколкото на четиринадесет, когато от излишна енергия се мъчех да си счупя врата, правейки страховити салта на ски от трамплин. Външно изобщо не изглеждам така, както би следвало да се очаква на моята възраст. Ако седна в аудиторията сред студентите, никой няма да улови съществена разлика.

Наистина поех по „праведния“ път, едва когато с глупашкия си начин на живот се доведох до такова състояние, че дори да се придвижвам ми беше много трудно. Когато човек попадне в подобна ситуация, му остават два пътя: да се заеме или с лечението си, или със здравето си. Мнозина избират първия. Като резултат и предишните болести си остават, и нови се появяват. А нима може да бъде другояче? Защото огледалото безупречно отразява образа: „Аз се занимавам с лечение на болестите си“, и поточно: „Аз лелея болестите си, отглеждам си ги, мъкна се по болници, оплаквам се и отравям и своя, и на околните живот“. Избрах втория път, той формира съвършено противоположен образ: „Аз укрепвам здравето си“. Резултатът е съответен. Очевидно това са два принципно различни подхода.

Докато са в добра физическа форма, мнозина не искат и да чуят за суровоядство и

други подобни „извращения“. Трябва обаче да имате предвид, че здравето е временно явление, ако не се грижите за своето тяло. Защо да чакате, докато настъпят неприятни промени? Защото те може да са необратими. А до какво опира всичко? До нежеланието да се сменят старите навици, насадени от махалата.

И наистина как да се откажете от толкова съблазнителни блюда, с които сте свикнали? Дори е страшно да си помислиш. Но работата е там, че целият този „вкусен свят“ е създаден от махалата и притегателната му сила е причинена от примката, в която се намира огромната част от населението. Наивно е да се смята, че в порочния кръг са ввлечени само наркомани, алкохолици и пушачи. Представителите на медицинските, на „добрите“ махала, противостоящи на „лошите“, обявяват такива хора за болни и се опитват да лекуват тяхната уж физиологична зависимост.

А всъщност зависимостта от обичайните хранителни продукти е от същото естество, както и наркоманията - пребиваване в примката. Със същия успех може да се лекува влечението към сладки неща или към месо. Това се проверява лесно и вече неведнъж е проверено от онези, които са се освободили от „вкусните“ махала, хранейки се с естествени продукти. Например ако човек, който се е освободил от хранителната наркомания, вечерта изяде нещо сладко или бонбон, на следващата сутрин ще има истински махмурлук като от алкохол.

На въдицата на махалото се люлеят както наркоманите, така и потребителите на вредните, макар и общоприети продукти. Точно затова им е трудно да си представят, че могат да минат и без целия този боклук, който им се струва безумно вкусен.

Понятието „вкусно“ не е нищо друго освен привързаност към определено махало. Всичко е относително. Съвсем не е задължително да се лишавате от удоволствия. Да се изтръгнеш от примката чрез самоограничаване действително е трудно, пък и не особено приятно. Има по-добър изход: трябва да промените вкусовата си ориентация и тогава удоволствията няма да изчезнат - просто ще станат други. Верният път е да станете привърженик на друго, по-малко деструктивно махало, каквото е разделното хранене или суровоядството.

Суровоядците например съвсем не се насилват, че това било необходимо, както може да изглежда отстрани. Напротив, те практикуват естественото хранене с увлечение и изпитват същото наслаждение, както най-отявлените гастрономи. Можете ли да си представите – морковчето от лехата за тях е не по-малка съблазън от изисканата торта за любителя на сладки неща. Пристрастията се променят, щом се промени махалото, това е всичко. И животът не е лишен от удоволствия, напротив, те стават много повече, защото благодарение на изострянето на жизнената сила се появяват нови, недостъпни преди.

От друга страна, когато съм на гости, аз не капризничая, че не ям това или не пия онова. Мога да си позволя да ям каквото и да е, ако обстоятелствата са такива, защото съм се освободил и не изпитвам зависимост от „кредиторите“. Това прилича на посещението ми в банка, когато вземам пари, колкото са ми необходими, и спокойно си тръгвам, без да ме е грижа, че при следващото ми посещение ще трябва да ги върна. С други думи, мога да оцелея не само в гората, но и в града.

Главното е да се събудите от съня и да се освободите от примката на махалата. Преминаването към естествено хранене е най-прекият път към свободата. Обърнете внимание: няма да откриете в книжарниците книги за суровоядството. За лекуване - да, за изчистване на организма също. А за основното, което прави и лечението, и изчистването излишно - нито дума! Защото за махалата е смъртоносно, ако повечето проблеми, с които човек се сблъсква постоянно, изчезнат. Приемливо е каквото и да е -само не и това! Съзнателното връщане към природната чистота и независимост срутва колосалния конгломерат от производства и направления, пряко или косвено свързани със здравето и жизнения тонус на човека.

Забележете - не ви агитирам (защо ми е да го правя?) и никого не каня със себе си по пътя, само давам информация, която може да послужи на някого. Мнозина лягат под ножа на

хирурга, а понякога и в гроба, защото просто не са информирани, че болестите им лесно могат да се излекуват от самата природа. Няма нищо по-глупаво от смърт от невежество. Ето - седи си човекът в примката на махалото и чувайки с крайчеца на ухото си за новото веяние, си мисли: „Суровоядци ли? Що за стока са?“ А махалото успокоително му шепне: „Ами някакви си откачени, дето се хранят само със сурови неща. Ти си яж кренвирша, яж!“ И човекът продължава да си стои в неведение.

Що се отнася до конкретните резултати, които успех да постигна с помощта на техниката на трансърфинга, не бих искал да ги афиширам. Личният живот би трябвало да е скрит от чужди погледи, в противен случай престава да е личен. Надявам се, че ще ме разберете правилно. Мога да кажа само едно: техниката работи безупречно, ако редовно се спазват препоръките, които съм дал в книгите „Трансърфинг на реалността“ и „Ябълките падат в небето“. И не е толкова сложно, както може да ви се стори. Само в началния етап са необходими известни усилия, за да си създадете навика на трансърфър. Защото всички принципи са много прости - изисква се единствено да ги следвате системно, а не от време на време.

„Честно казано, не очаквах, че изведнъж ще започнете да пишете за това... Нима се изчерпахте? Простете, но когато няма какво да кажеш, според мен е по-добре да мълчиш. Пък и защо трябва да се отказваме от удоволствието от добре приготвената храна? Та нали все едно ще умрем, рано или късно. Или някой се кани да живее вечно? Освен това дали нещо е вредно или полезно, можем да гадаем до безкрай. Всичко това са само предположения. Не е възможно да се докаже с опити със зайци. А човек май не е заек и не би трябвало да ги сравняваме. Пък и се храни не само с материална храна, нима удоволствието не е енергия? Просто трябва да се вслушваш в организма си и толкоз. А суровоядството не е „нашият метод“ - със сигурност не е моят.

Спокоен Наблюдател.”

Първо, писмото издава не спокойствие, а по-скоро обезпокоеност. Когато се обърнах към осмелилите се да извършат толкова дръзко нарушение на общоприетите стереотипи, аз предупредих, че тутакси ще се размърдат всякакви субекти, които смятат, че сте дръзнали да подроните устоите на уютното им бласто. И по всякакъв начин ще се мъчат да развенчаят убежденията ви и да ви залепят етикет, учтиво казано, на странен човек.

Те ще го правят с най-добри намерения, с всички сили ще ви желаят най-доброто: „Какви са тези шуротии, оставете глупостите и си живеете като всички нормални хора!“ Други ще възприемат поведението ви като хвърлена ръкавица и ще реагират враждебно. Всъщност всички тези „разтревожени“ ги обединява едно желание - да ви поставят на мястото ви: „Къде се пъхаш, какво - да не си по-добър от нас? Живей като нас и не се тикай между шамарите!“ Следвайки правилото на своето махало, те настойчиво ви подтикват и вие да спазвате същите принципи. Но изниква въпросът: какво ги кара толкова ревностно да защитават устоите си? Та нали вие никому не натрапвате мнението си и не се опитвате да промените никого?

Парадоксът е, че ако започнете активно да доказвате правотата си на всички, те просто ще се засмеят и спокойно ще махнат с ръка на странностите ви. Но когато, без да питате никого, уверено следвате пътя си, това предизвиква негодуването на околните. Безпокойството им е предизвикано от подсъзнателни съмнения в собствената им правота, въпреки че разумът им здраво е приспан от вкоренените стереотипи.

Например в зоологическата градина човек вижда надпис: „Забранено е храненето на животните“. Разумът веднага построява логическа верига: животните се разболяват от човешката храна - това не е нормално; животните са здрави, когато се хранят със своята храна - това е нормално; когато се храни със своята храна, човек се разболява - това също е нормално. Нещо не е както трябва, нали? Действително всички хора рано или късно започват да страдат от различни болести и всички са свикнали с това, но дали това е нормално?

Няма повече да обсъждаме ползата и вредата от едни или други продукти, работата не е там. „Разтревожените“ се вълнуват, защото се страхуват да се лишат от обичайния комфорт, който се създава от енергията на махалото. „Спокойният Наблюдател“ правилно е забелязал, че удоволствието от добре пригответената храна е енергия (макар че понятието „добре“ е твърде относително).

Както вече казах, всички общоприети хранителни продукти, особено усърдно рекламираните, са кредити на махалото. Излиза, че да се откажат от всекидневната „доза“, на самите тях не им стига куражът, а да гледат онези, на които им стига, им е непоносимо. Затова „разтревожените“ се мъчат да уравновесят вътрешните си колебания, заливайки с буря от негодуване нахалниците, посмели да „нарушат правилото“.

Дори могат искрено да вярват, че в хранителните си пристрастия следват изключително собствените си убеждения. Но не - който е уверен, че се храни правилно, не пише такива писма, а просто следва спокойно пътя си, пускайки ненужната информация покрай ушите си. Щом нямат съмнения, нямат и необходимостта да доказват нещо на някого. И аз също нищо не доказвам, а просто предоставям информация за онези, които се нуждаят от нея.

Недоволните отзиви като този са единици, а писмата с молба да им помогна да решат проблемите си със здравето - хиляди. Но с какво може да помогне транссърфингът, щом той самият изисква достатъчно количество свободна енергия, а един не съвсем здрав човек не би могъл да я има? Откъде да я вземе? Отговорът е очевиден – трябва здраво да се заеме с физическото си тяло. Как може да стане господар на слоя на своя свят, ако дори тялото си не владее?

А онези, които засега нямат проблеми със здравето и енергетиката си, няма за какво да се безпокоят. Мисля, че усвоилите принципите на транссърфинга читатели няма да питат никого как да се хранят, пък и на другите няма да натрапват своето мнение. Вземете правото си да бъдете прави. Щом сте господар на своята реалност, нямате нужда да молите за нечий съвет. Като се съмнявате, при всички случаи ще действате неправилно. Но ако сте постигнали единство между душата и разума (тук ще добавим - и стомаха), можете да се храните с каквото си поискате и то ще бъде точно онова, от което имате нужда.

Щом сто процента съм убеден, че сладкишите няма да ми навредят, значи мога да ги ям. Защото съм взел правото си да бъда прав, по тази причина се намирам в онези сектори от пространството на варианти, където мога да ям сладки, колкото си искам, без вреда за здравето ми. Осъзнавам действията си и вземам кредита съзнателно. Но подчертавам - това е при условие, че сте постигнали единство. А ако организъмът моли, а разумът твърди, че е вредно, значи ще бъде наистина вредно. „Спокойният Наблюдател“ пише: „Просто трябва да се вслушваш в организма си и толкоз.“ Дали е така? Точно от подобни широко разпространени шампи, облечени в уж правилна форма, се създават лъжливите стереотипи.

Организъмът, чиито потребности са създадени в примката на махалото, ще иска все по-големи дози енергия на кредит. Но той не управлява реалността. Управлява я външното намерение, което се ражда в единството между душата и разума - както те заповядат, така и ще стане. В организма си трябва да се вслушваш, но той не винаги казва истината. Ако тялото се съпротивява или отхвърли нещо, тогава трябва да му вярваш - за това то няма да лъже. Но за потребностите, ако са далеч от природните, организъмът ни най-често говори с гласа на махалото. Така че е необходимо внимателно да се проверява дали е постигнато единство между стомаха, душата и разума.

Ако разумът отхвърля призива „да се храним правилно“, пък и душата не я тегли натам, тогава всичко е наред - можете наистина без особена вреда за здравето си да поглъщате всичко наред. Докато единството не започне да се нарушава от знаци, сигнализиращи, че трябва да поставите известни ограничения. Тогава трябва да се откажете също в състояние на единство между душата и разума - това е главното! Не бива да се принуждавате. Можете да преминете към естествено хранене леко и с удоволствие, ако го правите поетапно, по убеждение, а не по необходимост. Тогава ще имате и здраве, и

спокойствие. Защото няма нищо по-лошо от това да насилваш себе си, пък и на другите да сочиш как трябва да живеят.

За мнозина (както и за мен тогава) преминаването към суровоядство ще се стори твърде екстремална крачка. Щом е тъй, не бива да се измъчвате от въпроса да я правите ли или не. Естественото хранене трябва да влезе в живота ви естествено, по желание на сърцето и разума, а не под натиска на някакви авторитети. За това трябва да се дорасне и да се узрее. Настоящата информация има извънпланов, факултативен характер и я предлагам само на онези, които са готови да я приемат. Преди всичко това са хората със сериозни проблеми със здравето, както и онези, които искат да повишат енергетиката си до качествено ново ниво. Но повтарям - това изобщо не е задължително.

Има една много интересна ситуация от гледна точка на трансърфинга, когато тролейбусът (или трамваят) спира поради спиране на тока. Това събитие нарушава обичайния сценарий, което кара хората да се събудят. Всички пътници за известно време се превръщат в определен смисъл в наблюдатели и се разделят на три групи.

Първите веднага, без да се замислят, слизат от тролейбуса и тръгват пеша. Те са „решителните наблюдатели”. Приели са промяната на обстоятелствата и по съответния начин са коригирали своя сценарий. Няма време да чакат и уверено тръгват по своите си работи.

Вторите също приемат ситуацията и без да се колебаят остават по местата си. Няма как да бързат и спокойно очакват по-сетнешните промени в течението на вариантите. Те са „спокойните наблюдатели”. Ако минеш покрай спрял тролейбус, ти става смешно колко внимателно те гледат, подобно на големи и умни птици. Спокойствието на вторите е не по-малко ценно от решителността на първите.

Третата група са колебаещите се, които не знаят дали да останат и да чакат или да слязат. След като се помайват известно време, постепенно напускат тролейбуса. Те са „неспокойните наблюдатели”. Не искат да се примирят с промяната на сценария и затова не могат да вземат твърдо решение. Равновесието им е нарушено и в тях започва вътрешна борба. Една част от „неспокойните” не желаят да я оставят вътре в себе си и заливат околните с раздражението си: възмущават се, изказват искания или изразяват мълчаливо неодобрение към онези, които са взели решението си без колебания.

И така, струва ми се, че истинският трансърфър никога няма да се окаже сред хората от третата група, особено в споменатата част.

А вие как мислите?

ГОСПОДАРЯТ НА БИРАТА

„Нямам намерение да мизерствам, затова бих искал да зная: заможните хора непрекъснато са заобиколени от продукти на махалата - парфюмерия, скъпи дрехи, автомобили... Доколко опасни са тези махала? Защото това са атрибути на градския живот. По принцип без тях може да се мине, но на мен ми харесват скъпите дрехи и козметика. Заслужава ли си да игнорираме тези махала и следователно — да не купуваме всичко това?”

Когато казвам, че всички продукти на цивилизацията са енергийни кредити на махалата, това изобщо не означава, че трябва напълно да се откажете от тях. Няма смисъл да бягате, спасявайки се от махалата. Къде ще се скриете от тях?! Същността е да не бъдете техен роб. Станете господар. Например „господар на скъпи автомобили”, „господар на луксозни хотели”, „господар на игрални автомати”... Бих могъл да изброявам безкрайно. Можете да вървите по улицата и да си мислите (не е желателно да крещите): „Ей! аз съм господар на всички собственици на коли! Не знаехте ли?”

Имайте обаче предвид, че сте господар само докато не изпаднете в зависимост от всичко това, т.е. докато не изгубите свободата си. Махалото умее толкова лесно и

незабележимо да ви увлече, че не ще успеете да се опомните и ще се окажете във водовъртежа на индуцирания преход. Във всички случаи ще се наложи някога да си платите.

Като правило става така, че от известно време нататък кредитът на махалото започва силно да натоварва здравето или кесията. И на клиента вече много му се иска да се откаже от заема, но не може - станал е роб. Например днес сте „господар на бирата”, утре - „господар на виното”, после „господар на водката”. Защо не и „господар на хероина”? Ще ви стигне ли куражът да си останете господар? Едва ли. Щом почувствате, че един или друг кредит започва да накърнява здравето или портфейла ви, най-добре скъсайте отношенията си с нечестната банка. Трябва да бъдете много внимателни в света на махалата и да поддържате своята осъзнатост на високо ниво, за да съхраните свободата си.

Някой вероятно ще възрази - това са глупости, аз се ползвам от всички блага на цивилизацията и нямам намерение да се откажа от тях, защото ми харесват. По същия начин би могла да разсъждава и кравата, ако степента на нейната осъзнатост се намираше на по-високо ниво: ям си храната, тези хора ме обслужват и на мен ми харесва този живот - не е като на дивите крави. Действително, всичко е наред, с развитието на махалата качеството на живот се подобрява. Има само едно „но”: колкото по-високо е нивото на потребление на продуктите на махалата, толкова по-ниска е осъзнатостта и по-силна зависимостта.

Помните ли приказката за Синдбад мореплователя? Веднъж пътешествениците пристигнали в страна, където ги приели радушно и започнали да ги хранят с вкусна храна, от която тялото им бързо надебелявало, а съзнанието им се замъглявало. Както се оказало, жителите на тази страна угоявани чужденците, за да ги изядат.

Ще възразите - приказка! Изобщо не е така. Да вземем за пример най-развитата по отношение на махалата държава - САЩ. Там около една трета от населението страда от наднормено тегло, защото се храни с определена храна. Тези продукти са широко разпространени не защото са толкова добри, а поради разрастването на системата от махала, формиращи начина на живот. Седиш и театъра - и в ръката ти поничка. Излизаш от работа да похапнеш - знаете къде и как. А за вкъщи какво поръчваш? Няма да изброяваме поименно тези продукти, те са ни до болка познати.

Ще кажете - и какво от това? Потребителите са доволни, това им харесва. Само че защо им харесва? Защото е изгодно на системата от махала. На потребителите само им се струва, че те самите искат това. Именно системата кара членовете си да искат онова, което е необходимо, за да поддържа съществуването си. С помощта на широка информационна мрежа се формират стереотипи на стандартен начин на живот - „какво е добро и как да го постигнем”. Вследствие на това съзнанието се прекроява така, че да бъде натикано в клетката на матрицата, т.е. да стане елемент, удовлетворяващ всички изисквания на системата.

Човекът, сънуващ наяве, плавно и незабелязано преминава в такова състояние на съзнанието, в което му се струва, че той самият иска онова, което е изгодно за системата. Всичко това се прави постепенно и ненатрапчиво. С помощта на рекламната продуктите на махалата се свързват с най-различни всекидневни ситуации и стават неотменни атрибути на начина на живот. Например преди нямаше мобилни телефони и бизнесмените повече вършеха нещо, а не говореха. А сега говоренето се превърна в едва ли не преобладаваща функция. Така махалата, включвайки своите продукти в жизнените процеси, обхващат с мрежата си цялото общество.

Руските градове, които преди радваха очите ни със своята архитектура, сега са натъпкани с евтини сергии - това е на материално равнище. А на енергийно изглежда така, сякаш всичко наоколо е омотано с лепкава паяжина. Така че никакви алегии - всичко си е истинско.

Добре, ще кажете вие, а каква е съпоставката с угояването на моряците, предназначени за изяждане? Много просто: употребявайки продуктите на цивилизацията, човек си спечелва болести и става зависим от следващото махало - медицината. Нека погледнем реалността в лицето: целта на медицината - с изключение на няколко спе-

циалности като хирургията - не е излекуването на пациентите, а самият процес на лечение. Ако вие сте предпочели лечението пред здравословния начин на живот, ще ви лекуват до гроба, без да премахнат причината за болестите. Вечно ще се скитате по медицинските учреждения, търсейки нови методи за изцеление, и това няма никога да свърши, защото са ви включили в затворения кръг. Тук всички махала са свързани помежду си - здравеопазване, фармацевтична промишленост, реклама, а те на свой ред се опират на много други.

Паяжината на махалата се е разраснала до такава степен, че се е превърнала в грандиозна йерархическа система, в която човек бива въввлечен в редица процеси и става малко винтче от чудовищен механизъм. Трябва да отбележа, че махалата не притежават съзнание и не действат умишлено. Мрежата им се развива от само себе си, като синергична система. Представете си, че градината ви е обвита с лиани. Тези растения паразити нищо не кроят и не преследват никакви цели, а просто се разрастват. Същите са и махалата.

Така че, употребявайки техните продукти, при всички случаи вие ставате участници в процеса на развитието им, следователно и елемент на структурата им. Степента ни вашата несвобода е право пропорционална на частта на изкуствените фабрики в менюто ви. И обратното — толкова сте по-свободни, колкото повече естествени, необработени продукти употребявате. На пръв поглед може да ви изглежда съмнителна такава връзка между свободата и продуктите на потребление. Но ако вникнем, тя е съвсем пряка, просто всички ние сме свикнали със съществуването си в паяжината на махалата.

Малцина осъзнават, че неправилното хранене е изходната причина за всички болести, а още по-малко са онези, на които им стига куражът да се откажат от неестествените хранителни пристрастия. За да се разбере този прост факт, е нужна осъзнатост, която липсва - съзнанието се намира в зомбирано състояние. А за да се откажеш, ти трябва енергия на намерението.

Но откъде да се вземе, щом потребителят до уши е затынал в кредитите на махалата? Мислите ли, че е трудно да се откажеш от цигарите? Не, много по-трудно е да престанеш да употребяваш обичайната храна. Необходимо е или да имаш много силно убеждение, или да изключваш кредитите постепенно, един след друг.

Но изниква въпросът: струва ли си?

Това всеки го решава сам за себе си и тук пак много зависи от нивото на енергетиката, защото за решимостта да промениш живота си се изисква наличието на свободна енергия. Ако нямаш желание да променяш нещо, значи енергията на намерението ти се намира на много ниско равнище - задълженията по заема са много големи.

Спомням си историята на една много известна холивудска звезда. Когато възрастта на актрисата преминала известен критичен праг, а външността ѝ изгубила предишния си блясък, престанали да я канят да се снима. Нежеланата знаменитост не поискала да се примири с жалките роли, които ѝ предлагали, и се усамотила някъде далеч от висшия свят. Всички си мислели, че си е отишла завинаги. Но какво било учудването им, когато след няколко години тя се върнала, но в каква форма - още по-ефектна от преди! Тайната на възродилата се младост се оказала много проста - тя преминала към хранене с естествени продукти.

Ето още един пример за връзката между хранителните фабрики и ограничението на свободата. Цялата прекрасна половина на човечеството в определени дни изпитва големи неудобства, болезнени усещания и страда от редица произтичащи от това проблеми. Пита се: искат ли те да използват превръзките, които толкова усърдно се рекламират, или са принудени да правят това? Както следва от казаното по-горе - и едното, и другото.

А могат ли да се освободят от тази зависимост? Разбира се. Защото от всички живи същества подобни проблеми имат само хората и домашните животни, които употребяват фабрикатите на махалата. Както показва нееднократно провереният опит, с преминаването към естествена храна болезнените усещания изчезват, а по-късно цикълът изобщо спира, докато всички останали женски функции не само се запазват, но и значително се подобряват. Да не говорим и че бременността и раждането протичат безболезнено, а децата се раждат

здрави. Въпросът е деликатен, но може би тази „секретна” информация, грижливо скривана от махалата, ще е от полза за някого.

Никой не би оспорил, че както физическото, така и психическото здраве, което махалата отнемат от човека, толкова повече укрепва, колкото по-близо е той до природата и по-далеч от цивилизацията. И работата не е само и екологията на околната среда и самите продукти. Най-деструктивният компонент, отнемащ здравето, енергията и свободата, е енергията на махалото, съдържаща се в неговите фабрики.

Само си представете огромния брой хора, които са участвали в производството на вашия сандвич. Някой е приготвял съставките му, друг е търгувал, рекламирал, събирал е реколтата, произвеждал е комбайни, гориво и т.н. до последното винтче - практически цялото общество. Всеки, взел участие в процеса на приготвяне на вашия сандвич, е вложил в него част от своята енергия.

А тя, както е известно, не изчезва безследно - акумулира се от махалата и те я дават като кредит. Получавайки материален продукт, вие не само плащате пари, но и едновременно вземате енергиен заем, който така или иначе връщате с лихвите. Това заробване ви натиква в структурата, отнемайки свободата и енергията ви.

Как да се отървете от тази зависимост?

И тук всеки сам решава за себе си. Конкретен път за освобождение предлага Анастасия, която стана известна от книгите на Владимир Мегре. Сега мнозина в Русия са увлечени от идеята ѝ да основат свое родово стопанство. Някои дори създават екоселища, където се опитват да водят максимално естествен начин на живот. Главният принцип е - колкото по-голяма е частта на естествените продукти, толкова си по-свободен във всяко отношение. Но, разбира се, не бива да се изпада в крайност, ако душата ти не желае да се раздели с града.

Най-оптималният вариант е да се работи в града, а да се живее извън него. Няма значение, че не ви е по джоба – за това е трансърфингът.

Така че - не питайте нито мен, нито някого друго какво да правите. Вие най-добре си знаете. Можете да се задоволите с положението на „господар на бирата”. Но ако имате кураж, никой няма да ви попречи да станете създател на своята реалност - необходимо е само да си вземете това право.

УБИВАНЕТО НА ЖИВОТНИ

Предупреждение: Написаното в тази глава може да причини твърде неприятни преживявания на чувствителните хора, затова ако не се чувствате добре, съветвам ви да отложите четенето. Предварително ви моля за извинение.

*По материали на регионалния вестник
„Родовия земля”, брой 6, 2002 г.*

Учените медици отдавна са доказали връзката между атеросклерозата, сърдечните заболявания и употребата на месо. В „Журнал на Американската лекарска асоциация” за 1961 г. пише: „Преминването към вегетарианска диета предотвратява до 90-97 % развитието на сърдечносъдови заболявания.” Пушенето и яденето на месо наред с алкохолизма са главната причина за смъртността в Западна Европа, САЩ, Австралия и другите развити страни.

Що се отнася до раковите заболявания, изследваният от последните 20 години определено показват съществуването на зависимост между употребата на месо и рака на дебелото и правото черво, млечните жлези и матката. Този вид рак почти не се среща у вегетарианци.

Каква е причината хората, които употребяват месо в храната си, да са по-податливи на тези заболявания? Наред с химическото замърсяване и отровното действие на стреса от

заколение има още един немаловажен фактор, определен от самата природа. Според диетолозите и биолозите една от причините е, че човешката храносмилателна система не е приспособена да преработва месо. Месоядните животни имат сравнително къса чревна система - само три пъти по-дълга от тялото, което позволява съвременно да се изхвърлят от организма бързо разлагащите се и отделящите токсини вещества. У тревоядните животни чревната система е 6-10 пъти по-дълга от тялото (у човека е 6 пъти), защото растителната храна се разлага значително по-бавно от месото. С такава дължина на червата човек, който яде месо, се отравя с токсини, а те затрудняват работата на бъбреците, черния дроб, натрупват се и с времето предизвикват появата на различни заболявания, включително и рак.

Освен това месото се обработва със специални химикали. Веднага след като убият животното, трупът му започва да се разлага и след няколко дни придобива отвратителен сивозелен цвят. В месокомбинатите обработват месото с нитрати, нитрити и други вещества, които помагат да се запази яркочервения му цвят. Изследванията са показали, че много от тези химически вещества притежават свойства, стимулиращи развитието на тумори. Проблемът още повече се усложнява от това, че в храната на предназначенията за месо животни се добавят огромно количество химически вещества.

В книгата си „Отровите в нашия организъм” Гари и Стивън Нил привеждат някои факти, които би трябвало да накарат читателя сериозно да се замисли, преди да си купи поредния къс месо или шунка. Добавят към храната на предназначенията за месо животни транквилизатори, хормони, антибиотици и други препарати. Процесът на „химическа обработка” на животното започва още преди раждането му и продължава дълго след смъртта му. И въпреки че тези вещества се съдържат в месото, продавано в магазините, законът не изисква те да фигурират на етикетите.

Нека спрем вниманието си върху един изключително сериозен фактор, който оказва негативно влияние върху качеството на месото - стреса преди заколение, допълван от стреса, изпитван от животните при товаренето им, транспортирането, разтоварването, стреса от спиране на храната, от скупчването им на едно място, от травми, прегряване или преохлаждане. Главният от тях, разбира се, е страхът от смъртта.

Ако поставим овца редом с клетка, в която спи вълк, след едно денонощие тя ще умре от разрыв на сърцето. Животните се вцепеняват, усещайки мириса на кръв, защото не са хищници, а жертви. Свинете са подложени на стрес още повече от кравите, понеже имат много уязвима психика, дори бих казал - истеричен тип нервна система.

Навремето в Русия особено се е почитал колач на свине, който преди това ходел подир свинята, говорел й ласкаво, а в момента, когато тя от удоволствие си навирвала опашката, с един точен удар я лишавал от живот. Точно по тази навирена опашка знаещите хора определяли коя заклана свиня да купят и коя не.

Но такова отношение е немислимо в условията на промишлените скотобойни, наричани справедливо от народа кождерни. Очеркът „Етиката на вегетарианството”, публикуван в списанието „Североамериканско вегетарианско дружество”, развенчава концепцията за т.нар. хуманно убийство на животните. Предназначенията за месо животни цял живот прекарват в неволя и са обречени на жалко мъчително съществуване. Появяват се на бял свят чрез изкуствено осеменяване, подлагат се на жестока кастрация и стимулиране с хормони, угояват ги с неестествена храна и накрая в ужасни условия дълго ги превозват до мястото, където ги очаква смърт. Тесни обори, електрически остени и неопишваем постоянен ужас - както и преди, всичко това е задължителна част от „най-новите” начини за развъждане, превозване и убиване на животните.

Истината за убиването им не е лицеприятна - промишлените скотобойни приличат на картини от ада. Животните крещат пронизително, зашеметяват ги с удари с чук, с електрически ток или изстрели от пневматичен пистолет. Овесват ги за краката на транспортна лента, която ги превозва по цеховете на фабриката на смъртта. Още живи им прерязват гърлото и ги одират, така че умират от загуба на кръв. Стресът преди заколението продължава доста дълго, като просмуква с ужас всяка клетчица на животното. Мнозина, без

да се колебаят, биха се отказали да употребяват месо, ако им се наложи да посетят скотобойна.

По материали от сайта <http://mercy2000.chat.ru/>

Убиването на животни не може да се нарече приятно занимание, затова не е чудно, че мнозина от нас предпочитат да прехвърлят отговорността за цялата тази процедура върху някакъв неизвестен колач, върху някаква отдалечена скотобойна, по-далеч от ранимите ни чувства...

Ето какво казва един известен готвач за месото на животните, които преди смъртта си са изпитвали страх и болка.

„Няма съмнение, че измъчените или умрели от бавна смърт животни са лоша храна. Например ако видите в магазина заек със счупени крака, собственият ви разум трябва да ви подсказже, че животното е попаднало в капан и дълго е агонизирало, затова в никакъв случай не бива да го ядете. Разумните домакини няма да купят заек или друг дивеч, разфасован така, че да се скрие начинът на убиване. В месото на животно, обхванато от ужаса от приближаващата смърт, кръвта е заразена със секрети от жлезите, ето защо не става за ядене.“

Разходка в скотобойната

Първото, което ни поразя, когато влязохме, беше шумът (главно механичен) и отвратителната смрад. Отначало ни показаха как убиват кравите. Излизаха една след друга от боксовете и се изкачваха по един проход на метална площадка с високи прегради. Човек с електрически пистолет се навеждаше над оградата и застрелваше животното между очите. Изстрелът го зашеметяваше и кравата падаше настрани. Изглеждаше като вкаменена, сякаш всеки мускул в тялото ѝ беше застинал в напрежение. Същият човек закачаше с верига колянното сухожилие на животното и с електрически подемен механизъм го издигаше нагоре, докато на пода останеше само главата. Сетне пъхваше голямо парче кабел - уверяваха ни, че през него не тече ток - в отверстието между очите на животното, направено от пистолета. Обясниха ни, че по този начин се разкъсва връзката между главния и гръбначния мозък на животното и то умира.

Всеки път, когато човекът пъхаше кабела в мозъка на кравата, тя риташе и се съпротивяваше, макар че изглеждаше в безсъзнание. Няколко пъти, докато наблюдавахме тази операция, не напълно зашеметените крави риташа и падаха от металната площадка и човекът отново хващаше електрическия пистолет.

Когато кравата престанеше да се движи, вдигаха я, така че главата ѝ да бъде около метър над пода. Човекът обръщаше главата ѝ и ѝ прерязваше гърлото. Когато го правеше, кръвта бликаше като фонтан и заливаше всичко наоколо, включително и нас. Същият човек прерязваше предните ѝ крака при колената. Друг работник отрязваше обърнатата настрани глава на животното. Човек на специална платформа по-нависоко одираше кожата. След това пренасяха трупа по-нататък, където го разрязваха на две и вътрешностите - бели дробове, стомах, черва и др. - се изсипваха. Бяхме потресени, когато на няколко пъти видяхме как изпадаха твърде големи, достатъчно развити телета. Водачът ни каза, че подобни случаи тук не са рядкост.

После работникът разрязваше трупа по гръбнака с верижен трион и месото биваше отнасяно в хладилната камера. Докато бяхме в цеха, разрязваха само труповете на крави, но в боксовете имаше и овце. Очакващите участта си животни явно показваха признаци на панически страх - задъхваха се, очите им изхвъркваха, от устата им поканваше пяна. Казаха ни, че убиват свинете с електрически ток, но за кравите методът бил неподходящ, защото, за да се убие една крава, е нужно голямо напрежение, при което кръвта се съсирва и месото се

покрива с черни точки.

Донасяха една или три овце наведнъж и ги поставяха на ниска маса по гръб. С остър нож им прерязваха гърлата и ги окачаха за задния крак, за да им изтече кръвта. Това гарантираше, че няма да се наложи процедурата да се повтори, иначе щеше да се наложи ръчно да доубиват овцата, мятеща се в агония в локва от собствената си кръв.

В бокса работниците се мъчеха да помръднат млад бик. Животното чувстваше диханието на приближаващата се смърт и се съпротивяваше. С помощта на пики и щикове те го избутаха напред в специална кошара, където му направиха инжекция, за да е по-меко месото. След няколко минути насила натикаха в бокса животното и затръшнаха вратата. Тук го зашеметиха с електропистолет. Краката му се подкосиха, вратата се отвори и то се строполи на пода. В дупката на черепа му (около 1,5 см), образувала се от изстрела, натикаха кабел и започнаха да го въртят.

Животното известно време риташе, после притихна. Когато на задния му крак закачаха веригата, то отново зарита и се съпротивяваше, а подемото устройство го вдигна. Приблужи се работник с нож в ръка. Мнозина видяха, че очите на бика се вторачиха в човека и следяха приближаването му. Животното се съпротивяваше не само преди ножът да потъне в тялото му, но и след това. Според всеобщото мнение това не беше рефлекторно действие - бикът се съпротивяваше в пълно съзнание. Забиха ножа в тялото му два пъти и той умря от загуба на кръв.

Откъси от книгата „За човешката доброта” на Филип Капло

Колцина от нас си дават сметка, че 95 % от милионите яйценосни кокошки в САЩ се отглеждат по т.нар. интензивен или конвейерен режим? На практика това означава, че четири възрастни птици са натикани и заключени за целия си кратък живот в кафези с размер 30-45 см, върху скари от тел, за да падат изпражненията долу. Тъй като нямат твърда настилка, по която да търкат ноктите си, те порастват дълги, оплитат се в телта и често не могат да се измъкнат от нея. Стоманената тел се връзва и враства във възглавничките на краката им. На всичко отгоре светлината е включена по 18 часа в денонощие, за да принудят кокошките да снасят непрестанно. Подобна кокошка снася яйце на всеки 32 часа в течение на 14 месеца, след което се коли.

Днес типичната птицефабрика в „развита” държава на практика е камера за мъчения за своите обитатели. Когато липсва каквото и да било пространство, за да ровят земята, да си направят полог, да се отъркалят в прахта, да разперят крила или просто да се размърдат, всички природни инстинкти на кокошките безжалостно се потискат. Неизбежното при такава ситуация стресовото състояние намира израз в агресия, насочена към съседа.

По-силните птици атакуват по-слабите и те, лишени от правото да се спасят с бягство, нерядко стават жертви на своеобразен канибализъм. За борба с това явление премахват клюна на птиците. При тази мъчителна процедура клюнът - най-важният орган на птицата, състоящ се от кост, чувствителна и рогова тъкан - безжалостно се отрязва или с нажежен нож, или с приспособление, напомнящо гилотина.

Но най-големи мъки изпитват животните при доставянето им в скотобойната. Започва се с натоварването, изпълнявано грубо и скоростно. Подкарват животните в страх и ужас по плъзгави рампи и често ги оставят бавно да умрат от получените травми. В претърпаните камиони първите жертви падат от блъсканицата и задушаването от скупчените на тясно тела.

Често животните прекарват по три денонощия в товарните фургоони без храна и вода, до момента на разтоварването. Към непоносимата жажда и глад нерядко се добавят и климатични фактори: зиме леденият вятър довежда до общо преохлаждане и локални измръзвания, лете жегата и палещите слънчеви лъчи заедно с липсата на вода предизвикват обезводняване на организма. А страданията на телетата, само преди няколко дни кастрирани

и отделени от майките си, навярно са най-ужасните.

„Наистина човекът е цар на животните, защото със своята жестокост многократно ги превъзхожда. Ние живеем с цената на живота на другите. Телата ни са ходещи гробища! Ще дойде ден, когато хората ще гледат на убиеца на животни по същия начин, както на убиеца на човешко същество.“

Леонардо да Винчи

ТЪРЖЕСТВО НА АБСУРДА

„Как да не пускаме в себе си отрицателната информация? Опитвах се да превключвам тв каналите, но после разбрах, че да се избягва нещо е пак създаване на излишен потенциал. Сякаш отрицателните неща стават все повече. Да ги приемаме като информация от друга планета ли? Но как да не обръщаш внимание на събитията в Беслан? Все пак трябва да има някаква реакция, та нали не сме от камък!“

Да не пускате в себе си отрицателната информация, означава да се държите като страничен наблюдател. Да не я приемате близо до сърцето си, да не я избягвате, да не се обявявате против и да не я защитавате, а да я пускате покрай себе си. Само не бъркайте две съвършено различни понятия - отстраненост и равнодушие.

Великите хора са казали: целият ни живот е игра. Ако потънете в нея, ще попаднете под властта на обстоятелствата и ще станете марионетка - ще могат да ви управляват. В този случай животът прилича на несъзнателен сън - той ви се случва. Но ако участвате в играта отстранено, като играещ зрител, получавате възможност да виждате реалното положение на нещата и да се разпореждате със съдбата си по свое усмотрение.

За да превърнете живота си в осъзнат сън, който можете да управлявате, е необходимо преди всичко да излезете от играта, като същевременно оставате в нея. Да играете ролята си, но да гледате на всичко ставащо отстрани, за да не станете изпълнител на чужда воля. С други думи, трябва да поддържате осъзнатостта си. В противен случай не сте господарка на съдбата си и животът ви се развива по сценарий, изгоден на някого друго, но не и на вас.

Много лесно е да станеш играещ зрител: необходимо единствено да си давате сметка в чий интерес е играта. Живеем в свят, който представлява йерархия на махала - енергоинформационни същности, проявяващи се като надстройка над материалните си структури. По принцип всяка игра се води в интерес на едно или друго махало.

Въпреки че на пръв поглед са сложни, процесите в нашия свят се свеждат до два фундаментални: от една страна, има конфронтация - битка на махалата, а от друга -стремеж на всяко махало да укрепи структурата си. С каквото и да се занимава, то се стреми да заздравя своята структура и да унищожи чуждата. Точно това става - стабилизиране и унищожаване, нищо повече.

Когато погледнете през тази призма, всичко е ясно. Едновременно с изясняването на ситуацията осъзнаването на прозаичната действителност идва да смени поетичните илюзии. Колко пъти, сблъсквайки се с жестокости, несправедливост и абсурди, хората недоумяват: защо? Та нали общочовешките ценности са очевидни за всички - мир, чиста екология, милосърдие, равноправие, справедливост. Кога най-сетне ще възтържествува гласът на разума?

Никога. Защото в света на махалата всичко се прави за благо на структурата, а не за хората - нейните елементи. Разбира се, като се декларира обратното.

Но тъй като цялото човечество се намира в несъзнателен сън наяве, може да му се внуши всякаква глупотевина - започвайки с това, че без еди-кого си купонът е немислим и завършвайки с твърдението, че екологично чистият двигател с водородно гориво не е

ефективен.

Наивно е да се мисли, че някой там горе, на върха на властта, се грижи за щастието и благополучието на населението. И не защото на върха са само циници - съвсем не, те искрено са убедени, че честно служат на отечеството си. Но всъщност бидейки овластени, те не са властни в своите постъпки. Структурата принуждава всички — както редовите елементи, така и лидерите - неволно да действат в неин интерес. Всичко става от само себе си - структурата се самоорганизира.

За да се принудят елементите да работят за структурата, е необходимо да се поставят в единно пространство - интернет, телефонни и сателитни връзки. Попадайки в него, хората сами се вкарват в клетките на мрежата. Струва им се, че са самостоятелни в мотивите и действията си. Отчасти е така, но само отчасти. Работата е там, че енергоинформационната структура кара човека да иска именно онова, което е изгодно за нея. Ако не желаете да се превърнете в марионетка, трябва да различавате сведенията като безпристрастни факти и преднамерената интерпретация, която се опитват да ви натрапят с определена цел.

Нека разгледаме трагедията в Беслан от гледна точка на двата споменати по-горе процеса. И от едната, и от другата страна хората бяха използвани като пушечно месо в конфликта на двете противоборстващи структури. Битката беше необходима и за двете махала - те черпят енергия от нея и реализират намерението си да се изтребят взаимно. Ето защо едната структура отначало си затваря очите, позволява на другата да разпали конфликт, а сетне я унищожава. Това е разрушителен процес.

Същевременно се разгръща мощна информационна кампания, която обединява мислите на огромен брой хора в едно направление. Под егидата за укрепване на безопасността се прави реорганизация на властта. Това е процес на стабилизиране. После призовават всички да се сплотят за борба с тероризма - отново стабилизиране с цел подготовка за поредната битка.

Обърнете внимание: всичко, което става, не е войни на идеи и принципи, а противоборство на две структури. Всяка идеология - религиозна или политическа, е само декор. Нито на едното, нито на другото махало му пука за някакви морални или етични норми. Не воюват хората, а заробилите ги структури. Хората са само оръдия на войната. Терористите фанатици не си дават сметка, че съзнанието им вече не им принадлежи. Те са образец на материала, в който ще се превърне човекът, когато стане елемент на матрицата. Жертвите и зрителите също не осъзнават, че така или иначе ще се възползват от тях.

Така че не бива да храните илюзии по повод уж неизбежната победа на здравия смисъл и хуманизма. Ако сте свидетел на въпиюща несправедливост или пълен абсурд, не се възмущавайте и не питайте защо. По-добре се запитайте какъв процес се развива - разрушителен или стабилизиращ.

Както вече казах, реалността има две страни - физическа и метафизична. На физическо равнище наблюдаваме война на структурите. На метафизично това е битка между махалата. Същността е, че битката няма да приключи, докато йерархията на махалата не издигне на върха една-единствена пирамида. Когато това се случи, светът ще се превърне в матрица. Как ще изглежда - остава само да гадаем.

Безсмислено и наивно е да разчитаме на гласа на разума на възтържествуването на справедливостта и да се надяваме на добрите намерение на когото и да било. Напоследък ситуацията е силно променена: съвременната война вече не е това, което преди се разбираше под защита на родината. Борбата с тероризма - във всичките му форми - представлява битка на махалата в чист вид. Да вземаш участие в такава война, означава да подчиниш целия си живот на интересите на структурата.

Както участието, така и съпротивата наливат вода във воденицата на войнстващата страна. Махалата стават по-силни от реагирането с какъвто и да било знак - положителен или отрицателен, няма значение. Единственото средство срещу деструктивните махала е да се разкрият истинските им мотиви. Те винаги се прикриват с религиозни, демократични,

патриотични, хуманни и най-различни други лозунги. Лишено от всичките си благопристойни декори, махалото губи конците, с чиято помощ успява да задържи съзнанието на привържениците си.

Когато ви предлагат заедно да строите нещо или да се борите за нещо, т.е. да започнете „общо дело“, бъдете уверени: тук се преследват интересите на структурата. На махалото е жизнено необходимо мислите и действията на привържениците му да са насочени в една посока. А за тази цел е необходимо „общото дело“ да се поднесе като лична изгода: „Хайде всички заедно да направим това и тогава на всекиго ще е добре.“ Но в подобен случай личните интереси винаги се отместват на заден план и независимо от вида идеология се получава като в песента: „Днес главното не е личното, а резултатите от работния ден.“

Идеята за всеобщо разбирателство, мир и благоденствие е утопия, както неведнъж е потвърдено от най-обективния съдия - историята. Не може да се изгради лично щастие, занимавайки се с изграждането на всеобщото. Всеобщото щастие е чиста абстракция - то може да бъде само индивидуално. Този въпрос трябва да се разглежда от съвсем друга страна. Ако всеки се заеме изключително със своето лично благополучие, тогава благоденствието ще стане всеобщо. В противен случай всяка дейност ще води само към едно - съзидание на структурата.

Най-близо до решаването на този проблем е стигнала Анастасия, известна от книгите на Владимир Мегре. Но дори нейните идеи са утопични, защото тя не взема предвид до какви мащаби са се разраснали махалата. Да се раздаде на хората по 1 хектар земя, за да може всеки да основе семейно стопанство? Ама кой ще им я даде?! Кпасива, хуманна и справедлива идея. Точно тук би трябвало властимащите да проявят на дело грижата си за благото народа.

Но, разбира се, никой няма да им даде. И не само защото земята струва пари. Та нали позволиха на шепя олигарси да заграбят общонародната собственост на принципа „беше общо - стана негово“. Работата е там, че за структурата е много по-удобно да контролира малка група шахматни фигури, отколкото цялото население. А главното - ако всеки спре да робува на структурата и се заеме грижа за собственото си благополучие, какво ще стане с нея?

За всяка система личната свобода на нейните елементи не само е неизгодна, а е пагубна. Но ето нещо интересно: законите на системата се издават и се въплъщават не от конкретни хора, имащи власт, а от самата система. Всичко се получава от само себе си. Фаворитите на махалото не са свободни в постъпките си, а редовите привърженици - в своите желания. Структурата така се самоорганизира, че всички нейни елементи изпълняват определените им функции, като всеки е убеден, че реализира своята воля. На елемента на структурата само му се струва, че е свободен. Нещо повече - ако той не е готов да приеме свободата, няма да може и да се възползва от нея.

Какво ще прави човек с 1 хектар земя, ако със съзнанието си наполовина е вратнал в матрицата? Няма смисъл да будиш спящия, щом самият той не желае да се събуди. Малцината „събудили се“ се опитват да разгърсят спящите си братя: „Отвори очи! Погледни - та ти си в клетката на матрицата!“ А те сънено се дърпат: „Я се махни и така не ми е лошо!“

Ето ви жив пример. Когато в интернет пощата стана дума за естественото хранене, някои много се развълнуваха. Дори имаше активни противници, които посрещнаха тази информация на нож. Видите ли, не била по темата. По-добре да си е както преди: „Ние ще спим, а ти ни разказвай за сънищата ни, само не ни буди.“ Много ми се искаше да възкликна: „Аха, паднахте ли ми!“ Защото предупреждавах, че не каня никого със себе си - нито на масата, нито в сънищата.

Трансърфингът не е приказка за сладки сънища, а студен душ за събуждане. Спете си спокойно и не четете вредни за съня ви книги.

„Спящите“, недоволни, че са нарушили съня им, не осъзнават, че структурата „пасе“ питомците си във „фермата“ и ги кара да се опълчват срещу всичко чуждо. Елементите на системата са в наркотична зависимост от нейните продукти и затова им се струва, че самите те искат това.

Така структурата използва „спящите“ за постигане на своите цели, въвличайки ги в процесите на стабилизиране и разрушаване.

„Пробудените“, но „неопомнили се“ дори не осъзнават, че не са свободни от самия трансърфинг. Ако човек наистина се е отърсил от паяжината на зависимостта, той е способен да решава самостоятелно какво и как да прави. „Събудилият се“ повече няма нужда да търси истината във външни източници - намира го у себе си и дори, самият трансърфинг не може да го командва.

Тук не става дума да се откажете от продуктите на системата и да се уедините в дива планинска местност. Напротив, всяка мечта може да бъде реализирана само в рамките на една или друга структура. Въпросът е кой в чия каруца е впрегнат - дали вие на махалото или то във вашата. Трябва да си давате сметка: аз работя в структурата за себе си или работя за структурата. Самата система, както и нейните продукти могат и е нужно да се използват за собствените ви цели, ако го правите съзнателно. Точно заради това си струва да се събудите.

На първи септември имаше множество нагиздени и неспокойно-радостни деца с цветя в ръка. Повечето бяха с родителите си, мнозина носеха разкошни букети и скъпи униформи. Бях излязъл на разходка и се смесих с това празнично, почти карнавално шествие. Разноцветната реалност се сля в една картина: „всичко е наред, всичко се развива както трябва, всичко трябва да бъде така“ - и в резултат от това аз „заспах“.

Събуди ме едно необичайно обстоятелство. В тази празнична тълпа се открояваше момиченце на около осем години, то вървеше самичко. Беше облечено чистичко, но много бедно, което веднага се хвърляше на очи. Обувките му сякаш бяха взети от сметището, а в ръце носеше няколко жалки цветчета, явно откъснати от цветна леха. В очите му беше застинала някаква недетска сериозност. Очевидно бе, че празникът не го радва, а с участта си отдавна се е примирило и не очаква от света никакви подаръци.

Най-вероятно родителите силно са задължени на системата, която охотно предоставя на елементите си кредит във вид на алкохолна еуфория, за да спят още по-дълбоко. Не я интересува трагедията на това момиченце, както и на хиляди подобни на нея. По същия начин не я вълнува и трагедията в Беслан. А ако покаже загриженост, значи преследва някакви свои цели.

Разказвам всичко това, за да ви убедя, че всяка информация, излизаша от структурата - както позитивна, така и негативна, не се предоставя просто така, а с определена цел, независимо колко „свободен“ е източникът. Абсолютно свободни и независими източници на информация по принцип не съществуват, защото всички са отделни брънки в една система - йерархията на махалата. А целта на махалото, повтарям, е да стабилизира своята или висшестоящата структура и да разруши чуждата.

Необходимо е да не забравяте за своята осъзнатост и да различавате кога се опитват да ви съобщят нещо, а кога - да ви го внушат. Ако информацията произлиза от махало, можете да не се съмнявате - структурата му преследва някакви свои цели. То убедително проповядва, красноречиво дърдори и доверително шепне: „Победи чуждите - те са виновни за всичко!“, „Поддържай своите - те ще те направят щастлив!“, „Не изоставай от живота, бъди успешен като хората от рекламата!“, „Прави като мен!“.

Дори когато информацията няма идеологически характер, тя решава една много важна за махалото задача - да привлече вниманието на голяма маса хора в примката си. Когато мислите на хората са синхронизирани в една посока, е по-лесно да се манипулира съзнанието ми. Основното е да се овладее вниманието им, останалото е техника на внушение.

И така, за да не се поддадете на зомбиращото въздействие на махалото, е необходимо да поддържате осъзнатостта си и да отделите фактите от интерпретацията им. Иначе един прекрасен ден можете да се събудите в клетката на матрицата или изобщо никога да не се събудите.

БИТКАТА НА МАХАЛАТА

„Съвременният свят е такъв, че сега на всеки човек му е трудно да се чувства в безопасност - тероризъм, който все повече се приближава до обикновените, простите хора, жестокост, агресия. Не е тайна, че понякога хората попадат в ужасни ситуации. Защо се случва така? И как да се защитиш, използвайки принципите на трансърфинга? Просто да вярваш, че всичко ще се нареди ли?“

Първо, пускайте плашещата информация покрай ушите си. Прехвърляйте вниманието си на нещо друго.

Второ, откажете се от чувството за вина - не от съвестта си, а именно от вината - от повинността, от задължението. След страха и най-лошите очаквания вината е най-главната причина за всички неприятности. Много пъти вече говорих за това, ще го повтора още веднъж.

Чувството за вина поражда наказание в най-разнообразни форми - от дребни неприятности до големи проблеми. Външното намерение непременно ще включи в сценария някакво наказание. Така е устроено шаблонното светоусещане на човека: след лошата постъпка следва възмездие и душата ведно с разума са напълно единогодушни по този въпрос. Освен това чувството за вина засилва поляризацията. Като резултат равновесните сили навличат на “виновната глава” всевъзможни лошабини.

Но как да се отрвеш от нея? Не можеш да потиснеш вината, пък и не е възможно просто да се откажеш от нея - твърде дълбоко е навлязла в същността ни. Душата и разумът много дълго са живели с това усещане - вечно да бъдат по някакъв начин задължени към всички. От това състояние могат да бъдат изведени само с конкретни действия.

А именно - да спрете да се оправдавате. Тук се проявява изключението от правилото - лечението на болестта като следствие премахва причината. Не е нужно да се убеждавате, че не сте длъжни никому за нищо. Просто внимателно наблюдавайте обичайните си действия, за което е необходима осъзнатост. Ако преди сте били свикнали да се извинявате по най-малкия повод, сега си създайте нов навик: обяснявайте постъпките си само в случай, че това е наистина необходимо.

Не бива да се убеждавате, че не сте длъжни. Нека чувството ви за вина си остане вътре във вас. Но външно не трябва да го показвате. Душата и разумът ви малко по малко ще свикнат с новото усещане: не се оправдавате значи така и трябва, следователно вашата вина просто не съществува. Вследствие на това все по-рядко ще се появяват поводи за „изкупление”. Ето тъй, по веригата на обратната връзка външната форма малко по малко ще приведе в ред вътрешното съдържание — чувството за вина ще изчезне, а след него и съответните проблеми.

„Кажете какво разбирате под две противоборстващи структури? Има махало на романтиката, на християнството, на демокрацията... нали? Но всички ли са различни стъпала на йерархията на едно и също глобално махало? Или махалото на романтиката и махалото на християнството са различни, противоборстващи структури?“

Не ми е известно как са устроени в подробности махалата. Напълно достатъчен е само най-общият модел, за да ги разбереш. Махалото е енергоинформационна същност, стояща като надстройка над някаква структура.

Например романтиката не е структура. Демокрацията и религията - също. Но църквата е структура. Организацията на терористите - също. Държавите, противостоящи на терористите, са структури. Но терористите не съществуват самостоятелно - те изразяват интересите на висшестоящите над тях структури. Какви точно - няма да съдя, не съм политик.

Както вече казах, реалността има две страни - физическа и метафизична. На

физическо равнище наблюдаваме война на структурите. На метафизично това е битка на махала. Същността е, че тя няма да свърши, докато йерархията на махалата не издигне на върха една-единствена пирамида. Когато това се случи, светът ще се превърне в матрица.

“Не разбирам защо мислите, че някога ще има матрица? Нея вече я има, процесът почти е завършен. А що се отнася до пирамидата, най-главното махало отдавна е формирано — това е махалото на парите.”

Не мога да се съглася. Парите са само атрибут. На физическо равнище става обмяна на пари, а на метафизично - на енергия. Тя осигурява процеса на взаимодействие на махалата не само с хората, а и с всички живи същества.

“Първо, малко е странен песимистичният тон на автора на трансърфинга. Второ, светът ще изглежда татака, както и сега, защото йерархията на махалата и сега завършва на един-единствен връх — махалото на планетата Земя, и матрицата отдавна съществува.”

Песимистичният ми тон е само що се отнася до цялото общество. Трансърфингът може да помогне само на единици, които и сами вече знаят, затова са готови да приемат това знание. А останалата маса не ще мога да събудя. Аз не бих правил догадки как е устроена йерархията на махалата. Тук са възможни само умозрителни съчинения. Реалната картина никога няма да видим - няма да ни позволят.

„По повод трагедията в САЩ от 11 септември. Лично аз не мога да се отърва от мисълта, че американците, създаващи и разпространяващи из целия свят филми за катастрофи, сами са си създали подобна катастрофа в реалния свят. Е, или нейния сценарий. Какво мислите по този повод?“

Тук се проявява реализирането на колективното съзнание. Светът е огледало, в което се отразяват мислите и намеренията на хората. Средствата за масова информация, разпространявайки новини за войни, катастрофи, престъпления и нещастия, стават оръдия на деструктивните махала, които черпят енергия от конфликтите. По принцип в новините се говори изключително „какво лошо се е случило“. Така се жънат повече емоции. Подобни новини не толкова ни интересуват, колкото ни тревожат. А точно това е нужно на махалата.

Прожектират ни филм, в който светът е представен като опасна, агресивна среда. Гледайки го, ние стигаме до убеждението, че реалността е такава и по този начин формираме мисловен образ. Той се отразява в огледалото на света и се въплътява в действителността. Вследствие на това се появяват поредните лоши новини.

Кръгът се затваря.

Интересно, че на дейците от шоу бизнеса не им идва наум да направят предаване „какво хубаво се е случило“ - па макар и от съображения за нещо ново. Защото такава предаване ще се различава от омръзналия ни поток от отрицателни вести и безспорно ще привлече вниманието.

Но не!

Цялата информация се дава предимно в интерес на деструктивните махала. Ето до каква степен е нараснало зомбиращото им влияние.

„Ние живеем в Израел и имаме въпрос: как да обясним събитията на деца на 4-5 години, така че да не ги въвлечем във водовъртежа на махалото (терористични актове, пътни произшествия и др.)?“

Не бива на деца на такава възраст да се „обясняват събитията“. Те по-добре от вас

ще схванат какво им е нужно да знаят и как да го разбират. Чувствайки своята безпомощност в агресивния свят, възрастните внушават на децата, че са просто малки човечета, които нищо не разбират и не умеят. С други думи, окачват им своите подсъзнателни проекции.

На децата трябва да се внушава съвършено обратното. И още повече пък да не се „обясняват“ негативните събития, като по този начин им се заостря вниманието, а всячески да се пази детското съзнание от всичко това. По възможност трябва детското мисловно пространство да се държи чисто, тъй като знаете, че въз основа на начина на мислене на отделния човек се формира неговият индивидуален слой на света, в който му се налага да съществува.

ПРОСТРАНСТВОТО НА ВАРИАНТИ

„Неотдавна ми препоръчаха да прочета „Трансърфинг на реалността“. Не зная. Има нещо необяснимо върно и правилно в книгата. Много от ставащото в живота получава обяснение. Благодаря ви. Просто защото сте поели риска (навярно) и давате на хората още един шанс да станат хора.“

Благодаря ви за похвалата. Но не съм рискувал и (пази, Боже!) не давам на хората шанс да станат хора. Не се нагърбвам с толкова големи неща. Това знание не е мое - то съществува обективно, но не в книгите, а в пространството на варианти, независимо дали тази мисъл ви харесва или не. Няма смисъл и да сравнявате трансърфинга с други подобни учения.

Освен подобни благодарствени отзиви понякога (макар и много рядко) получавам писма с обратен знак, от които лъха студена враждебност. Когато чуя, че „трансърфингът е взел от еди-коя си практика нещо си“, у мен възниква смесено чувство на недоумение, смущение и безсилие, каквото изпитва човек, когато разговаря с пълен идиот. Искане ми се отчаяно да възкликна: „Ама как не разбирате?!“

Всяко учение си има епоха и обратното. Колкото и школи и светогледи да има, те всички отразяват същността на една реалност. Гледните точки са различни, но реалността е обща! Нима и досега не са разбрали този факт?!

Опитайте се да откриете учение, което да няма нищо общо с останалите. Ако го намерите, то ще се отнася към друга реалност. Човешкият разум не е способен да създаде нищо, което да няма отношение към нашия свят. Дори фантастиката рано или късно се въплъщава в действителност. Фантастите описват реалност, която (възможно е, засега) не е реализирана. Всъщност всички тези идеи и образи също като сънищата не са продукти на разума – те съществуват обективно и стационарно в единно информационно поле. И всички - както „учителите“, така и обикновените хора - имат общ достъп до една и съща база данни. Така че ми остава единствено да съчувствам на онези които търсят нещо принципно ново.

Сравнявайки ученията, можем да стигнем до самите Упанишади. (Чували ли сте за тях?) Но къде е смисълът? Всички тези знания произлизат от един източник. По същата причина много открития се правят независимо от различни хора, както и редица нови веяния възникват в различни краища на планетата едновременно.

Всеки има достъп до информацията от пространството на варианти. Всичко е много просто: върви като в библиотека и си вземи които искаш книги от различни лавици. Единственото условие е да повярваш в своите способности, да се възползваш от правото си на достъп до знанията, а сетне да вземеш решение да ги получиш. Задавайте си въпроси и не се страхувайте да им отговаряте самите вие. Който посмее, той прави открития, съчинява музика, пише книги, създава шедьоври в различни области. Знанието се разкрива на онези, които са обявили намерението си *да го вземат самостоятелно*.

Например може да се каже, че най-невероятните и грандиозни открития принадлежат на най-смелите хора, познати някога в историята на науката - Алберт Айнщайн и Никола Тесла. По думите на самите учени откритията им се раждали не в главите им, а са

идвали отвън, като знания отникъде. Трябва да отбележим, че нито една нова теория никога не се появявала изведнъж, като избухване на самотна звезда на черното небе. Процесът винаги е бил съпроводен от паралелни изследвания на различни хора, които твърде често са стигали до едни и същи изводи почти едновременно. Всички ходим под едно небе.

Може уверено да кажем, че за разлика от общоприетото мнение радиото е изобретено именно от Никола Тесла и няма да сгрешим. Със същия успех може да се твърди, че баща на теорията на относителността не е Айнщайн, а Хендрик Лоренц - и тук пак ще съществува немалка доза истина. Защото „преобразуванията на Лоренц”, според които с приближаването до скоростта на светлината линейните размери на тялото намаляват, масата се увеличава, а времето се забавя, са изведени по-рано. Но Айнщайн се осмелява да постави окончателната точка. От онези, които са могли, но не са се решили да го направят, го отлича само едно качество - куражът да вземе своето право.

Мнозина са способни, но или не знаят за това, или не се решават да го заявят и затова разчитат да получат знанието от чужди ръце. В този стремеж няма нищо лошо. Всеки върви по своя път. Действително да се осмелиш да прекрачиш чертата, зад която от магнетофон се превръщаш в приемник, не е толкова сложно, колкото е твърде неприятно. Например като да скочиш с парашут за пръв път. На някого това просто не е нужно. Винаги обаче ще се намери някой, който не се решава да реализира опита си и започва да разсъждава: „Щом на мен не ми е дадено, значи и ти не се пъхай. Да не би да си по-добър от мен?”

Енергията на нереализираното намерение обаче си остава и трябва да се дене някъде... И тогава намерението се насочва в друга посока - например в опити да се обвинят другите в опошляване, плагиатстване (не дай, Боже!) необоснованост и т.н. Това е един от начините да потвърдят своята стойност и да заявят съществуването си. Но далеч не най-добрият.

Още по-интересно е, когато читателят, обременен със значителен товар от познания и убеден, че „знае практически всичко и дори малко повече”, заявява, че тук за него няма нищо ново. Прегледал набързо текста, открил няколко познати му понятия от рода на „намерение” или „важност” и възкликва: „Ама това е Кастанеда!” И без да вникне както трябва в същността, захлопва жалката книжчица - за него тя е преминал етап - и давай нататък. Не го вълнува, че всъщност учението на Дон Хуан и трансърфингът са две диаметрално противоположни страни на реалността. В това отношение винаги чувствам дълбокото си невежество: препрочитайки понякога фрагменти дори от собствените си книги, откривам за себе си нещо ново.

И отново, въпреки че в дадения случай имаш работа не с пълен идиот, а, напротив, с ерудиран интелектуалец, все едно - възниква същото чувство на смущение и безсилие да се оправдаеш някак си... Безполезно е. Подобен опонент има филтри на ушите и очите си, а те пропускат само онова, което се съгласува с избраната от него роля: „Мога да разкритикувам и да изблича някого, значи и аз самият струвам нещо!”

Много неблагоприятно занимание е да обвиняваш, макар и справедливо. За кратко обвинителят, горд от себе си, усеща нещо като вътрешен триумф. Само че това малко интимно тържествуване не си струва неприятните моменти, които го следват. Равновесните сили непременно ще направят така, че самият той ще се окаже в ролята на обвиняем. Неведнъж съм се убеждавал: щом се самозабравя и започна да доказвам на някого, че не е прав, цялата картина тутакси се обръща наопаки.

А вие не сте ли забелязвали?

Тук му е мястото да спомена книгата на Стивън Кинг “Ланголиерите”. Сюжетът е основан върху идеята, че както миналото, така и бъдещето се намират някъде стационарно, като на филмова лента, а ефектът на времето се проявява само при движението на отделния кадър, в който се разиграва настоящето. Книгата е толкова интересна, че си струва накратко да преразкажа съдържанието ѝ.

Няколко души се събуждат в голям пътнически самолет и с ужас констатираат, че

всички останали пътници, включително и пилотите, са изчезнали. За щастие един от тях е летец, способен да приземи самолета. Но това не им помага, защото под тях, където би трябвало да се виждат светлините на градове, се простира черна пустиня, а в радиоефира цари гробно мълчание. Къде се е дянал земният живот?

Успешно се приземяват на едно летище, но там ги очаква нещо, което не се присъхва и в най-лошия кошмар. Самолетите, зданието на аерогарата, всички материални обекти, дори ресторантът - всичко е на мястото си, липсват само хората. Наоколо цари сиво безмълвие: няма електричество, телефоните не работят, храната няма вкус и мирис, няма никакво движение. Това е светът на миналото, останал зад отишлия напред кадър.

Скоро хората чуват, че от хоризонта се задава някакво страховито шумолене, което не предвещава нищо хубаво. Пред очите им материалният свят започва да се срутва в пустотата. Както изглежда, материята за разлика информацията не се запазва вечно. Някой изказва предположението, че са попаднали в миналото през дупка във времето и могат да се върнат само по същия път. Пътниците бързо се качват на самолета и поемат по обратния курс, като едва успяват да изпреварят пустотата, поглъщаща старата реалност. Имат късмета да минат отново през дупката във времето, но когато кацат, ги очаква същото празно летище.

Новата картина обаче не е същата като предишната остаряла реалност, от която вее гробовен хлад. Цветовете, звуците и ароматите имат нормална наситеност. Но от всички страни приближава тревожен тътен, който показва, че нещо трябва да се случи - или спасение, или някаква ужасяваща смърт. И ето - пред очите им сякаш от въздуха се появяват човешки фигури и всичко се раздвижва в обикновено всекидневие. Получило се е така, че пътешествениците във времето са изпреварили кадъра и се оказват в бъдещето, а настоящето идва след тях само.

За какво ви разказвам всичко това? За да зададете с умна физиономия няколко глупави въпроса. Заслуга на Стивън Кинг ли е, че е „измислил” пространството на варианти? Не, представата за времето като за кадри на филмова лента е съществувала и преди. А Кинг по думите му не веднъж е бил обвиняван в плагиатство, защото в произведенията на други автори са се промъквали подобни на неговите идеи.

Заслуга на трансърфинга ли е, че пространството на варианти тук е преминало от областта на фантазията в реалност? Също не. Фантастиката като такава просто не съществува. През 40-те години на миналия век Никола Тесла с помощта на силни електромагнитни полета демонстрира такива манипулации с времето и пространството, че цял кораб от военноморските сили на САЩ изчезва във времева дупка. Оцелелите от онези, които участвали в този експеримент, по непонятен начин се материализират на друго място и в друго време, изпитвайки силно психическо сътресение.

И така, ако си поставим за цел да проследим цялата верига от „просветлени” чак до онзи, който пръв е обявил съществуването на пространството на варианти, боя се, че ще се наложи да навлезем в дълбините на изминалите хилядолетия. Наистина няма нищо ново под слънцето. Същият си остава и животът на хората със същите грешки и лъжливи стереотипи. Въпреки многобройните духовни учения, поднасящи от различни гледни точки една и съща истина, човечеството по никакъв начин не може да схване някои неща. Май от това положение най-много се тревожат онези „знаещи”, които непрекъснато дърдорят, че все още не им били представили нищо ново. Може да се помисли, че някога ще дойде месия с такава неимоверно „нова” теория, от която те просто ще ахнат и в умиление, допрели молитвено длани, ще бъдат озарени от сиянието на просветлението: „Значи това било! Сега вече разбрахме!”

Не, няма да бъдат озарени. „Знаещите” имат съвсем друга ориентация - те не търсят знания, а празнини в знанието. Ами да вървят по дяволите! Струва ли си да се изразходва енергия за празна полемика с тях?

А трансърфингът има точно обратната задача – да поднесе древното (не новото!) знание на онези, които имат нужда от него. Изразходвах своето време и вашето внимание, скъпи читатели, за да обясня още веднъж целта на моята интелектуална визита при вас. Аз

съм честен пред вас. Изложил съм същността на трансърфинга във вида, в който ми беше предаден на мен самия.

Всичко е реално — и Надзирателят съществува реално. Само че не мога да кажа, оставайки си честен, къде се намира, понеже от първата ни среща повече не се е появявал. Макар че това само показва, че всичко се развива както трябва. В противен случай просто биха ме „изключили” от източника на информация. Така че ви разказвам за всичко, което ми е известно. А дали ви е нужно или не - решавате сами.

„Обичам да чета фентъзи и научна фантастики. Когато чета, чувствам, че сякаш се намирам в същата реалност заедно с героите. И след като свърши книгата още няколко дни „живея” в нейния свят. Околната действителност отстъпва на втори план, нищо не ме тревожи и не ме засяга. Знам, че това състояние ще премине след няколко дни, но не ми се иска да е така. Струва ми се, че много здраво ме е уловило махалото. Така ли е? И ако е така, излиза, че пред екрана или над книгата трябва изобщо да се откажем от всякакви чувства. Но на мен ми харесва. Какво да правя? Осъществима ли е мечтата ми да се окажа в други светове?”

Тук махалата нямат нищо общо. Когато се намирате под впечатлението на видяното или прочетеното, душата ви е настроена към съответния сектор от пространството на варианти - грубо казано, тя получава информация, а разумът я интерпретира и обмисля, т.е. превърта я през логическия си апарат, също както го прави компютърната програма, обработваща входните данни.

Светът на фентъзито не е измислен, той съществува реално, но на метафизично, нереализирано ниво. Едва ли е възможно да се попадне там, тъй като за вълпяването на всичко, намиращо се в него, в нашата действителност се изисква голям разход на енергия. Това не означава, че сценариите и декорите на този свят не могат по принцип да бъдат реализирани. Свръхестествените събития и герои са нереални само спрямо настоящата действителност, както Слънцето е нереално нажежено спрямо Земята. С други думи, светът на фентъзито, както и светът на сънищата, се намират в сектори от пространството на варианти, които са твърде отдалечени спрямо текущите - твърде дълго е да се „лети” до тях.

Мислено пребивавайки в света на фантазиите, вие сънувате наяве. В това няма нищо страшно или лошо, щом ви харесва. Филмите и книгите са чудесна люлка за душата и разума. Само че витаейки в облаците, рискувате да изпаднете от контекста на околната действителност, която не е разположена да ви поднася само приятни неща. Ако вие не управлявате реалността, тя започва да ви управлява.

Затова от практическа гледна точка не е полезно да се намирате постоянно в нереализиран свят - то е същото като да проспите живота си. Макар че у творческите работници например душата непрекъснато витае в метафизичното пространство, търсейки нови идеи. Но едно е да създаваш активно, претворявайки идеите в реалност, а съвсем друго - да плаваш пасивно в океана на мечтите.

Трансърфингът е изключително активен начин на съществуване, при който не просто се къпете, а съзнателно гребете по посока на целта си. Светът отразява избора на намерение: или вие тичате след мечтата си, или тя сама идва при вас. И не е задължително да я търсите в страната на магьосника Оз - действителността може да бъде много по-ярка и удивителна, дори и само затова, че вие самите сте способни да я създавате, ако решите. Това не е много по-трудно от компютърните игри, но безспорно е значително по-увлекателно - просто трябва да знаеш правилата и да ги спазваш.

„Напоследък ми стана интересно: кой е сложил в пространството на варианти всичко, което се намира там? Откъде се е взело? И защо? И какво е било, преди да сложат там всичко това?”

Честно ви казвам - не зная.

Мога само да предположа: никой не е „създавал“ пространството на варианти - то е съществувало винаги. Човешкият разум е устроен така - струва му се, че всичко в този свят се създава от нещо или от някого, че всичко си има начало и край. Изглежда - не всичко. Боя се, че дори толкова да се издигне осъзнатостта на човека, колкото той превъзхожда осъзнатостта на мидата, пак няма да стигне за да осмисли подобни неща.

В света има толкова непонятни въпроси, че просто са неподвластни на разума. Защото той е само логически автомат, макар и притежаващ способността да мисли абстрактно.

И така, нивото на моето абстрактно мислене ми позволява само да построя примитивен математически модел. Ако насочим нечия условна степен на осъзнатост към безкрайността, в която нивото на човешката осъзнатост се превръща в точка, тогава поставеният въпрос се свежда до: „Защо на мен, точката, ми е позволено да заемам каквито и да са положения на координатната плоскост? Кой е създал координатната мрежа? Кому е нужно това? И какво е имало, преди да...?“

А ако кажем на тази точка, че освен плоскостта съществуват и тримерно, и n-мерно пространство, тя ще се побърка.

Може би вашата мъдра древна душа знае отговора на този въпрос?

ДЪРЗОСТТА НА БОГОВЕТЕ

„Как си представяте живота без махала, когато всички хора ще бъдат осъзнати и ще имат решимостта да използват намерението и избора си?“

Без махала животът е невъзможен, по-точно не могат да бъдат унищожени и избегнати. Същността е да ги използвате за своите цели, а не да бъдете тяхна марионетка. Ако имате предвид въпроса, ще стигнат ли земните блага за всички членове на обществото, в което всеки реализира своето право на избор, не се безпокойте. Всички хора няма да станат осъзнати - мнозина се интересуват, но малцина използват знанията.

„Може ли някак да се определи доколко съзнателно мисля, т.е. „не спя“? Съществува ли подобен метод?“

Дори при бодърстване човешката осъзнатост - вътрешният контролор - през повечето време спи. Правим много неща машинално, мислите ни витаят в облаците, съзнанието ни се намира в примката на някое махало. Получава се най-буквално сънуване наяве, в което човек попада във властта на обстоятелствата и не си дава ясна сметка за действията си.

За да контролирате ситуацията, е необходимо да се събудите, да включите вътрешния си надзирател, да погледнете себе си и околните отстрани. Аз не спя, ако си давам сметка какво, как и защо правя в настоящия момент. Изпълнявам ролята си и същевременно наблюдавам ставащото като играещ зрител. Един много важен момент: контролът на разума трябва да бъде насочен не към собствения сценарий за развитието на събитията, а към спазване принципа за координиране на намерението, движението по течението и наблюдаването на състоянието на душевен комфорт в момента на вземане на решение.

„Може би пространство на варианти няма, а човек сам го създава? На въпроса, вярно ли е, че е Бог, Сай Баба отговаря: „И ти си Бог. Единствената разлика между двамата е, че аз го зная, а ти - не.“

Има различни интерпретации на една и съща същност. Вие цитирате Сай Баба, а не

разбирате какво иска да ви втъпни. Той ви казва: престанете да търсите истината в чужди източници, погледнете в себе си и там ще намерите отговорите на всички въпроси.

„Да погледнеш в себе си” не е абстракция. Просто си задайте въпрос и имайте куража да си отговорите сами. Трансърфингът, както и всички подобни учения са необходими само за да ни отворят очите. А по-нататък всеки може да върви самостоятелно, накъдето и както му харесва. Неведнъж вече говорих за това. Главното е да се поддържате осъзнати — очите ви да са отворени. И да имате куража да се възползвате от законното право на създател на своята индивидуална реалност. Защото го имате! Другите просто нямат куража да си го вземат. А пък вие го вземете - и точка.

Що се отнася до пространството на варианти, т.е. дали съществува реално или е само във въображението ни, отговарям: да, съществува. Първо, има множество упорити факти, доказващи това, от които ще спомена само един - феномена на възпитаниците на академията на Вячислав Бронников (<http://boric.com>), признат от официалната наука. Второ, съдете сами: през всички времена препъни-камък в научните спорове е била дилемата между идеализма и материализма. Действително ли светът има материална субстанция или е илюзия? Защото и едната, и другата позиция има еднакви основания.

Всъщност отговорът е в друга плоскост.

Не е нужно да се търси абсолютната истина в отделните прояви на многостранната реалност. Необходимо е само да се примириш с факта, че реалността има две форми - физическа, която можем да пипнем, и метафизична, лежаща зад пределите на възприятията, но не по-малко обективна. Официалната наука предпочита да си има работа с първата форма, а езотериката - с втората. Точно за това е целият спор. А всъщност няма за какво да се спори - просто трябва да се признае дуализмът на нашия свят.

Светът е дуално огледало, от едната страна на което се намира материалната вселена, а от другата се простира безкрайното пространство на варианти.

Какво ще видите, когато „погледнете в себе си”? Всичко и нищо. Нищо - защото мозъкът е само примитивен биокomпютър. Всичко — защото той има достъп до безкрайното информационно поле, откъдето идват всички озарения и открития, интуицията и ясновидството. Но и това не е всичко.

Мисловната енергия при определени условия може да материализира един или друг сектор от пространството на варианти. Човек има способността да формира слоя на своя свят - своя отделна реалност. В този смисъл той е Бог. Само че с едно условие: властелинът трябва да си вземе даденото му право да властва. Ако човек смята, че е способен да управлява реалността, тя му се подчинява. Но ако не е - тогава реалността управлява човека. Той винаги получава онова, което си избира.

Защото е Бог.

„И досега не мога да си намеря истински гуру. Може би нещо в мен не е наред или това не е моята врата и цел?”

На ваше място бих назначил себе си за свой гуру и бих си казал, че аз най-добре зная как и какво трябва да правя. Ако имате куража да постъпите така, повече няма да имате нужда от никакви учители.

„Моят въпрос се отнася — ако мога да се изразя така - до персоналната чувствителност към общественото мнение. Твърдите, че колкото по-лошо мислите за някого, толкова повече той ще процъфтява съобразно със закона за равновесието. А какво да кажем за църковната анатема? Когато всички са проклинали човека, това винаги е свършвало зле за него.”

Първо, нищо не мога да твърдя със стопроцентова сигурност. Нима мислите, че някой знае абсолютната истина? Пък и тя изобщо не съществува. Според вас защо през цялото време повтарям, че светът има две страни - физическа и метафизична?

Единственото, което мога да твърдя, е, че реалността е многостранна, и да констатирам някои нейни закономерности. Не бива да се вярва на субекти, които разглеждат едната страна и се опитват да я представят за абсолютната истина. Не бива човек да е наивен в света на махалата. Надявам се, че никой от транссърфърите не причислява и мен към духовните наставници на човечеството. Аз съм само ретранслатор на знания от пространството на варианти, но ако някой ме пита, отговарям. Транссърфингът учи преди всичко да бъдеш наставник на самия себе си. Безспорно вие го можете, ако си вземете това право.

Сега по повод на вашия въпрос.

Напротив, има множество примери, когато даден управник, мразен от целия народ, си е живял живота. А всеобщите любимци съвсем не са живели като волни птички. Работата е там, че енергията на проклятието или на благословията не стига до адресата - загребва я махалото. За да завоюваш любовта или омразата на голям брой хора, е необходимо да станеш фаворит на махало. Фаворитът не е просто отделна личност - той е под опеката на махалото, което поглъща лъвската част от енергията. Защо един или друг фаворит по някое време бива свален от сцената, това вече е друг въпрос.

„Вие пишете: „Ако аз позволя на света да се грижи за мен, всичко се нарежда добре и това работи сто процента.” Убедих се, че работи. Вече мога да го направя. Трябва просто да позволиш на света да се погрижи, тогава действително всичко се нарежда добре. Проблемът е, че е нужна много голяма сила, за да бъдеш слаб и да останеш в състоянието: „Позволявам на света да се погрижи за мен и не искам да му давам съвети как да го прави.”

Добре казано: „Нужна е много голяма сила, за да бъдеш слаб”. Но нещата не са толкова сложни. Всъщност това е само въпрос на навик и следователно - на време. Главното е да играете с огледалото системно. „Имайте наглостта” да прехвърлите всичко върху слоя от вашия свят. Нека той ви „вземе на ръце” и да ви понесе. Само не забравяйте, че понякога ще се наложи да ходите и на своите два крака, т.е. да правите необходимото и да разчитате на света в разумни граници. И да не му се обиждате, ако се случва да не се погрижи за вас. Когато играта с огледалото ви стане навик, почти през цялото време ще „седите на ръцете” на вашия свят.

„Разбирате ли, въпросът е, че за мен транссърфингът става ежедневие. Първите дни ме изпълваха чувства, че държа в ръце книгата, която през целия си живот съм искал да получа. Да, да, именно съм искал, защото преди не съм знаел за никакво намерение, а сега за мен то е нещо обикновено. Това ни най-малко не ме огорчава, работата не е там. Кажете ми — така ли трябва да бъде?”

Ама разбира се - това е нещо нормално и дори е прекрасно. Когато магията навлезе в ежедневието, вие ставате създател на своята реалност. Управлявайки мислите си, управлявате и реалността си. Всъщност всеки от нас лети в безграничното пространство на варианти в своя личен звездолет.

Ако съберете смелост да седнете на пулта на управление, корабът ви ще стане управляем. Там няма никакви лостове и копчета. Цялата навигация се определя от вашето управление. А ако откажете да управлявате кораба си, тогава движението му става зависимо от обстоятелствата. Щом не управлявате реалността, тя ви управлява. Вашият звездолет е слой на вашия свят. Можете да правите с него всичко, което ви се поиска. Но повечето хора или не знаят, че могат, или просто не го правят.

„Съгласен съм, че всеки си има собствени цели. Но нека го погледнем от друга страна. Кой трябва да решава дали тази цел е моя или не? Не съм уверен, че съм аз. Щеше

да бъде така, ако аз самият съм причина за съществуването си. Но ми се струва, че съм се появил тук не по своя воля. Познавам теософските теории, че човек уж се бил съгласил да се роди в този свят. От гледна точка на моето сегашно съзнание обаче аз не помня нищо за това. Как мога да определя своите цели, щом дори не съм причина за собственото си съществуване?”

Можете!

„Доколкото съм разбрал, е възможно всичко, само че разумът отказва да го приеме. Защо е така? Нима разумът е създаден напук на човека, за да не може да се наслади на всички възможности? Какво тогава — да станеш безумен, да вярваш във всичко и всичките ти желания ще се осъществят?”

Разумът е подчинен на махалата и стереотипите. Той наистина е глуповат. Не е нужно да вярвате. Пък и не бихте могли просто да повярвате на чужди думи. Опитайте по-малко да мислите, а повече да прилагате принципите на транссърфинга на практика, тогава сами ще се убедите. Вярвайте на своя опит.

„Реших все пак да стана адвокат. Работата на адвоката, разбира се, не е лесна. Налага се постоянно да спориш с някого, нещо някому да доказваш. Естествено, махалото на закона пречи клиентът да бъде оправдан. Така ли е?”

Няма значение дали махалото пречи или не. Всичко, което ви е нужно, е то да ви направи свой фаворит. За тази цел е необходимо, без да излизате извън рамките на правилата на дадено махало, да имате куража да създавате свои нови правила. С други думи, да действате по-смело, да не се боите да разрушавате остарелите стереотипи, да бъдете независим - *да посмеете да имате своето право.*

„Изобщо какъв съвет бихте дали на един бъдещ адвокат?”

Да не търси чужди съвети. Повтарям отново: вземете своето право да бъдете прави в каквото и да е. Това не е увереност, която обстоятелствата могат да разколебаят във всеки момент. Не е самонадеяност, основана на сляпата вяра в успеха. И дори не е оптимизъм като черта на характера. Това е намерението на създател. Способни сте сами да създавате своята реалност.

СРАМЕЖЛИВИТЕ МАГЪОСНИЦИ

„Много мислих за целта в живота си. Но кой знае защо, всичко отираше до създаването на собствен бизнес. А мечтите си просто не мога да разбера. Май са твърде приказни... Бях изпълнена със съмнения. Но гледах един филм и, знаете ли, там чух думи, които просто преобърнаха всичко в мен: „Понякога съм добра, много добра, а понякога съм лоша, но точно толкова, колкото поисквам. Свободата е сила. Да живееш свободна и без ограничения е дар.” Изобщо разбрах, че всичките ми мечти — например да стана магьосник, да пътувам по света - само говореха, че мога да стана свободна в пълния смисъл на тази дума. Общо взето, целта е ясна. Само че сега съвсем се обърках какъв слайд ми е нужен за тази цел.”

Вашата цел е онова, което ще превърне живота ви в празник. А свободата е съпътстващо усещане, задължителна част от този празник. Защото, докато вървите към своята цел през своята врата, вие работите за себе си, а не за някой чужд чичко. Оттам идва и чувството за свобода. Така че трябва да търсите своя път, а не просто да мечтаете за

свобода без съответната почва.

Ще кажа нещо банално - в нашия свят свобода могат да имат онези, които нямат необходимостта да работят за късчето хляб. Следвайки своя път, вие се занимавате с онова, което ви харесва, а не с каквото сте принудена. При това парите се появяват автоматично, като съпътстващ атрибут. И то неизбежно, тъй като хората винаги ги привлича винаги онова, което на самите тях не им стига. Огромното мнозинство, без да са открили своя път, проявяват жив интерес към онези, които са го намерили, и са готови да плащат за всичко, каквото те правят. Това е едната страна на свободата.

Но има и друга, изразена във фразата, която толкова ви е развълнувала: „Понякога съм добра, много добра, а понякога съм лоша, но точно толкова, колкото поискам.” Тази свобода можете да получите веднага. За това трябва да си вземете правото да бъдете създател на своята реалност. А вие сте такава, щом се занимавате с транссърфинг.

Същността е, че вие сама определяте времето в слоя на своя свят. Ако поискате - ще обявите празник, ако поискате - траур. Главното е всичко да става с ваше знание. Във властта ви е да превърнете дори неуспеха в успех. За тази цел е принципът за координиране на намерението. Нужно е по-смело да използвате привилегиите на създател. И за това не са необходими слайдове.

„Имам следния проблем. Когато се карам с любимия човек, мисля: край, повече не мога, по-добре да бъда сама (той постоянно е недоволен от всичко, всички са глупаци и тъпанари, нищо не умеят да правят, само му пречат да работи и да печели), ще си потърся друг, за когото мечтая, а с този ми е просто невъзможно да бъда повече. Освен това непрекъснато му казвам, когато се караме: по-добре си намери друга, щом съм такава — с купища недостатъци. Но на сутринта се събуждам и ме обхваща страх — ами ако наистина си отиде? А пък го обичам, толкова е добър и се грижи за мен според възможностите си, и ни чака прекрасно бъдеще, за което си мечтая, но то засега предстои, защото той е беден, но е много умен и целеустремен. И се страхувам, че няма да намеря по-добър и цял живот ще бъда сама.”

Трябва да приемете ситуацията такава, каквата е, защото тя е абсолютно нормална. Равновесните сили сблъскват противоположните характери, за да компенсират излишните потенциали, които обикновено притежават хората с ярка индивидуалност. Подобни двойки - с два различни полюса - по правило са по-стабилни за разлика от „еднополюсните”. Към неизбежните сблъсъци трябва да се отнасяте по-простичко, по-търпимо. И главното – все пак и двамата се старайте да спазвате правилото на транссърфинга: позволете си да бъдете себе си, а на другия да бъде друг.

От друга страна, вие самата със своя отрицателен начин на мислене създавате негативно отражение в огледалото на реалността. Най-добре със своята воля на създател превърнете лошото в добро: всичко ми е наред и всичко се развива както трябва, защото аз съм решила така. Това е принципът за координиране и онази, другата страна на свободата, за която говорихме по-горе.

Така че, приемайки и пускайки ситуацията да си върви вие уталожвате вятъра на равновесните сили, а като утвърждавате, че всичко ви е наред, оправяте отражението в огледалото. Съответно и реалността се поправя.

„Как да се освободя от страха? С дребните неприятности се справям. Но не мога да се отърва от страха от неприятности. С разума си разбирам, че този мой страх разваля огледалото ми. И се убеждавам да не се паникьосвам. Но въпреки че външно съм спокойна, не мога да се отърва от чувството, сякаш вътре в мен всичко се свива. Стигнах дотам да започна да се боя, че страхът ми ще развали моя свят.”

Преди всичко си позволете да се страхувате. Но не забравяйте при всеки удобен

случай да си повтаряте, че светът ви се грижи за вас. Всичко ще отmine. Какво искате – да стане изведнъж ли? Огледалото работи със забавяне, за това е необходимо време да се пренастрои вашата реалност. Всичко ще се нареди с времето.

Но при едно условие.

Трябва да спазвате принципа за координиране на намерението. Защото какво е страхът? Това са най-лошите очаквания, гнетът на обстоятелствата. Разумът, наивно предполагайки, че винаги знае какво е лошо и какво е добро за него, защитава своя сценарий. Ако нещо не се получи така, както го е очаквал, значи край с всичко и трябва да се подготви за най-лошото. С други думи, събитията се развиват посвоему и независимо от вашето „искам” или „не искам” - точно това предизвиква безпокойство.

Принципът за координиране на намерението по определение освобождава от гнета на обстоятелствата. Вие сте кралица на своя свят, затова във ваша власт е да обявите всяко поражение за победа — аз съм решила така. Вследствие на това реалността наистина се поправя, и то така, че нерядко надминава всички очаквания. Тук съществува пряка аналогия с карането на велосипед. Накланяте се на едната страна, завивате натам и положението се поправя. Но ако, накланяйки се, завъртите кормилото обратно, неизбежно ще паднете.

Ето защо „разтърсвайте” разума си винаги, когато той прави гримаси и не желае да приеме ситуацията. Когато принципът за координиране на намерението ви стане навик, от живота ви постепенно ще изчезнат нещата, от които се страхувате. Трябва само да го направите - да седнете и да подкарате, както се получи, а не да стоите и да размишлявате дали ще се получи или не.

Този принцип изчиства отвън вашата отделна реалност - слоя на вашия свят. Но твърде често това не е достатъчно. Необходимо е и отвътре да бъде чисто. Вътрешният свят се замърсява главно от два комплекса, от които всеки страда в една или друга степен — чувството за вина и чувството за непълноценност. От този боклук не ще се отървеш толкова лесно - той се премахва с конкретни действия. А те са - спрете да се оправдавате и да защитавате своята значимост. Защо и заради какво е така, трябва да ви е известно от книгата „Трансърфинг на реалността”. Принципът за координиране на важността изчиства света отвътре.

Тук можем да добавим и първия принцип на фрейлинга: откажете се от намерението да получите, заменете го с намерение да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали. Във всякакви ситуации, свързани с лично или делово общуване, ще постигнете всичко, което желаете, и то сякаш без да го искате. Нужно е само да преориентирате намерението си от „какво искам да получа” на „какво мога да дам”. Това тутаки по невероятен начин премахва практически всички затруднения в междуличностните и деловите отношения, а значи и причините за безпокойство ще станат много по-малко.

И двата принципа - за координирането на важността и за фрейлинга - ви дават онова, към което мнозина се стремят, но го имат единици - усещането за свобода. Това е така, когато човек притежава вътрешна пълнота, самодостатъчен си е и живее съобразно със своето кредо.

Ако хората обаче не намират опора в себе си, те се стремят да я открият във външното обкръжение. В отговор на търсенето се ражда предложение - широк асортимент от махала, окачи се на което и да е и се люлей. А когато човек намери вътрешна опорна точка, самият той става ос, около която се върти светът.

„Дали трансърфингът не е някаква измама - не в смисъл, че не действа, защото резултати има, а понеже понякога имам чувството, че сякаш лъжа нещо.

Преди няколко дни имах изпит. Но няма да е коректно, ако кажа, че съм го издържал - просто успях да реализирам слайда си. Всичко точно се повтори, дори преподавателят ми махна с ръка както в слайда. Имам чувството, че или изпреварвам събитията, или лъжа Господ Бог, или дявол знае какво.

И така в главата „Намерението” пишете: „Древните магове достигнали такова

съвършенство, че не са били необходими магически ритуали. Естествено, подобно могъщество е създавало много силен излишен потенциал. Ето защо подобни на Атлантида цивилизации, откриващи тайните на външното намерение, от време на време са били унищожавани от равновесните сили.*”

Излиза, че щом владее това знание, ще ме унищожат равновесните сили. Така ли е?”

* Вадим Зеланд. „Шепотът на утринните звезди”. НСМ Медиа, с.34. - Бел.пр

Никого и нищо не лъжете. Вие управлявате отделна реалност — слоя на своя свят. Би трябвало да се радвате, а вие се боите. Страхът от собствената сила е сериозно препятствие за заниманията с транссърфинга.

Най-вероятно древните магове не са се ограничавали само с издигането на пирамиди, а са създавали много по-осезателни за външния свят неща. Когато цивилизацията достига някакъв предел на силата си, няма значение каква - технотронна или психическа, тя се самоунищожава. Враждебната енергия, насочена от махало или човек към външния свят, се връща като бумеранг и разрушава агресивния източник.

Но всички ние сме много, много далеч от древните магове. Затова няма защо да се страхувате от равновесните сили, няма да ви пипнат. Транссърфингът позволява да формирате индивидуалния слой на вашия свят. Щом не се пъкате в чужди слоеве, т.е. не използвате намерението в нечия вреда, равновесието не се нарушава. Всеки има право на своя отделна реалност. А вместо да се занимавате с безсмислен самоанализ, по-добре вземете пример от децата, които възприемат транссърфинга просто и естествено. Както в следното писмо:

„Дъщеря ми просто ме поразява. Наслушала се от мен, тя си е въобразила, че е вълшебница и щом само си спомни за това и си пожелае нещо, всичко се реализира много бързо. Навярно това е добре. Но какво да правя, когато например не си е написала домашното и си пожелава учителката да не дойде - и тя не идва? Трябва ли да се намесвам (тя е на 13 години) или нека сама се оправя със своя свят?”

Разбира се, децата сами ще се оправят, тъй като имат едно голямо предимство - глупостта на възрастните още не се е натрупала достатъчно у тях. Необходимо е само да им се внушава да не използват враждебно намерение.

А в общи линии трябва по-малко да се размишлява за теорията на транссърфинга, а повече и по-смело да се действа. Като пример цитирам следното писмо, от което личи, че човекът не се измъчва с празни размисли, а просто се наслаждава от живота.

„Благодаря ви. Моят свят е удивителен и прекрасен и с всеки изминал ден става все по-хубав! И всичко става толкова бързо! Всеки ден ме учудва и ме радва! Това е забележително - да бъдеш вълшебница!”

Обикновено не публикувам възторжени писма и полагам всички усилия да покажа колко са ми „безразлични”. Макар че под секрет, на „уше”, ще ви кажа, че и аз като всички автори по отношение на читателските симпатии съм непоправим, завършен и безнадежден просяк.

Подобни писма има много, което естествено ми е твърде приятно. Наистина понякога се дочува и злобно ръмжене, и съскане. Но ако дори на един човек, прочел тази нищожна книжчица (достойна за всяческо порицание), в живота му се е прибавило мъничко щастие, тя с лихвите си откупва всички напъни на критиците, взети заедно.

ДА ПОПРАВИШ РЕАЛНОСТТА

Празниците свършиха. След толкова дни на безгрижен отход и веселие за някои може да настъпи черен период. Много често се случва така, ако не контролираш реалността. Не винаги се удава да носиш празника в себе си. Но не бива да се допуска слоят на света да попада в мрачните области на пространството на варианти. Каквото и да става, трябва да знаете, че имате принципа за координиране на намерението — универсален инструмент, който и поправя всяка сложна ситуация.

Той звучи така: ако решите да разглеждате някое събитие, което ви се струва негативно, като положително, тогава точно така и ще стане.

Както ви е известно, дуализмът е свойство на нашия свят - всичко си има обратната страна. Има светлина и тъмнина, черно и бяло, положително и отрицателно, пълно и празно и т.н. Всяко равновесие в природата може да се отклони на едната или на другата страна. Когато вървите по гредата и се наклоните в едната посока, вдигате ръката от другата страна, за да компенсирате отклонението.

Всяко събитие върху жизнената линия също има две разклонения - в благоприятната и в неблагоприятната посока. Винаги когато се сблъскате с една или друга ситуация, правите избор как да се отнасяте към нея. Ако разглеждате събитието като положително, попадате върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Често обаче се случва склонността към негативизъм да накара човека да изрази недоволство и да избере неблагоприятното разклонение.

Още от сутринта човек се дразни по най-дребния повод, после пак и така целият ден се превръща в непрекъснат низ от неприятности. И сами прекрасно знаете, че дори за дреболии, ако излезете от равновесие, веднага следва драматично развитие на негативния сценарий. Щом нещо ви е ядосало, следва нова неприятност. Оттам идва поговорката „Една беда никога не идва сама”.

Неприятностите обаче идват не след самата беда, а след вашето отношение към нея. Закономерността се създава от избора, който правите на разклона. Ядосала ви е някаква дреболия и вие вече излъчвате енергия на честотата на неблагоприятното разклонение. Освен това негативното отношение създава потенциал на напрежение, който отнема част от вашата енергия на намерението, вследствие на което вие вече действате неефективно и ето ви среща с нова, по-голяма неприятност.

А сега си представете друг сценарий.

Сблъсквате се с някакво досадно обстоятелство. Задръжте, не си създавайте негативно отношение и не реагирайте примитивно като мида. Въпреки всичко се настройте на позитивна вълна и се престорете, че това събитие ви радва. Опитайте се да откриете положителното зърно в досадното събитие. Дори нищо да не намерите, все пак се порадвайте. Създайте си „идиотския” навик да се радвате на неуспехите. Това е много по-весело, отколкото да се ядосвате и да хленчите по всякакъв повод. Предстои да се убедите, че в повечето случаи вашата неприятност всъщност ви е от полза.

Дори да не е така, можете да бъдете уверени: благодарение на положителното си отношение сте се оказали върху благоприятното разклонение и сте избегнали други неприятности.

Координирането е най-ефикасният начин за движение в пространството на варианти. Посрещате всяко събитие като положително и по този начин винаги се оказвате върху благоприятното разклонение, като все по-често срещате вълната на успеха. Не витае в облаците, защото действате преднамерено и съзнателно. Така вие балансирате на вълната на успеха.

Но ако на човек му се е случило нещастие или е изпаднал в депресия, не му е до трансърфинг. Често получавам писма, в които ме молят да им помогна, когато са зле.

Да разгледаме два от най-характерните случаи.

„Ако близък човек умира или се разболява, уверена съм, че това навярно може да се спре, но как най-правилно да се направи? Случи ми се голямо нещастие - майка ми се

парализира. Сега не мога да намаля важността. В болницата съм по 24 часа - на персонала това никак не харесва. Старая се да превъртам слайдове, където заедно с нея се разхождаме из Питер през лятото на 2005 година."

Няма да ви изразявам съчувствието си или да ви успокоявам, защото зная, че това или не ви е необходимо, или няма да ви помогне.

Ето защо веднага преминавам към въпроса ви: „Ако близък човек умира или се разболява... това навярно може да се спре, но как най-правилно да се направи?" Отговорът е, че трябва да направите точно обратното на онова, което вие сега правите.

Първо, от цялото си сърце страдате и по този начин още повече задълбочавате състоянието на майка си. Може да ви се струва, както и на всички останали „нормални" хора, че мъката по повод на случилото се с близък човек нещастие е нещо нормално. Но като страдате, вие по най-ефикасния начин програмирате влошаване на ситуацията.

Второ, вие като „нормален" транссърфър се мъчите - пак с всички сили - да „превъртате слайдове" и по този начин привличате равновесните сили да действат, които също ще задълбочават нещата.

Какво би трябвало да направите?

Да престанете да страдате и да пуснете ситуацията, докато не се успокоите. Когато повече или по-малко се успокоите, създайте си ежедневна практика по половин час на ден да превъртате слайда, където майка ви с всеки ден се подобрява. Ако се занимавате с всичко това системно и спокойно, без да се стараете прекомерно, тогава действително ще настъпи подобрение.

„Изгубих състоянието на цялостност и вътрешна радост. Опитвам се да си спомня какво беше това, да го усетя, но нищо не излиза. В главата ми се блъскат мисли, преплитат се и нито една завършена идея. Не се паникьосвам но това състояние не ми харесва. Какво може да се направи в тази ситуация? Зная какво искам: увереност, душевен комфорт и радост."

Необходимо е да поправите реалността - да изведете слоя на своя свят от мътния облак в чиста област от пространството на варианти. Как да го направите?

Има една рецепта - проста като всичко гениално.

Когато детето плаче, как го успокояваме?

Убеждаването няма да помогне. Трябва да му отделим време, да проявим грижа, участие, да му обърнем внимание. Така че, когато ви е зле, значи детето във вас плаче. Погрижете се за него.

Въпреки че мнозина от нас изглеждат сериозни, солидни, строги и т.н., всички ние всъщност си оставаме деца. „Полулейте се на люлката" — означава да се заемете с нещо, което най-много ви харесва. Отделете за поправяне на реалността специален тайм-аут, в течение на който просто ще си почивате, без да мислите за проблемите. Кажете си: „Днес с моя свят отиваме на разходка!"

Времето си струва, защото слойт трябва да се изчисти - от него зависят много неща.

Купете си любимото лакомство: „Яж, яж, милинка, оправяй се".

Посветете целия ден на себе си, на своите удоволствия.

Поглежете се, внимателно се сложете в леглото: „Спи, спи, миличка, твоят свят ще се погрижи за теб".

На следващия ден, ако не ви домързи да спазвате принципа за координиране на намерението, ще почувствате как, околната действителност се оцветява във все по-топли и уютни отсенки - слойт излиза от мътната област.

БЕЗМЪЛВИЕТО НА ВЕЧНОСТТА

„В живота ми имаше един епизод, който на пръв поглед изобщо не съответства на идеите на трансърфинга. В семейството ни има три деца и съответно много пране. До известно време имах голяма пералня - полуавтоматична. После в магазините се появиха автоматични перални. Но аз само се чудех на хората, които харчеха толкова пари за тях: първо, моята пералня си переше нормално, наистина трябваше да наливам вода в нея при всяка операция и неведнъж преливаше, когато излизах от кухнята и оставях маркуча без надзор. Освен това бях твърдо убедена, че никога няма да имам пари за нея!

Тогава пералните струваха от 7 до 10 хиляди рубли, а можехме да отделим само 3 хиляди, пък и те бяха предназначени за други нужди. И ето че моята пералня се повреди, а мъжът ми не успя да я ремонтира. Веднъж изпрах спалното бельо на цялото семейство на ръка, втори път, много се изморих и решихме, че трябва да си купим нова.

В магазина на нашия завод ни дадоха пералнята за 3 хиляди рубли и по веднъж удържаха от заплатите на мен и на мъжа ми по две хиляди в различни месеци. Когато автоматичната пералня дойде и изпрах с нея бельото, разбрах какво удобство и облекчение е това за мен. Не съм визуализирала никакъв слайд, пари нямах, правех всичко обратно на онова, за което пишете във вашите книги, но все пак постигнах целта си. Как се обясни това?”

Вашата история не противоречи на трансърфинга, а го потвърждава. Този пример илюстрира как разумът, мислейки за средствата за постигане на целта, я отхвърля: „Пари нямаме. Ще минеш и без това.” А нима душата ви не е искала да имате хубава пералня? Макар разумът да не се вслушва в желанията на душата, тя все пак е надвила и е получила играчката си. И за това не е било задължително да визуализирате.

Нима мислите, че за изпълняване на желанията е необходимо непременно да извършвате някакви манипулации или ритуали?

Достатъчно е само душата и разумът да са в разбирателство. Проблемът е там, че разумът или не вярва в реалността на целта, или съставя и защитава точно своя план за постигането ѝ, наивно смятайки се за всезнаещ. Вследствие на това самият човек не позволява на своята цел да се реализира.

Ако не бяхте броили парите си, а бяхте убедили своя разум, че цялата работа е в разбирателството, всичко щеше да ви излезе много по-евтино. Как? Никой не знае нито вие, нито аз. И никак не е важно. Ако разумът е съгласен да имате играчката, за която моли душата, и спира да мисли за средствата, те се появяват. А когато не се постигне такова съгласие, е необходимо да се използва техниката на слайдовете, т.е. крепостта да се превземе с обсада.

Както виждате, налага ми се да повтарям една и съща мисъл отново и отново, макар че в книгата това е написано. Секретът на магията тук е много прост - той лежи на повърхността и не се крие зад паравана на всякакви вълшебни ритуали. Но човек със своя обикновен светоглед изобщо не може да разбере тази проста истина, ето защо излиза, че желанията не се изпълняват, а мечтите не се сбъдват.

„Концентрирането на вниманието материализира потенциалната възможност, каквито в пространството на варианти са безкрайно множество. Вие предлагате да се плъзгаме по жизнените линии по „хоризонтала”. А съществува ли възможност да се плъзгаме по „вертикала”, т.е. в миналото или в бъдещето?”

Ако разглеждаме пътя, преминал от материалната реализация в пространството на варианти като превъртяна филмова лента, не можете да се върнете на кадрите, които вече сте „преминали”, защото ще се нарушат причинно-следствените връзки. Но да се попадне в миналото на друга, непрожектирана филмова лента, теоретично е възможно. Как да се направи практически - не зная. А що се отнася до бъдещето, вие можете да материализирате един или друг негов вариант с помощта на визуализацията. За други пътешествия във

времето не виждам смисъл да се фантазира.

„Има ли възможност по някакъв начин визуално да се контролира дали намерението работи или не? Или може да се направи само с помощта на транзакция?“

Транзакцията позволява да се види самият факт на преместването в пространството на варианти, когато отсенките на декорите се променят като доказателство, че все пак има движение. Този феномен подробно бе обсъден в книгата „Трансърфинг на реалността“. В другата книга – „Ябълките падат в небето“, е описано още едно любопитно явление. Ако достатъчно интензивно визуализирате целевия слайд, индивидуалният слой на света преминава през т.нар. транзитни зони в пространството на варианти и тогава в реалността възникват локални смущения - случва се нещо неординерно. Силният импулс мисловна енергия оказва осезателен ефект върху реалността, от което по нея като по вода се разпространяват „кръгове“ – например изведнъж започвате да срещате необичайно много хора със странна външност. Подобни ефекти могат да се наблюдават чисто визуално.

В крайна сметка обаче винаги е най-важно да виждате не процеса, а резултата. Но тъй като огледалото на света реагира със забавяне, не е възможно да наблюдавате с очите си „проявяването на изображението“. Само насън събитията се развиват стремително, пластично следвайки мислите на спящия, неговите опасения и очаквания. За разлика от съня действителността е инертна като смола. Може да се каже, че реалността е сън, но само наполовина. Защо?

Реалността - по-скоро онова, което разбираме под тази дума - е дуална. В нашия свят всичко първично, т.е. непроизводните обекти и свойства, има обратна страна: положително и отрицателно, бяло и черно, празно и плътно. В най-общия смисъл едната половина от дуалната реалност се представя от материалния свят, а другата - от пространството на варианти, намиращо се извън възприятията.

Точно тази, втората страна на дуалното огледало съхранява в себе си цялата вечност - там има всичко, което го няма в материалния свят, но би могло да го има. Нашите представи за безкрайността на пространството и времето са ограничени единствено в обозримия отрязък от траекторията, по която се развива материалната реализация в пространството на потенциални варианти.

От другата страна на дуалното огледало животът на човека преминава в сънищата му - там няма нищо невъзможно. А тук, от отсамната страна, е онова, което е прието да се разбира под „истинска“ действителност. Но за човека от гледна точка на способността му да влияе върху събитията дали е тук или там - все е сън. Разликата между мета- и физическата реалност е само в инертността на последната. За реализирането на виртуалната възможност е необходимо време, в течение на което вечността запазва мълчание - струва ни се, че нищо не се случва.

Оттук човек, свикнал да наблюдава мигновена реакция на своите действия, си прави извода, че нищо няма да излезе. Вследствие на това сънят продължава и най-вече - и събудил се, човек пак си остава във властта на обстоятелствата.

Как да се събудите от съня най-вече?

За тази цел също както и в сънищата трябва да осъзнаете своята способност да управлявате развитието на съня. Какво означава да осъзнаете? Просто да убедите разума си, че това е възможно. Ще се наложи да се примирите, че не можете да видите с очите си как работи намерението. Резултатът ще се прояви по-късно, но само при условие че се съгласите да действате на съпяно. Необходимо е да вземете предвид инертността на материалната действителност и с неизменно постоянство да фиксирате вниманието си в една насока достатъчно дълго време. Колумб нямаше да достигне Америка, ако не беше издържал изпитанието с мълчание.

Всички сме свикнали, че на физическата реалност може да се въздейства само непосредствено, с вътрешното намерение, действайки в рамките на ограничените си

способности. Но ако знаете как работи дуалното огледало, можете да постъпите другояче - да прехвърлите метафизичната реалност в материална форма с помощта на външното намерение. С други думи, да създадете нещо, което още не съществува в действителността, като реализирате съответния сектор от пространството на варианти с насочената си мисловна енергия.

За материализиране на желаното се изисква определено време и целенасочена концентрация на вниманието. Желанията не се изпълняват, а мечтите не се сбъдват - в действителността се въплъщава или мисловният образ, роден в единство между душата и разума, или непреклонното намерение. Ако душата се стреми към целта, но разумът се съмнява в нейната осъществимост или мисли за средствата за постигането ѝ, образът се раздвоява и затова в огледалото не може да се формира отражение. Аналогично - ако „здравият разум“ е стигнал до решение, в което, както му се струва, всичко е пресметнал и обосновал, докато на сърцето ви е неспокойно и тягостно, образът пак е неясен.

За да фокусирате душата и разума в единство, трябва да търсите своята цел - пътя, по който няма да възникват противоречия между повелите на сърцето и реалиите на живота. По правило, когато човек не върви по своя път, противоречието е в несъответствието между желанието и възможностите за осъществяването му. Сложно е да откриете точно своя път, обаче това не означава, че човек не може да постигне успех по пътя, който е избрал. В точи случай за осъществяването на желанието се изисква непреклонно намерение, а именно системна работа с целевия слайд. Трябва само да се разбира, че намерението не е напрегане на всички сили, а концентрация на вниманието.

Материализиране на сектора от пространството на варианти става само при условие за достатъчно дълготрайно въздействие на тясно насочената мисловна енергия. Ако всяка прелетяла през главата ни идея можеше веднага се реализира, в нашия свят щеше да цари пълен хаос. Искате ли да видите в огледалото образа на своите мисли - контролирайте насоката на вниманието си, действайте с неизменно постоянство, просто работете редовно със слайда - това е всичко.

На първо време ще се наложи да се примирите с факта, че в реалността ви нищо не се променя, но тона означава, че нищо не се случва. Не забравяйте, че реакцията на дуалното огледало е забавена. Малко по малко в отражението ще започне да се проявява онова, което отговаря на вашето намерение. Главното, повтарям, е да действате с неизменно постоянство, спазвайки принципа за координация. Знайте: ако обявите на света непреклонното си намерение, рано или късно ще се отвори врата - стечение на обстоятелствата, позволяващи да се осъществи замисленото. Поначало разумът не подозира за нейното съществуване, но когато тя се отвори, той самият ще се убеди - онова, което преди е изглеждало неизпълнимо, е напълно реално.

Наблюдавайки все нови прояви на работата на намерението, разумът постепенно става по-уверен в успеха и така несъответствието между желанието и възможностите ще бъде премахнато, образът ще се фокусира и в огледалото на реалността ще започнат да се обрисуват обозримите черти на желаната цел. Вярата, според която „ще ви се въздаде“, не е задължителна - необходима е конкретна системна работа.

Каквото и да става наоколо - дори да ви се струва, че всичко се проваля, вниманието ви трябва да е съсредоточено върху крайната цел. Когато видите реален напредък, тогава ще се появи и вярата. Но дотогава ще се наложи известно време да се движите със „завързани очи“.

Както в приказката - ако се огледаш... е, няма да се „вкамениш“, но нищо няма да получиш. Който успее да издържи това безмълвие на вечността, когато нищо не се случва и целта не се вижда на хоризонта, той ще достигне своята Америка.

ВЪВ ВЛАСТТА НА СЪНИЩАТА

„Пишете, че съдбата на човека е една, а вариантите са множество. Тогава какво

нещо е съдбата, щом вариантите ѝ са много? Ако те са просто различни декори на едни и същи събития, тогава какви варианти са те — това е различна „обвивка“ (не знам каква дума да използвам)? Защото основният сценарий си остава неизменен. Например, ако съдбата на някого е да бъде самотен през целия си живот, какви варианти може да има тук?”

По въпроса за съдбата мненията по принцип се различават. Едни смятат, че тя се намира в ръцете на човека. Други вярват, че е предопределена. Трети отиват по-далеч, разглеждат съдбата като участ или орис, изпратена на човека отгоре.

Коя гледна точка е най-близо до истината?

Всяка. Всички тези позиции са верни и дори равнопоставени. А нима може да бъде другоаче в свят, който е огледало? Всеки, застанал пред него, получава потвърждение на мислите си. Няма смисъл да питате огледалото дали ви е съдено да видите лицето си в отражението тъжно или весело.

От една страна, там се отразява това, което е, а от друга - какъвто пожелае да се види, такъв и ще бъде. Ето защо въпросът за съдбата е въпросът за избора: дали да изберете предначертаната или предпочитате свободната. Цялата работа е във вашето убеждение - каквото избирате, това и получавате.

Ако човек е убеден, че съдбата е предопределение и от него не можеш да се скриеш, тогава действително се реализира предварително решен сценарий. Безспорно в пространството на варианти съществува отделен поток, по който ще плува корабът на живота ви, ако го пуснете на воля. „Обреченият”, бхтейки се в своя инфантилизъм, с благоговение вдига очи към небето, откъдето като шишарки върху него се сипят „ударите на съдбата”: „О, сила на провидението! О, десница на съдбата!”

А всъщност не ти е писано, а на челото ти е издълбано, че ти, будала такъв, се намиращ във властта на несъзнателен и твърде глуповат сън, на който сам си се обрекъл.

Такова глупаво невежество може да погуби не само живота на отделни хора, а цели цивилизации. Мислите, че преувеличавам ли? Ни най-малко, ако си спомните как е загинала могъщата Империя на инките, равна по развитието си на Римската. Когато испанските завоеватели, само 170 души, акостирали на брега, посрещнала ги 40 000-ната армия на инките. Като видели пред себе си такава огромна сила, конквистадорите така се вцепенили от ужас, та чак мнозина се изпуснали в гащите си. Но по-нататък се случило нещо невероятно.

От отчаяние испанците се спуснали с мечове срещу страшните индиански воители, а те дори не посмели да вдигнат оръжие в своя защита. На убийците им се усладило и през този ден посекли 7000 души. Позволили на испанците безпрепятствено да проникнат навътре в територията и да правят всичко, на което са способни жестокостта и алчността. За 50 години от 7 млн. инки били унищожени 5 млн. Всички произведения на изкуството варварите претопили на слитъци. Културата, датираща от хилядолетия, била унищожена.

Но как се е случило това?

Защо един високоразвит народ е позволил на шепа алчни вандали да го изтребят?

Защото народът „твърде много знаел”. Значителните си познания по астрономия превърнали, или по-точно „извъртели”, в астрология. Според предсказанията на жреците трябвало да настъпи ден, когато пришълци ще сложат край на Империята на инките.

И ето, че денят дошъл. Но „образованите невежи” били толкова убедени в своето знание, че дори не помислили за съпротива и се примирили с неизбежното. Един от най-могъщите народи в Америка лесно би могъл да смаже самозабравилите се грабителите. Защото завоевателите нямали възможност веднага да повикат подкрепление и да прекарат многохилядна армия по море.

Инките били погубени от вярата им в неизбежното. Каквато и да бъде, вярата никога не е заблуждение - това е избор, който се реализира. Те биха могли да изберат свободна съдба, но си избрали предначертаната.

Жалко наистина!

Щом човек поеме управлението на съдбата си в свои ръце, обстоятелствата веднага губят свойството си на фатална неизбежност. Можете да насочите кораба си към която и да е посока от участта, която уж ви е предназначена. Всичко е много просто - животът е като река. Ако самите вие гребете, имате възможност да избирате посоката, а ако просто се предадете на течението, сте принудени да плувате в руслото на потока.

Например искате ли карма - ще получите карма. Мислейки, че участта ви зависи от някакви неумолими обстоятелства или грешки в минали животи, по този начин реализирате съответния вариант.

Изборът е ваш - нали сте Божи син. А ако искате да бъдете създател на своята съдба, и това е във ваша власт. Дуалното огледало ще бъде съгласно с всичко.

Въпросът е само дали умеете да си служите с него.

„Кажете ми какво да правя. Не мога да определя своята цел.”

В крайна сметка целта се определя от разума. По своя си начин той се опитва да търси целта по пътя на логиката. Това е грешка. Задачата на разума не е да търси целта, а навреме да я познае. Душата сама ще я отгатне и вие ще го почувствате.

Но за това е необходимо да й предоставите възможност за избор. Нужно е да разширите кръгозора си: да отидете там, където още не сте били, да видите нещо, което не сте виждали, да поемете нова информация, изобщо - да се изтръгнете от кръга на всекидневието. А после внимателно да се вслушвате в гласа на сърцето си. Когато се сблъскате с някаква информация и почувствате, че душата ви се е въодушевила, а разумът с удоволствие и от всички страни я обмисля, тогава вероятно сте намерили каквото търсите.

„Преследва ме повтарящ се сценарий. Когато започвам да общувам с мъж, отначало се появява „лека емоционална искрица”, но после тя изчезва, а аз продължавам да искам да общувам с него. В този момент мъжът се влюбва в мен, но аз вече съм решила — за мен той е само приятел. Вече имам много приятели, обаче тази ситуация започва да ме плаши. Може би аз нещо не съм наред, та нали мечтая за дълготрайни романтични отношения, за брак.

Имам важни изисквания, без които трудно бих приела някой мъж за партньор. Ценя чувството за отговорност, щедростта, оптимизма, оригиналността. Но кой знае защо, попадам на хора, които проявяват леност, а аз искам с този мъж да сме двойка, която дружи с всички и участва във всичко... Често мъжете имат много малки доходи от работата си — задоволяват се с каквото имат, а мен това ме вбесява. В крайна сметка започвам да се чувствам като тяхна приятелка или сестра, но не и любима жена. И къде да намеря човек, който да ми е по сърце?”

Ако човек има ярка индивидуалност, както е във вашия случай, започват да му се „лепят” хора с противоположните качества. Каквото не приемаш, това и получаваш. Това става по две причини.

Първата е работата на равновесните сили. Ако сте склонна да оценявате хората и да ги сравнявате със себе си, възниква поляризация, която привлича към вас личности с противоположните качества, както магнитът привлича железните стружки. Докато съществувате без отношение към околните - „такава съм си и толкоз”, енергийната картина не се изкривява. Но щом започнете да се сравнявате с другите - „вижте аз каква съм, а те какви са”, веднага възниква нееднородност, пораждаща вятъра на равновесните сили.

Втората причина може да е фиксирането на вниманието ви върху качества, които предизвикват у вас неприязън. Всичко е много просто: вие стоите пред огледалото, а в него се отразява онова, върху което е концентрирано вниманието ви. Забележете: търсейки човека, с когото да сте двойка, вие обикновено мислите или какво не искате, или какво

искате.

Ако обръщате внимание главно върху недостатъците, които изобщо не приемате в партньорите, огледалото още повече ви ги подхвърля. Недоумявайки защо става така, че ви се лепят точно такива хора, вие се дразните, следователно мислите ви са концентрирани върху онова, което не искате. На огледалото му е безразлично какви чувства изпитвате, когато мислите за нещо си - то просто отразява съдържанието на мислите ви, ни повече, ни по-малко.

За да поправите ситуацията, е необходимо, първо, да изпълнявате правилото на транссърфинга - позволете си да бъдете себе си, а на другите да бъдат други, и второ, съзнателно пренасочете вниманието си върху качествата, които харесвате у хората.

Съсредоточете се върху онова, което искате да получите. Огледалото на света отразява именно картината, върху която е фокусирано вниманието ви. Създайте си навика да наблюдавате, да забелязвате и да изнамирате у хората онова, което ви е нужно. Ще видите колко бързо ще започне да се променя околният свят.

„Имам следния проблем. В мен се влюби моят приятел. Страхувам се да не разруши дружбата ни, като това може да стане и ако се съглася, и ако откажа. Но същевременно нямам намерение да се омъжвам. Положението е много противоречиво.“

Тук ситуацията е същата. Получавате онова, което не искате.

Защо?

Ами защото вниманието ви е фиксирано върху онова, което не приемате и от което се стремите да се отървете. Хем се боите да не разрушите дружбата ви, хем не искате любов, пък и не се каните да се омъжвате - ето с какво са заети всички ваши мисли. Пак се налага да повтарям: огледалото на света отразява именно картината, върху която е съсредоточено вниманието ви.

Ако поддържате съзнанието си будно, ще забележите: отначало всичко върви добре, но в определен момент се случва нещо, което не ви харесва. От този момент вниманието ви се прехвърля върху досадното обстоятелство точно защото то ви безпокои, вълнува, дразни, обсебва.

Щом вниманието ви е обсебено, вие заспавате. Сънят ви поглъща, повличайки ви за нишката на вашето недоволство. Мислите ви са фиксирани в определена насока и в тази насока започват да се развиват събитията. Това буквално е сънуване наяве, тъй като се „случва“ независимо от вашата воля.

Вие се опитвате да насочите волята си как да повлияете на ставащото, вместо да контролирате насоката на вниманието си. Пускайки мислите си на самотек, попадате в затворен кръг: не искате онова, което получавате, а получавате каквото не искате.

За да излезете от създалото се положение, е необходимо да се събудите от сънуването си: да се пробудите, да си дадете сметка върху какво е зациклено вниманието ви и да го прехвърлите върху онова, което бихте искали да имате.

Ако успеете макар за известно време да задържите мислите си в нужната насока, кръгът ще се разкъса и вие ще се освободите от обсебилият ви сън - реалността ще се промени.

КООРДИНАЦИЯ НА ОПТИМИЗМА

„Сега практикувам с първата книга. Работи! Махалата ми залагат разни капани, но аз само се усмихвам с усмивката на Буда — и те ме оставят на мира! Имам въпрос. Могат ли махалата все повече да задълбочават провокациите си, за да извадят човек от равновесие, ако дребните проблемчета вече не действат?“

Въпросът не е в размера на проблемите - махалата нямат осъзнато намерение и не

могат нищо да „замислят“ или да планират как повече да ви навредят. При тях това се получава естествено, както при всички паразити. Просто когато човек току-що е започнал да се занимава с трансърфинг, светът му се пренастройва и това е съпроводено с изостряне на старите проблеми. В края на краищата всичко ще се нареди. Нужно е достатъчно дълго (поне месец) да практикувате принципа за координиране на намерението, за да ви стане навик, тогава слоят на света ви постепенно ще се оправи.

„Не е лека тази методика, не е лека, затова пък действа...”

Ех, тежка е съдбата ни! Трябва да промените отношението си към трансърфинга като към „нелека методика”. Първо, престанете да го наричате методика - нека той бъде за вас начин на мислене, на живот. Второ, постановете с волята си на създател, че всичко ви се удава с лекота. Просто живеете леко - и толкоз.

Навярно ще ми отговорите - лесно е да се каже живеи леко! Съгласен съм, тук освен стереотипната и втръсната на всички истина трябва да има конкретно обяснение и ръководство за действие. Изобщо отвсякъде ни заобикалят всевъзможни недопускащи възражения постулати, толкова излъскани от честа употреба, че истината вече е изтрита от тях. Стереотипните истини са подобни на древногръцките колони - безукорни, но безполезни.

Аз например винаги се обърквам от афоризма на Козма Прутков: „Ако искаш да бъдеш щастлив - бъди такъв”. Това твърдение прилича на маска, едната половина на която е бяла, а другата черна, не е ли така? Нещо тук не е наред. Сякаш всичко е вярно, няма какво да възразиш.

Но какъв е смисълът?

Как да се накарам да бъда оптимист по определение, щом ми е гадно?

И все пак има конкретно средство да се съживи тази вкаменена истина - принципът за координиране на намерението. Не се правете на оптимист - трябва да промените отношението си към нещата. Между другото вие и вашето отношение не са едно и също нещо, така че не е необходимо да се променят. Негативната реакция на някое досадно обстоятелство не е нищо друго, освен рефлекс - изработен навик, и то едва ли не най-вредният от всички съществуващи.

Рефлекторният негативизъм е начин на съществуване на мидата - несъзнателно сънуване, на чийто ход не сте в състояние да повлияете. Разумът ви е свикнал, без да се замисля, да изпада в униние от всякакви досадни обстоятелства, поради което жизнената ви линия всеки път поема по негативно разклонение, където нещата се влошават. Точно по такава поредица от негативни разклонения попадате в черен период.

За да получите контрол върху ставащото, е необходимо съзнателно да управлявате отношението си. Не е нужно тъпо да твърдите, че всичко е добре, когато в действителност всичко е зле. Става дума да се събудите, т.е. да погледнете осъзнато на ситуацията и на отношението си към нея. Има такава поговорка: „Гледаш - не може да се живее, а като помислиш – може”. Така че, като се сблъскате с което и да е негативно обстоятелство, трябва да спрете на разклона, да си дадете сметка и да помислите.

Това лошо ли е? Да, много е лошо, какво ли хубаво има в него? Но ако съм убеден, че е лошо, какво ще последва? Ще стане още по-лошо.

А нужно ли ми е това? Не. В такъв случай с волята си на създател обявявам това обстоятелство за благоприятно.

Има ли в него позитивно зрънце? Сигурно. Е, и да няма, плюя на това - главното е, че действам съзнателно и не позволявам да кривна по негативното разклонение.

Можете да вземете лист хартия, да изложите същността на досадната ситуация и отгоре да поставите параф: „Одобрявам”. Без да сте оптимист, вие си давате сметка, че сте се сблъскали с досадно обстоятелство, но съзнателно го обявявате за позитивно и от този момент се отнасяте към него по съответния начин. Край, сега вече действително сте

поставили случващото се под своя контрол. Не вие зависите от обстоятелството, а то започва да играе по свирката ви, по вашата воля. Цялата работа е там, че съзнателно контролирате отношението си, следователно управлявате реалността. Вие сте се събудили в съня си.

„Доколкото съм разбрал, излиза, че няма лоши жизнени ситуации — просто трябва да им позволим да бъдат. А сега ще обобщя опростено. В такъв случай, живеейки в коптор и хранейки се с остатъци, е нужно постоянно да си внушавам, че всичко е правилно, всичко е както трябва, защото аз така съм решил, и да не се опитвам да променям нищо, така ли?

Просто да позволя на тази ситуация да съществува и да си лежа на ръцете на света?

Или все пак (ако нивото на потребностите ми е по-високо от това) да се измъкна от ямата, да се катеря нагоре въпреки всичко?”

Не виждам тук никакво противоречие. Ако внимателно сте прочели книгата, принципът за координиране на намерението зове да се отнасяте положително към отделно събитие, изглеждащо негативно. А да се примирявате с начин на живот, който не ви задоволява, означава тъкмо да си седите в локвата или да плувате по волята на вълните, което изобщо не е да се движите осъзнато по течението. Тук вие не „обобщавате опростено”, а изваждате мисъл от контекста.

„И все пак искам да си изясня. Да предположим, че се намирам в трудна жизнена ситуация, искам да я подобря и същевременно трябва да се отнасям положително към онова, което в дадения момент имам, така ли? Тогавя защо да се стремя нанякъде, щом и така ми е добре?”

Няма да се принудите да бъдете доволен от това, което не ви лежи на сърцето. Можете да се престорите, но нищо няма да излезе. Пък и защо? Работата е съвсем друга. Има две реалности: действителността, от която не сте доволен, и потенциалната възможност в пространството на варианти, която не е реализирана, но по принцип е осъществима. В живота получавате онова, върху което е фиксирано вниманието ви.

Ако сте доволен от положението си, всичко ще си остане постарому - ще живеете в тази реалност. И да сте недоволен, пак ще бъде същото. Дали ви харесва или не - не е важно, просто ако мислите за това, то ще бъде с вас. Получавате действителността, върху която са съсредоточени мислите ви. Намирате се в един и същи сън, докато сте фиксиран по същия начин.

За да се изтръгнете от тази действителност, е необходимо да пренасочите фокуса на вниманието си върху онази, която бихте искали. Не да се принуждавате да обикнете настоящето, а осъзнато да насочите погледа си към бъдещето. Нужно е отново и отново да връщате мислите си към желаната цел. Разумът трябва от време на време да разиграва от всички страни ситуацияите, където целта е постигната. Тя винаги трябва да се намира в контекста на текущата реалност, да бъде фон на картината. Където и да бъдете, каквото и да става, е нужно да не забравяте за целта, да я възкресявате в паметта си.

Ако успеете по този начин да задържите фокуса на вниманието си върху целевата реалност, текущата буквално пред очите ви ще започне да се преобразява - ще го почувствате. Предишната действителност вече няма да ви се струва толкова мрачна. Отбелязвайте всички - и най-малките промени, и продължавайте да насочвате мислите си към целта. Около вас ще се случват чудни неща -ще видите как реалността бавно, но неотклонно се обръща съобразно с образа, който сте изградили в мислите си.

„Излиза, че трябва да се отнасяме положително и оптимистично към всички неприятни и приятни неща ли? Оптимистите и без това се опират на този принцип в

живота си: всичко, което става с мен, е за добро, дори да ме е прегазила кола или да са ме уволнили.”

Оптимизмът е черта на характера, склонност към жизнерадостно светоусещане. Но и сто пъти да сте оптимист, няма да успеете при всички обстоятелства да запазите духа си бодър, щом сте психически нормален човек. Оптимистът просто се надява всичко да е добре, но го прави несъзнателно, защото такава е неговата природа.

А ако съм песимист, какво да правя?

Нима ще ме убедят с шаблонното „всичко ще се нареди“? Това не ми е достатъчно.

Защо ще се нареди?

Например аз лично съм песимист. И това ми вгорчаваше живота, докато не започнах съзнателно да управлявам отношението си към действителността. Ако ми се случва досадна неприятност, съзнателно я обръщам с краката нагоре и я обявявам за приятна. Това действа сто процента - в крайна сметка всичко се нарежда успешно. Аз управлявам реалността, а не тя мен.

Мислите ли, че съм станал друг?

Ни най-малко - промених отношението си, като останах себе си - все същият песимист.

ВАКСИНА СРЕЩУ СУЕВЕРИЯ

„Тъй като по природата съм скептик, проверявам на практика написаното от вас. За мое учудване почти всичко работи (почти, защото още не всичко съм проверил). Вече се примирих, че не мога да обясня как работи, пък и не е толкова важно, главното е, че има резултат. А сега на въпроса.

Обикновено всичко при мен се развива както искам (ако не се усъмня), докато не разкажа за това (не се похваля) на друг човек. След това за известно време реалността се променя - не е както преди, наистина после всичко се поправя. По-конкретно: карам колата си, без да спазвам ограниченията на скоростта. Често срещам катаджици, но... спират когото и да е, само не мен. По правило не се и съмнявам, че мен няма да ме спрат.

Веднъж обаче разказах за това на друг човек. Тутакси ме спряха, и то два пъти. На следващия ден — пак. Въпросът ми е: това случайно съвпадение ли е („похвалих се — спряха ме”), или има обяснение в рамките на трансърфинга?”

Не е случайно съвпадение. В момента, когато се хвалите пред някого какво сте постигнали или имате намерение да постигнете, в подсъзнанието ви се мярва едва доловимо съмнение - да не се урочасам. Такова леко опасение съществува винаги и у всички, дори човек да не вярва в предзнаменования.

Социумът създава стереотипи, които така или иначе се промъкват в подсъзнанието. Поговорки от рода на „Прескочи, пък тогаз викай хоп”, както и обичаят да се плюе през лявото рамо или да се чука на дърво, формират стереотип, според който успехът може да се прогони, ако се изрази на глас радостта.

На пръв поглед изглежда, че суеверията няма реална почва. Но защо сработват? Та нали произнесените на глас думи не са нищо повече от вибрация на въздуха? Мислите, които са тяхната същност, също нямат никаква сила, тъй като се произвеждат главно от разума.

Сила има мимолетното опасение, когато душата и разумът се докосват в единство: ами ако... да не му е уроки. Точно това леко докосване е напълно достатъчно да пусне механизма на вътрешното намерение - мощна сила, способна да окаже съществено въздействие върху реалността. Трудно е човек да се отърве от подсъзнателните опасения, затова единственото, което бих ви посъветвал, е да не се хвалите пред никого какво искате да постигнете, както и какво бихте могли да изгубите.

„На последния си изпит получих четворка. Бях подготвен, но „както винаги” ми се паднаха лоши въпроси, за които бях пропуснал да се подготвя. Не отговорих както трябва, но преподавателят ме „измъкна” заради доброто му отношение към мен.

От средата на декември работя със слайда поне по десет минути на ден. Представям си, че отивам в деканата и преди да си дам студентската книжка за заверка, я поглеждам, а там - само петици. Излиза, че лошо съм работил или нещо съм пропуснал?”

Трябва да си давате сметка, че не е възможно да промените реалността по свое желание със стопроцентов успех само със силата на мисълта си. Особено що се отнася до непосредствени цели от всекидневието. Далечните реално са по-постижими, защото материалната реализация е инертна и за vyplъщаване на желаното в действителност се изисква времеви отрязък, чиято продължителност не е известна.

Представете си, че съм ви дал инструмент - чукче за забиване на пирони. А вие казвате, че за нищо не става, понеже понякога ви удря по пръстите. Та ние не си играем на магьосници! Трансърфингът и без това работи със зашеметяваща ефективност. Какво повече искате?

„Като осъзнах колко фундаментални са принципите на трансърфинга, за пръв път усетих трагичната си самота. Буквално нямаше с кого да общувам. Разбрах колко дълбоко са затънали хората, с които ми беше интересно или поне ми беше добре, в блатото на стереотипите и заблудите. Трудно ми беше да разговарям с тях, буквално нямаше за какво. Отношенията ми в семейството също се влошиха, по същата причина. Усилията, които полагам да ги просветя, щяха да са достатъчни за построяването на град градина, както казва Маяковски.

Оказах се в ситуация, която според мен прилича на положението на човек, изхвърлен на необитаем остров: сам си е господар, по-умен е от всички наоколо, а смисълът... Е, добре, не е по-умен, защото гордостта е грях, но нали маса хора, които познавам, са прочели вашата книга, а всички освен мен я отхвърлиха. Колкото повече човек осъзнава, толкова по-силно усеща самотата си. И при вас ли е така? Промениха ли се отношенията ви с хората, особено с роднините и приятелите?”

Оставете това безплодно начинание - да будите спящите. Може пък да искат да спят.

Например хората от моето обкръжение са твърде далеч от трансърфинга. А мнозина дори не се досещат кой съм аз. Впрочем аз действително съм никой. Но това ни най-малко не ме натъжава. И вас ви съветвам да продължите да живеете обикновения си живот. Вашето предимство е, че сте се събудили от съня си наяве и вече сте способен да управлявате своята реалност.

Е, а ако другите не искат, или по-точно не вярват, че това е възможно, едва ли ще успеете да ги убедите в обратното.

„И все пак кой сте вие? Добре би било да узнаем малко повече за вас.”

Минах четиридесетте. Преди разпадането на Съюза се занимавах с изследвания в областта на квантовата физика, после с компютърни технологии, а сега - с книги. Живея в Русия. По националност съм руснак, или по-точно - една четвърт естонец. Останалото няма никакво значение, въпреки както и по-горното.

„Аз, естествено, разбирам, че това зависи от нивото на потребностите и целите, но дали не сте се опитвали — така, заради експеримента (все пак би трябвало да владеете трансърфинга най-добре от всички), да извършите нещо необикновено? Например да

вдигнете самолет във въздуха с изключени двигатели или да спечелите солидна сума от лотарията?”

Обръщайки се към мен с подобен въпрос, вие май погрешно ме вземате за някакъв месия, пророк или за магьосника от Изумрудения град. Разбирам ви. Сърби ви езикът да поискате: „Покажи ни чудо, тогава ще повярваме!”

Ако бях религиозен проповедник или адепт на някаква секта, въпросът щеше да бъде напълно закономерен. Според обичая в подобни среди лидерът е длъжен да потвърди своята изключителност и могъщество, като демонстрира някакво чудо. И тогава всички ще кажат: „О-о-о!” - и ще го последват безропотно, преизпълнени с благоговение и вяра.

Като класически махала на религиите и сектите е нужно безпрекословно подчинение на привържениците. (Трябва да направя уговорката, че строго разграничавам понятията Бог и религиозно махало, говорещо уж от негово име. По-подробно за това можете да прочетете в книгата „Ябълките падат в небето”). Необходимо условие за съществуването на махалото е еднаквата вяра - общата привързаност към една идея. А тъй като обикновено се налага да вярваш в нещо неосезаемо и невидимо, което не се проявява по явен начин, за заздравяване на вярата се налага да се демонстрира нещо чудно и необяснимо.

В това отношение трансърфингът е пълна противоположност на религиите и сектите. Той не е сборник от канони, изискващ да се прекланяш и да следваш една обща идея, а древно знание, което е съществувало винаги и се е предавало от поколение на поколение в различни интерпретации. Същността му е, че всеки има и трябва да има собствена идея и е способен да сътвори свое чудо, ако поиска.

Трансърфингът е много особено махало, ако може да се нарече така: вместо да вкарва всички в общия строй, той зове всекиго да следва своя собствен уникален път. Единственият обединяващ фактор тук е разпространението на това знание — нищо повече.

Що се отнася до вълшебството - няма такава, има само конкретна и напълно обяснима работа на намерението. Прието е да се отнася към магията всичко, което не се вмести в рамките на здравия смисъл. Трансърфингът сваля от магията булото на тайнствеността и обяснява как работи. Всеки е способен да го направи. Само без евтини фокуси! Занимаваме се с реални неща. Реалността се поддава на управляване, но е инертна, затова нещата не се получават толкова бързо, както в ръцете на илюзиониста.

От всичко казано следва, че няма нужда да демонстрирам чудо за заздравяване на вярата. Трансърфингът не изисква вяра, преклонение или безусловно следване на някаква идея.

Всеки може да си направи чудо и да го провери. Който е опитал и е видял със собствените си очи, не се нуждае от други потвърждения. Ако искате, наричайте го магия, но то е реално.

По повод на собствените си успехи мога единствено да констатирам, че трансърфингът действа безупречно. Но нямам намерение да афиширам личния си живот, защото след това той ще престане да бъде личен. Широката известност се обръща срещу теб, ако се поддадеш на изкушението и се качиш на пиедестал, за да те видят всички. Някои народи - американските индианци например, имат поверие, че ако някой е нарисувал твоя портрет (или те е фотографирал), значи е откраднал част от душата ти.

Разбира се, това е суеверие, но не е създадено напразно. Продуктът на личното творчество може да се разпространява, но да се тиражира личността - никога!

ЗАКОНОМЕРНОСТ НА КОНТРАСТА

„Когато бях на шестнадесет, яростно спорех с всички, които искаха да живеят в Москва. Не ми харесваше този град — смятах, че е създаден за туристите, а не за живеене. В крайна сметка живея в Москва. На деветнайсет спорех с всички, които казваха, че „всички мъже са гадини”, защитавах и бранех своя избраник - навярно се досещате какво

стана. Щом се усетех, че мисля - това не ми харесва (просто го мразя), то веднага се появяваше в моя живот. До 22 години гледах на децата като на някакво недоразумение, не разбирах как можеш да ги искаш и да ги имаш. В крайна сметка след година родих син, и то желан. После започнах да ненавиждам мъжете и си поставих невъобразимата цел никога да не се омъжа, а още повече пък да раждам деца. В резултат от втория си мъж имам отново син (и първия, и втория път исках момиче). Едва след като прочетох вашите книги, разбрах: всичко се случва по програмата „получавате онова, което не искате” — преди просто се смятах за неудачница, макар че във всичко бях първа. И така, помислих си: ако слайдовете за бъдещето, които си нарисовах във вид на цел, едва ли ще се сбъднат, може би по-добре е да си мисля за онова, което не приемам? Или ще бъде изкуствено намерение? Например: не искам да бъда много богата, да имам страхотни коли, огромни къщи, да не говорим за острови, яхти и други материални излишества. Аз наистина не го искам.”

Едва ли ще успеете да се накарате да не искате нещо, което всъщност страстно желаете, или да ангажирате мислите си с онова, към което сте равнодушна. Не ще излъжеш огледалото на света с изкуствено безразличие - в него се отразява всичко, с което са заети душата и разумът. Ако те са единни, ясният образ бързо се въплъщава в действителност. А когато имат разногласия, картината се раздвоява, затова и в реалността не се получава нищо определено.

Единството между душата и разума се отличава с един характерен признак - то винаги е придружено с неистово чувство. Понякога може да е възторг, но най-често заради човешката склонност към негативизъм то се проявява като тревога, отвращение, обида, негодуване, ярост. На огледалото му е безразлично накъде е насочено отношението - към приемане или неприемане, то просто констатира съдържанието на мислите.

Ликуването и възторгът обикновено не се задържат за дълго, а потиснатостта и отвращението могат да бъдат постоянни спътници, тъй като са предопределени от околната действителност. Когато страстно не приемате нещо, душата и разумът са напълно единни. В мислите ви се формира ясен образ, който дуалното огледало безстрастно прехвърля в реалността. Ето защо получавате онова, което не искате.

Но ако кажете, че не искате да имате яхта, това не означава, че я ненавиждате - просто не ви трябва. По същия начин не си и помисляте за живот в жалък коптор - не го искате, но и не се страхувате, че ще се окажете там. Мислите ви не владеят онова, към което сте безразлични. В ума ви няма определеност, липсва ориентация, затова картината се получава аморфна, размита - не е ясно какво изразява образът ви. А когато започнете да се боите и да ненавиждате, душата и разумът ви ще се слоят в единство, от което мисловният образ ще получи ясни очертания.

Изкуствено да се създава и поддържа единство между душата и разума не е възможно, както и произволно дълго да се запазва състоянието на възторг. Можете единствено да се стремите към това. Най-добрият начин за постигане на единството е да живеете съобразно със своето кредо и да се движите към своята цел. Колкото по-добре е фокусиран образът на душата и разума, толкова по-бързо ще бъде реализиран. А ако засега не успявате, можете да постигнете същите резултати с дълга обсада - да действате с неизменно постоянство.

Всякога, когато вниманието ви е завладяно от онова, което не приемате, съзнателно се прехвърляйте върху каквото искате да имате. Това е като фенерче в ръката ви: или безпомощно се мятате от една на друга страна, изплашено осветявайки тъмните ъгълчета, или насочвате лъча само напред и смело вървите към целта, каквото и да става наоколо.

„Често се случва така - ако началото на някаква работа е добро, резултатите се оказват лоши, и обратното, макар и не винаги. Може ли тази закономерност да се използва или някак да се оправи?”

„Често пъти съм забелязвала, че в живота ми много неща не се получават така,

както съм ги запланувала. От гледна точка на трансърфинга е напълно обяснимо - повишила съм потенциала на важността. Сетне забелязах една интересна закономерност. Ако целенасочено мисля, че ситуацията трябва да се развие лошо, на практика всичко се получава добре! И сега, за да избегна неприятния изход, специално измислям колкото може повече лоши варианти, вследствие на което всичко свършва успешно. Защо става така?"

Тук не може да се изведе строго правило. Случва се всичко да започне прекрасно, а да завърши много зле. А става и обратното - началото е ужасно, а накрая всичко се получава просто великолепно. При всички е различно и всеки забелязва своя закономерност. А да правим това ни кара контрастът - очакваме едно, а се получава съвсем друго. Хората често не обръщат внимание, че изведеното от тях правило се нарушава, ако придружаващите обстоятелства не са особено важни. Изключенията не са по-малко от потвържденията - просто не ги помнят. Обикновено се запомнят случаите, които са имали голямо значение. Точно важността поражда закономерността на контраста.

Когато на събитието или обстоятелството се придава голямо значение, възниква излишен потенциал. Човек много иска всичко да е наред и същевременно се бои, че нищо няма да се получи. Опасението може да е дори неосъзнато, но от това не става по-малко значимо, тъй като идва от душата. Точно тази смесица от желание, безпокойство и завишена оценка поражда вятъра на равновесните сили, които се стремят да изравнят баланса. В крайна сметка резултатът е противоположен на очакваното: отначало ситуацията изглежда мрачна, а после се оказва, че всичко е много по-лесно и по-просто, или обратното.

Означава ли това, че ако нарочно съгъстите боите, всичко ще свърши благополучно? Съвсем не. Нещо повече - не бива да го правите. Първо, няма да успеете да моделирате изкуствено излишен потенциал. С други думи, няма да се „изплашите“ наистина. Разумът може да се престори, но душата няма да повярва. Второ, рисувайки мрачни картини, създавате негативен образ, който с един или друг успех ще се отрази в огледалото на света. Защо да програмирате негативна реалност?

Ако сте забелязали, нарочно разигравайки най-лошите варианти, че „преструвките“ все пак сработват, това се получава не благодарение, а въпреки вашите усилия. Опасенията ви не отслабват, защото играете - сам себе си не можеш да излъжеш. Във всички случаи, дори независимо от играта, тайно се надявате на успешен изход, щом сега ви е толкова зле и страшно - точно това наистина е позитивен фактор, защото идва от душата. Но, повтарям - игричките с негативизма могат само да навредят.

Възниква следният въпрос: ако закономерността на контраста се поражда от очакването, основано върху придаването на повишено значение, тогава как ще се развият събитията в „чист вид“? Да предположим, в случай че нещо започва добре или лошо, какво да се очаква, ако още не се знае как да се отнасяме към него?

С голяма доза вероятност краят по своя характер ще бъде същият като началото. Тук неоченима помощ може да окаже простият принцип за движение по течението на вариантите. В живота ви се налага на всяка крачка да предприемате някакви действия - да инициирате някакъв процес, било то ново начинание или търсене на необходима вещ, на работа, на партньор, на решение. Всеки път, когато правите първата крачка в избраната посока, влизате през врата. В този момент, докато още не сте отишли твърде далеч, си мислите: правилно ли избрах вратата или трябваше да мина от съвсем друго място?

Ако от самото начало всичко върви добре, можете да се надявате, че така и ще продължава, макар че пак няма никакви гаранции. На гаранции можете да разчитате само в обратния случай. Ако вратата се отваря мъчно и трябва да се промушвате през нея, смело можете да се върнете и да търсите друга. Течението на вариантите винаги се движи по пътя на най-малкото съпротивление и този път е оптимален. Това не означава, че ако сте се промушили през чужда врата, няма да изминете пътя докрай. Безспорно е едно - там ви чакат маса проблеми и трудности. Затова по-добре следвайте правилото: щом вратата се отваря трудно, търсете друга.

Да разгледаме някои примери. Да предположим, че ви се струва, че ще намерите нужната ви вещ ето в онзи магазин, но по различни причини той се оказва недостъпен - или не можете да стигнете до него, или е затворен. Разумът упорито твърди: аз знам, нужна ми е тази вещ и ще я намеря точно тук. Най-вероятно ви предстои да се убедите, че нужната вещ ще откриете съвсем не там, където си мислите.

В друга ситуация вие търсите работа. В едната компания се налага да издържите много сложен тест, на събеседването се отнасят строго към вас и имат големи изисквания. В другата всичко минава лесно и гладко. Какво избира разумът? Той е свикнал да покорява върхове и да цени онова, което е постигнал с труд. Неговият избор е очевиден. Но какво ще стане по-нататък? Напрегната работа - непременно, материална изгода - едва ли.

Решавате проблем или започвате сложна работа. Въпреки широко разпространения стереотип опитайте отначало да действате, а после да мислите. Разумът е склонен да търси сложни решения и да избира трудни пътища. Любимият му метод е да създава, а сетне да преодолява препятствия - той е „баща на грешки трудни”. Винаги, каквото и да си измисля, правете нещата възможно най-лесно. Ще видите - колелото само ще се завърти.

Срещнали сте човек и размишлявате дали е подходящ за по-нататъшни отношения. Ако от самото начало възникват някакви пречки, трудности, търкания, можете да бъдете уверени - такива отношения няма да донесат нищо хубаво. Колкото и разумът да хвали достойнствата на партньора, както и да се аргументира - напротив, колкото повече се мъчи да убеди самия себе си, че „това е човекът”, толкова по-голяма е вероятността по-късно да съжалявате. Не вярвайте на аргументите - вярвайте на фактите. Не разчитайте на доводите на разума - плувайте по течението на вариантите.

ЦЕЛТА И ПРАВОТО

„Какво е вашето мнение - какво става с човек след смъртта му? Както разбирам, физическото тяло загива, а душата е вечна. Значи душата, връщайки се в енергоинформационното поле вече без съзнание, се слива с него и човешката индивидуалност престава да съществува, а при следващото превъплъщение душата ще има друго тяло и друго съзнание?”

А какво става със съзнанието, което съм имал - напразно ли е всичко? Не може Създателят, като ми е дал живот и съзнание, да си го вземе, без да остави нищо в замяна. Накратко - имало е човек, изпълнил си е функцията и вече е ненужен? Тъжно е някак си.”

Ако подминем догматичните представи на различните религиозни течения и погледнем фактите в очите, безспорно е само едно: душата действително преминава през редица превъплъщения, през много животи в различни тела. И досега няма явни доказателства за съществуването на Бога, а на душата - колкото щеш. Има хиляди свидетелства, че хората случайно са си спомняли предишни животи. Не е възможно да се усъним в тези спомени, защото фактите са упорито нещо. Ако човек внезапно проговори на древен език, който днес не се използва, или съобщава такива исторически и географски сведения, които по принцип не би могъл да знае - какви доказателства още са нужни?

Макар че и тези аргументи не убеждават ортодоксалната наука - тя винаги отхвърля онова, което не е способна да обясни, така й е по-лесно. Но ако учените можеха да проследят пътя на душата на екрана на осцилографа - това е друго нещо.

Що се отнася до въпросите от рода на „защо” и „с каква цел”, трябва да ги отнесете към висшите инстанции. Само на Бог му е известно. Трансърфингът отговаря на тези въпроси по следния начин. Целта на живота е служене на Бога. Служенето се състои не в преклонение, а в сътворяване заедно с Него. Бог управлява света посредством всичко живо. Той няма друг начин на съществуване освен във формата на живот - в цялото многообразие на проявите му.

Може би именно затова няма потвърждение за съществуването Му, защото Той

съществува във всичко - в тревичката, в цветето, в пеперудата, в самия човек.

Животът е сънят на Бога.

Реинкарнацията е нещо като преминаване от един сън в друг. Всички същества преследват една цел - да живеят, а значи според възможностите си да управляват дадената реалност. Управляването на реалността е и цел, и способност, и право.

Ако вие си вземете това право, реализирате волята на Бога и живеете пълноценен живот. А ако не го вземете - по-зле за вас. Подробно обосноваване на тези изводи се дава в книгата „Ябълките падат в небето“.

Но ако тези отговори не ви задоволяват, просто можете да се обърнете към себе си, тъй като във всекиго от нас има частица от Бога. Нито аз, нито някой свещенослужител, никой не може да бъде посредник между вас и Бога. Единствено вие самият, като се обърнете към самия себе си, ще получите отговорите на всички въпроси.

Моят отговор може да ви се стори невнушаващ доверие: „Но как?! Откъде аз ще зная?“ Най-вероятно или още не сте опитали да го направите, или не се доверявате на гласа на сърцето си, иначе нямаше да питате.

Всичко е много просто. Ако смятате да търсите отговори в чужди книги, ви предстои безкрайно пътешествие, което води доникъде.

Първо, никога няма да успеете да прочетете всичко, което ви е необходимо, второ, в различни източници ще намерите различни тълкувания и още повече ще се объркате.

По-добре прочетете няколко книги, които на вас (именно на вас!) ще ви се сторят главните, а сетне си вземете правото сам да намирате и да давате отговори.

Цялата работа е накъде е насочено намерението ви - към познание или към творчество. В първия случай се наемате с ролята на вечния студент, във втория - на създател и първооткривател.

ВЪРТЕЛЕЖКАТА НА НАДЗИРАТЕЛЯ

„Ако вие сте странник, вашето предназначение е много фино да насочвате човечеството към съзидателно съществуване, което и правехте досега. Но законите на странниците действат за техните носители дотогава, докато не ги използват за комерсиални цели, а вие получавате доход от издаването на книгите си, следователно знанията ви ще си останат, а свойствата на странник ще изгубите за много поколения напред. Нима мизерният доход, който получавате, ви е по-важен от нашите цели? Вие сте умен човек, учудва ме вашата увереност в собствената непогрешимост. Тогава или сте натрупали знания без подплата, или сте истински, но се жертвате за благо на земната цивилизация. Кой сте вие?“

О-о-о! О-о-о! Каква патетика! Аз съм съборен на земята, смазан съм, унищожен! Край, реших: ще си пусна брада като на Надзирателя, ще си взема гега и ще тръгна да странствам, за да открия истината, самият аз да прозира, а сетне да отворя очите на тънещите в мрак. Толкова ми се поиска да стана истински и да се жертвам за благо на земната цивилизация!

Каня се да го направя. Само още веднъж да си наплюнча пръстите и да преброя „мизерния си доход“, после - веднага на път. Е, а докато с треперещи ръце прибирам паричките си, чуйте една притча.

Веднъж няколко деца се събрали около пясъка, в двора на нашия свят. Там били Хвалипръцката, Господарчето, Драката, Умника, Клюкарката и Хлапето. Прякорът на всекиго от тях отразявал някаква отличителна черта на характера му.

Хвалипръцката се стремяла по всякакъв начин да подчертае своите достойнства и затова обичала да се хвали с красивата си рокличка, с бонбонче - с каквото и да е.

Господарчето май не се нуждаел от потвърждаване на своето значение. И без това

си бил важен. Той единствен имал кола с педали и с достойство я карал из двора.

Драката не давала покой нито на себе си, нито на другите. Тя не била лоша, а по-скоро ранима. Тази своя ранимост се опитвала да скрие зад външна дързост.

Умника, разбира се, се показвал като най-разсъдливия. Най-добре от всички правел кюфтенца от пясък и много се гордеел. Бил много загрижен, че другите вечно не правят нещата както трябва, и затова се стараел да покаже на всички правилния път.

Клюкарката се стремяла по всякакъв начин да разгласи на всички за съществуването си. Само че не ѝ се получавало много успешно, макар че не минавала границата на подлостта.

За Хлапето не можем да кажем почти нищо. Той не се отличавал с нищо особено, държал се кротко и обикновено замислено човъркал пясъка с лопатката си или слушал мълчаливо, с широко отворени очи какво говорят другите.

Всеки от тази „пясъчна“ компания се опитвал по своему да утвърди положението си в този неустойчив свят. Всеки актьор в този театър си имал роля, която повече или по-малко му позволявала да се впише в пиесата на живота.

Понякога Хвалипръцката прекалявала с хваленето и тогава Драката я дърпала за плитката. Клюкарката се оплаквала на Господарчето и той се спускал да възстанови справедливостта, а Умника се захващал да организира и вразумява всички.

Ролята била нещо като ниша, която давала възможност да се настанят удобно и да обявят на света: „Това съм аз! Аз съм! Не съм празно място!”

Всеки бил някой. И само Хлапето сякаш нямало никаква роля. Той се държал настрана от всички и по принцип не участвал в игрите. А толкова му се искало да бъде някой! Хлапето не разбирало кой точно е. Живеел с баба си, а родителите си не помнел.

Но и кой искал да бъде - също не знаел точно. Понякога му се искало да прилича на някого от компанията. Струвало му се, че ако поеме някоя от ролите, ще стане личност и ще заеме достойно място в дворното общество.

Колкото и да се опитвал обаче да изпробва чужди маски, нищо хубаво не излизало. Всеки път, когато Хлапето пробвало да играе чужда роля, не го оставяло никакво странно усещане. Сякаш ставал някой, но същевременно преставал да бъде себе си! Това не било приятно чувство и не му оставало нищо, освен да престане да бъде друг и отново да стане себе си, т.е. никой.

И така, цялата компания седяла около пясъка и скучаела. Внезапно някой казал:

- Вижте, идва Надзирателят.

- Кой Надзирател, къде?

- Ето го, стареца с бялата брада. Работи в парка, отговаря за всички люлки. Странен старец, задава глупави въпроси.

- Какви въпроси?

- Когато го помолиш да се качиш на въртележката, той те пита: „Срещу какво?”

Тикаш му билетче и той те пуска.

- Голяма работа! Кой ще те пусне безплатно?

- Ами веднъж няха пари за билет и опитах да се промъкна, но той ме забеляза и пак ме притисна с глупавия си въпрос: „Срещу какво?” А пък аз му казвам: деденце, нямам пари, пусни ме да се повозя. Той пак ме пита: „Защо?” Не го разбрах, а той отново: „Защо да те возя?” Аз му казах, че нямам пари, но много ми се иска да се повозя. А Надзирателят каза: „Когато отговориш на въпроса ми, тогава няма повече да си купуваш билети.”

- Какво ли иска? Какво може да се отговори на такъв въпрос?

- Кой го знае! Няколко пъти се опитвах, но старецът все казва, че не е правилният отговор.

Хлапето слушало разговора и внезапно сякаш нещо го осенило. В ума му мигновено се появила невероятна яснота. Внезапно видял себе си и всички останали като че ли отстрани. Знаел, че винаги е искал да стане някой - личност, която прилича макар на един от членовете на дворната компания. Но сега Хлапето почувствало нещо необикновено: той бил

никой и същевременно - всеки от тях! Осъзнал, че ако всички престанат да играят ролите си, с други думи - свалят маските, тогава всеки ще стане като него, т.е. никой.

По същия начин всяка капка, откъснала се от гребена на вълната, си има своя величина и форма. Но същността на всички капки е една - водата. И всички рано или късно се връщат в океана и се сливат с него в едно цяло.

В един момент за Хлапето всичко станало просто и ясно. Без самият той да очаква, внезапно изгърсил:

- Зная отговора на въпроса на Надзирателя.

Всички млъкнали и с изумление се вторачили в него. Никой не мислел, че е способен да сътвори нещо подобно.

- Е, и какъв е отговорът? - предпазливо запитал Умника.

- Да идем в парка, там ще разберете - отвърнало Хлапето и станало, явно с намерението да осъществи замисленото.

Заинтригувани, децата тръгнали след него.

- Но това не е всичко - пошепнала Драката на Умника. - Там има Вратар и той също си има въпрос: „Кой ти е разрешил?“ Днес Хлапето е някак странно. Ще видим какво ще каже на това.

Скоро децата стигнали парка и спрели пред вратите. Сърдит дядка със страховит вид им преградил пътя.

- Ей, вие, дечица, накъде сте тръгнали? Хлапето излязло отпред.

- В парка, да се повозим на въртележките. Вратарят се объркал от този простицък отговор и не знаел дали да се разсърди или да се разсмее.

- А ти чие си, момченце? Слушаш ли родителите си? Пък и въобще кой ви е разрешил? Какво ще отговориш, а?

- Ами това, че не съм длъжен да отговоря на този въпрос - спокойно отвърнало Хлапето.

Вратарят зяпнал. За пръв път му отговаряли правилно. Откъде това човешко Хлапе можело да знае? Без да каже и дума, дядката отворил вратите пред децата и дълго гледал учудено след тях.

Когато децата страхливо приближили въртележката, насреща им излязъл Надзирателят.

- Какво ще желаете, чеда мои?

- Да се повозим - отговорило Хлапето от името на всички.

- Срещу какво? - както обикновено се осведомил старецът.

- Срещу нищо. Просто така - без да се замисля, отвърнало Хлапето.

Надзирателят го погледнал с нескрито любопитство.

- А защо?

- Защото съм син на Бога.

За миг се възцарила мъртва тишина. Като се опомнили, децата радостно заскачали и закрещели:

- Ние сме деца на Бога! Ние сме деца на Бога! Повече никой никому не задавал въпроси. Кой знае защо, на всички им станало ясно всичко без по-нататъшни обяснения. Широко усмихнат, Надзирателят раздал на всички сладолед и им предложил да седнат на въртележката.

Колкото и да е странно, всеки просто си намерил местенце по сърце и не възникнали никакви спорове, обикновени в такива случаи. Хвалипръцката си избрала конче, Господарчето - кола, Драката - локомотивче, Умника - звездолет, Ключарката - корабче.

Въртележката се завъртяла. И станало чудо: предишните роли изчезнали някъде, сякаш от лицата на децата паднали маски. Престанали да бъдат някой си и просто станали себе си. Всички били щастливи и никой никому не завиждал и нямал претенции.

Така завършвам притчата, която съдържа цялата философия на трансърфинга.

Интересно, какво ли е избрало Хлапето? Това ще решиш ти, уважаеми читателю. Просто трябва да си кажеш, както Хлапето - „Аз съм син на Бога”. Просто да си го позволиш и спокойно да вървиш по пътя на единството между душата и разума.

Ако имате онова, което в трансърфинга се нарича решимост да имаш и да действаш, Вратарят в нужното време ще отвори пред вас нужната врата, а външното намерение ще превърне мечтата ви в реалност.

Ето че дойде времето да ви отговоря на въпроса кой съм аз. Аз съм никой. И същевременно съм онзи, който сте и вие - син на Бога. Господ Бог - моят Баща - ме е пуснал да се разходя в този свят. Дали Го обичам и дали Го слушам - не засяга никого. Общувам с моя Баща непосредствено, със сърцето си, а не през решетката на изповедалнята. Аз самичък, със своето намерение, формирам слоя на своя свят и щом това не пречи на другите деца на Бога, не съм длъжен да давам отчет никому.

Да посочвам истинския път също не е моя работа. За това е необходимо да бъдеш някой, а аз съм никой. Всеки човек може да си надене маската на Странник, Просветлен, Учител и да казва на всички, че знае накъде да вървят. Ако му повярват, може да събере около себе си паство и „да прави кюфтенца от пясък”, дълбокомислено философствайки за различни духовни неща.

Но тъй като аз съм никой, не ми е известно накъде да вървят другите. В трансърфинга се казва само че всички сме деца на Бога, като всеки - и само той - знае своя път и всеки има свобода на избор. Вие сами ще намерите пътя си, ако се вслушате в гласа на сърцето си. Останалото е работа на техниката на трансърфинга.

Е, май казах всичко. Време е да взема тоягата и да тръгна - да понеса светлината на знанието в мрака на невежеството. Макар че - почакайте. Нали съм никой? И не са ми известни онези „закони на Страниците”, споменати в писмото. Значи няма какво да губя. О, щастие - аз съм свободен! Оставам си тук.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Авторът ще ви напише „внушения”, че този речник е квинтесенцията на трансърфинга.

ВАЖНОСТ. Важността възниква, когато на нещо се придава излишно голямо значение. Това е излишен потенциал в чист вид и при неутрализирането му равновесните сили създават проблеми на онзи, който го е предизвикал.

Вътрешната важност се проявява като надценяване на собствените качества или недостатъци. Формулата ѝ звучи така: „Аз съм важна персона” или „Аз изпълнявам важна работа”. Когато стрелката на важността удари в края на скалата, се включват равновесните сили и „важната персона” я перват по носа. Разочарование очаква и онзи, който „изпълнява важна работа” - или работата му не ще е нужна никому, или ще я изпълни много лошо. Обратната страна е подценяване на собствените качества и самоунижаване. И в двата случая величината на излишния потенциал е еднаква, разликата е само в знака.

И външната важност се създава от самия човек, когато придава твърде голямо значение на обект или събитие от външния свят. Формулата ѝ е: „За мен голямо значение има еди-какво си” или „За мен е много важно да направя еди-какво си”. Така се създава излишен потенциал и цялото начинание ще бъде провалено. Представете си, че трябва да минете по гредата върху земята - нищо по-лесно. А сега е необходимо да минете по същата гредата, прехвърлена от покрив до покрив високо над земята. Това е много важно за вас и не ще успеете да се убедите в обратното.

ВЪЛНАТА НА УСПЕХ. Тя се образува като натрупване на благоприятни за вас жизнени линии. В пространството на варианти има всичко, включително и такива златни жили. Ако сте попаднали върху крайната линия на подобна нееднородност и сте уловили

успеха, можете по инерция да се плъзгате върху други линии от натрупването, където ще последват нови щастливи обстоятелства. Но ако след първия успех отново ви споходи черен период, значи ви е уловило деструктивно махало и ви е отклонило от вълната на успеха.

ГАТАНКАТА НА НАДЗИРАТЕЛЯ. „Всеки може да притежава свободата да избира всичко, което си поиска. Как да се сдобием с такава свобода?” Човек не знае, че не е необходимо да се бори, а просто да получава желаното. Звучи абсолютно невероятно, но действително е така. Отговора на тази гатанка ще узнаете само ако прочетете цялата книга „Трансърфинг на реалността”. Не се опитвайте тутакси да погледнете последната глава, защото няма да разберете отговора.

ЕДИНСТВО МЕЖДУ ДУШАТА И РАЗУМА. Разумът притежава воля, но не е способен да управлява външното намерение. Душата е способна да усети своята тъждественост с външното намерение, но няма воля. Тя лети в пространството на варианти като неуправляемо хвърчило. За да подчиним външното намерение на волята, е необходимо да постигнем единство между душата и разума - състоянието, при което чувствата на душата и мислите на разума се сливат. Например човек е изпълнен с радостно вдъхновение, душата му „пее”, а разумът „доволно потрива ръце”. Тогава човек е способен да твори. Но когато душата и разумът се обединяват в чувствата на тревога, страх и неприемане, се събдват най-лошите ви очаквания. И най-сетне, когато разсъдъкът твърди едно, а сърцето се съпротивява, значи душата и разумът са в раздор.

ЖИЗНЕНА ЛИНИЯ. Човешкият живот, както и всяко друго движение на материята, представлява низ от причини и следствия. В пространството на варианти следствието винаги се намира близо до своята причина. Както едното произтича от другото, така и близко разположените сектори на пространството на варианти се подреждат в жизнената линия.

Сценариите и декорите на секторите върху една жизнена линия са горе-долу еднакви по своето качество. Човешкият живот си тече равномерно по собствената линия, докато не се случи събитие, съществено променящо сценария и декорите. Тогава съдбата прави завой и преминава върху друга жизнена линия. Винаги се намирате върху линиите, чиито параметри отговарят на мисловното ви излъчване. Когато промените отношението си към света, т.е. начина си на мислене, преминавате върху друга жизнена линия, с други варианти за развитие на събитията.

ЗНАЦИТЕ. Пътеводни знаци са онези, които подсказват завой в течението на вариантите. Ако приближава нещо, способно да окаже съществено влияние върху хода на събитията, се появява знак, който сигнализира за това. Когато течението на вариантите прави завой, вие преминавате върху друга жизнена линия. Всяка е с приблизително еднакви качества. Потокът в течението на вариантите може да пресича различни по своите параметри линии. Промените могат да са незначителни, но разликата се усеща. Точно тази качествена разлика вие съзнателно или несъзнателно забелязвате - струва ви се, че нещо не е както трябва.

Пътеводните знаци се появяват само в случай, че започва преход върху друга жизнена линия. Вероятно няма да забележите отделните явления. Например над вас грачи врана, а вие не й обръщате внимание. Не сте почувствали качествена разлика, значи все още се намирате върху предишната жизнена линия. Но ако нещо ви накара да застанете нащрек, това е знак. Отличителният му белег е, че винаги сигнализира за започващ преход върху съществено различна жизнена линия.

ИЗБОРЪТ. Трансърфингът предлага принципно различен подход за постигане на целите. Човек прави своя избор, както прави поръчка в ресторанта, без да се грижи за

средствата за постигането му. В повечето случаи целта се реализира сама независимо от преките действия на поръчителя. Желанията ви не се изпълняват. Мечтите ви няма да се сбъднат. Но изборът ви е неотменим закон и той неизбежно ще се реализира. Невъзможно е да се обясни с две думи същността на избора. Целият транссърфинг е за това, какво е избор и как да го правим.

ИЗЛИШЕН ПОТЕНЦИАЛ. Излишният потенциал представлява напрежение, локално смущение в равномерното енергийно поле. Подобна нееднородност се създава от мисловната енергия, когато на някакъв обект се придава излишно важно значение. Например желанието е излишен потенциал, защото то се стреми да привлече желания предмет там, където фактически го няма. Силното желание да имате нещо, което всъщност нямате, създава енергийна „разлика в налягането“, която поражда вятъра на равновесните сили. Други примери за излишни потенциали: недоволство, осъждане, възхищение, преклонение, идеализиране, надценяване, презрение, тщеславие, чувство за превъзходство, за вина, за непълноценност.

ИНДУЦИРАН ПРЕХОД. Катастрофите, стихийните бедствия, въоръжените конфликти и икономическите кризи се развиват по спирала. Зараждат се, развиват се, напрежението все повече се засилва, идва кулминацията, емоциите се разгарят с пълна сила и най-сетне се стига до развързката - цялата енергия се разпръсква в пространството и настъпва временно затишие. По същия начин работи и водовъртежът.

Вниманието на група хора попада в примката на махалото, то се разлюлява все по-силно, увеличавайки ги върху жизненни линии с бедствия. Човек откликва на първия тласък на махалото - например реагира на негативно събитие, взема участие в завръзката и попада в зоната на действие на спиралата, която все повече се засилва и го всмуква като водовъртеж.

Явлението всмукване се определя като индуциран преход върху такава жизнена линия, където човек се превръща в жертва. Откликът му на тласъка на махалото и последвалото взаимно подхранване с енергията на колебанията индуцира преход върху жизнена линия, близка по честота до колебанията на махалото. Вследствие на това негативното събитие се включва в слоя на света на дадения човек.

КООРДИНАЦИЯ НА ВАЖНОСТТА. Не придавайте на нищо излишно голямо значение. Важността не ви е нужна, тя е нужна на махалата, които управляват хората с помощта на конците на зависимостта, сякаш те са марионетки. Човек се бои да се пусне от тях, защото е във властта на зависимостта, която му създава илюзията за опора и увереност.

Увереността е същият излишен потенциал на неувереността, само че с обратен знак. Осъзнатостта и намерението позволяват да игнорирате играта на махалата и да постигнете своето без борба. А когато има свобода без борба, не ви е нужна увереност. Ако ми липсва важност, няма какво да защитавам и какво да завоювам — аз просто спокойно си вървя и избирам каквото ми е нужно.

За да се освободите от махалата, е необходимо да се откажете от вътрешната и външната важност. Проблемите и препятствията по пътя към целта също възникват като следствие от излишните потенциали на важността. Препятствията се крепят върху фундамента на важността. Ако съзнателно я отхвърлите, те ще изчезнат.

КООРДИНАЦИЯ НА НАМЕРЕНИЕТО. Реализирането на най-лошите очаквания на хората, склонни към негативизъм, потвърждава, че човек е способен да оказва влияние върху хода на събитията. Всяко събитие върху жизнената линия има две разклонения в пространството на варианти - в благоприятна и в неблагоприятна посока. Винаги, когато се сблъсквате с едно или друго събитие, вие правите избор как да се отнасяте към него. Ако го разглеждате като положително, ще попаднете върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Склонността към негативизъм обаче ви кара да изразявате недоволство и

да изберете неблагоприятното разклонение.

Щом нещо ви ядоса, веднага следва нова неприятност. Такъв е механизмът на „едно зло никога не идва само”. Но поредицата неприятности не идва след бедата, а след вашето отношение към нея. Закономерността се създава от вашия избор, който правите на кръстопътя. Анализирайки склонността си към негативизъм, можете да си представите накъде ще ви отведе през целия ви живот този низ от негативни разклонения.

Принципът за координиране на намерението е следният: ако решите да разглеждате привидно негативната промяна в сценария като позитивна, така и ще бъде. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете същия успех в позитивното, какъвто постигат негативистите в най-лошите си очаквания.

МАТЕРИАЛНА РЕАЛИЗАЦИЯ. Информационната структура на пространството на варианти при известни условия може да се материализира. Всяка мисъл, както и сектор на пространството, има определени параметри. Като „осветява” съответния сектор, мисленото излъчване реализира неговия вариант. Така мислите оказват непосредствено влияние върху хода на събитията.

Пространството на варианти служи за шаблон, то определя формата и траекторията на движение на материята. Материалната реализация се движи в пространството и времето, но вариантите остават на мястото си и съществуват вечно. Всяко живо същество формира със своето мисловно излъчване слоя на своя свят. Нашият свят е населен от множество живи организми и всеки има свой принос във формирането на реалността.

МАХАЛОТО. Мисловната енергия е материална, тя не изчезва безследно. Когато група хора започват да мислят в една насока, техните „вълни” се наслагват една върху друга и в океана от енергия се създават невидими, но реални енерго-информационни структури - махала. Те започват да се развиват самостоятелно и подчиняват хората на своите закони. Попаднал под влиянието на деструктивно махало, човек губи свободата си - става винтче в големия механизъм.

Колкото повече хора - привърженици - го подхранват с енергията си, толкова по-силно се „разлюлява” махалото. Всяко си има собствена характерна честота на колебанията. Например можете да разлюлеете люлката само ако приложите усилия с определена честота, наречена резонансна. Ако броят на привържениците на махалото намалее, колебанията му затихват. Когато съвсем изчезнат, то спира и умира като същност.

За да изсмучат енергия от човека, махалата използват чувствата и реакциите му: негодуване, недоволство, омраза, раздразнение, тревога, вълнение, потиснатост, смут, отчаяние, страх, съжаление, привързаност, възхищение, умиление, идеализиране, преклонение, възторг, разочарование, гордост, надменност, презрение, отвращение, обида, чувство за дълг, за вина и т.н.

Главната опасност за човека, поддал се на влиянието на деструктивно махало, е, че то отклонява жертвата си от онези жизнени линии, където той може да бъде щастлив. Необходимо е да се освободи от натрапените цели, защото, борейки се за тях, той се отклонява все повече от съдбата си.

Махалото представлява егрегор, но това не изчерпва всичко. Понятието „егрегор” не отразява комплекса от нюанси на човешкото взаимодействие с енергоинформационните същности.

НАМЕРЕНИЕТО. Можем приблизително да определим намерението като решимост да имаш и да действаш. Реализира се намерението, а не желанието. Пожелайте да вдигнете ръката си - желанието е оформено в мислите ви, давате си сметка, че искате да си вдигнете ръката. Но дали то ще я вдигне? Не, само по себе си желанието не произвежда никакво действие. Ръката ви ще се вдигне едва когато сте отработили мислите за желанието и е останала само решимостта да действате. Може би решимостта ще я вдигне? Също не.

Взели сте окончателно решение да я вдигнете, но тя още не се движи. Какво тогава ще я вдигне? Как да се определи какво идва след решимостта?

Точно тук се проявява безпомощността на разума да даде убедително обяснение какво представлява намерението. Определението, че намерението е решимост да имаме и да действаме, е само прелюдия към силата, която осъществява действието. Остава просто да констатираме факта, че ръката се вдига не от желанието и не от решимостта ни, а от намерението.

Намерението се дели на външно и на вътрешно. Вътрешното предполага активно въздействие върху околния свят - това е решимостта да действате. Външното е решимостта да имаш, когато светът сам се подчинява на човешката воля. Вътрешното намерение е концентриране на вниманието върху процеса на собственото движение към целта, а външното - концентриране на вниманието върху това как целта се реализира сама. С вътрешното намерение целта се достига, а с външното се избира. Всичко свързано с магията и паранормалните явления се отнася към външното намерение. А онова, което може да бъде постигнато в рамките на обикновения светоглед, се постига със силата на вътрешното намерение.

ОТНОШЕНИЯ НА ЗАВИСИМОСТ. Отношенията на зависимост се развиват по следния сценарий: „Ако ме обичаш, ще захвърлиш всичко и ще дойдеш с мен на края на света. Ако не се ожениш (омъжиш) за мен, значи не ме обичаш. Ако ме хвалиш, ще ти бъда приятел. Ако не ми дадеш лопатката си, ще те изгоня от пясъка.”

Когато любовта преминава в отношения на зависимост, неизбежно се появява поляризация и равновесието се нарушава. Безусловната любов е любов без право на притежание, възхищение без преклонение. С други думи, такова чувство не създава отношения на зависимост между онзи, който обича, и предмета на неговата любов.

Равновесието се нарушава и когато нещо се сравнява с друго нещо или му се противопоставя: „Ние сме такива, а те са други!” Например националната гордост - в сравнение с кои нации? Чувството за непълноценност - в сравнение с кого? Или гордост от себе си - в сравнение с кого? Където има противопоставяне, неизбежно се включват равновесните сили. Действието им е насочено или да „разделят” субектите на противоречието, или да ги обединят - за взаимно съгласие или за стълкновение. Ако поляризацията е създадена от вас, действието на равновесните сили ще бъде насочено преди всичко срещу вас.

ПОЛЯРИЗАЦИЯТА. Излишни потенциали възникват, когато се придава излишно голямо значение на някакви качества. А отношения на зависимост се създават, когато хората започнат да се сравняват един с друг, да се противопоставят и да поставят условия от рода на „ако ти така, аз пък еди-как си”. Излишният потенциал не е страшен, докато изопачената оценка съществува сама за себе си. Но щом изкуствено завишената оценка на един обект се сравни с друг, възниква поляризация, а тя на свой ред поражда вятъра на равновесните сили. Те се стремят да премахнат възникналата поляризация и в повечето случаи действието им е насочено срещу онзи, който я е създал.

ПРОСТРАНСТВО НА ВАРИАНТИ. То представлява информационна структура - безкрайно информационно поле, съдържащо всички варианти на всички събития, които биха могли да се случат. Може да се каже, че там има всичко, което е било, е и ще бъде. Пространството на варианти е шаблон, координатна мрежа на движението на материята в пространството и времето. Както миналото, така и бъдещето се намират там стационарно, като на филмова лента, а ефектът време се проявява само при преместването на отделния кадър, в който се намира настоящето.

Светът съществува едновременно в две форми - физическата реалност, която можем да докоснем с ръка, и метафизичното пространство на варианти, намиращо се извън пределите на възприятието, но не по-малко обективно. Макар че достъпът до това информационно

поле по принцип е възможен. Тъкмо оттам черпим интуитивните знания. Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново, може само да построи нова версия на къщичка от старите кубчета. Мозъкът съхранява не самата информация, а нещо подобно на адресиране към информацията в пространството на варианти. Всички научни открития и шедеври на изкуството той получава от пространството на варианти с посредничеството на душата.

Сънищата не са илюзии в обикновения смисъл на думата. Разумът не ги съчинява - той действително ги изживява. Всичко, което наблюдаваме в реалността, са реализираните варианти. А насън сме способни да видим онова, което не е било реализирано, т.е. пиеси с виртуален сценарий и декори. Сънищата показват какво би могло да се случи в миналото или в бъдещето. Сънуването е пътешествие на душата в пространството на варианти.

РАВНОВЕСНИ СИЛИ. Навсякъде, където има излишен потенциал, възникват равновесни сили, насочени към отстраняването му. Той се създава от мисловната енергия, когато човек придава излишно голямо значение на някакъв обект.

Да сравним например две ситуации: вие стоите на пода във вашата стая, а сетне - на ръба на пропаст. В първия случай изобщо не се вълнувате, а във втория ситуацията има огромно значение за вас - едно невнимателно движение и ще се случи непоправимото. На енергиен план фактът, че просто стоите, има еднакво значение и в първия, и във втория случай. Но когато сте на ръба на пропастта, със страха си нагнетявате напрежение, създавате нееднородност в енергийното поле, вследствие на което възникват равновесни сили, насочени да я отстранят. Дори можете реално да усетите действието им: от една страна, някаква необяснима сила ви тегли надолу, а от друга - ви дърпа по-далеч от ръба на пропастта. За да премахнат излишния потенциал на вашия страх, равновесните сили трябва или да ви отдръпнат от края, или да ви хвърлят долу и да свършат с всичко това. Точно това тяхно действие усещате.

Действието на равновесните сили за отстраняване на излишните потенциали поражда огромното множество проблеми. Коварството им се състои в това, че човек често получава резултат, точно обратен на намерението си, като изобщо не разбира какво става. Оттук и усещането, че действа някаква необяснима зла сила, своеобразен „закон за всеобщото зло”.

СЕКТОР В ПРОСТРАНСТВОТО НА ВАРИАНТИ. Във всяка точка на пространството съществува свой вариант на едно или друго събитие. За по-лесно разбиране ще смятаме, че вариантът се състои от сценарий и декори. Декорите са външният вид или формата на проява, а сценарият - пътят, по който се движи материята. За по-удобно можем да разделим пространството на варианти на сектори, като всеки си има сценарий и декори. Колкото са по-отдалечени секторите един от друг, толкова по-големи разлики има в сценария и декорите им. Човешката съдба също е представена от множество варианти. Теоретично няма никакви ограничения за възможните обрати на съдбата, тъй като пространството на варианти е безкрайно.

СЛАЙД. Представата ни за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването е резултат от нашите слайдове. Например ви безпокоят някои ваши недостатъци и заради това изпитвате чувство за непълноценност, защото ви се струва, че другите също не ги харесват и не ги одобряват. И тогава, общувайки с хората, поставяте в прожекционния си апарат слайда на комплекса ви за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Слайдът представлява изопачена картина на действителността в главата ви. Като правило негативният слайд поражда единство между душата и разума и затова се реализира - най-лошите ви очаквания се сбъдват. Можем да преобразим негативните слайдове в позитивни и да ги принудим да работят за нас. Ако целенасочено си създадете позитивен слайд, той може да преобрази слоя на вашия свят. Целевият слайд е въображаема картина,

според която целта вече е постигната.

Системното му визуализиране води до материализиране на съответния сектор от пространството на варианти.

СЛОЙ НА СВЕТА. Всяко живо същество материализира с мисловната си енергия определен сектор от пространството на варианти и създава слоя на своя свят. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и така всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността.

Със своето светоусещане човек си създава индивидуален слой на света - отделна реалност. В зависимост от неговото отношение тя има едни или други оттенъци. Метафорично казано, там се установяват определени климатични условия -свежо утро със сияещо слънце или мрачен ден с проливен дъжд, понякога бушува ураган или някакво природно бедствие.

Индивидуалната реалност се създава по два начина - физически и метафизичен. С други думи, с действията и мислите си човек изгражда своя свят. Мисловните образи играят главна роля, тъй като създават по-голямата част от материалните проблеми, с които човек се налага да се бори през повечето време. Трансърфингът се занимава изключително с метафизичния аспект.

ТЕЧЕНИЕ НА ВАРИАНТИТЕ. Информацията е разположена в пространството на варианти стационарно, като матрица. Информационната структура се състои от вериги, свързани помежду си. Причинно-следствените връзки пораждаят течението на вариантите.

Неспокойният разум постоянно изпитва тласъците на махалата и се наема да решава всички проблеми, опитвайки се да държи ситуацията под своя контрол. Волевите му решения в повечето случаи представляват безсмислени пляскания с ръце по водата. По-голямата част от проблемите, особено дребните, се решават от само себе си, ако не пречим на течението на вариантите.

Главната причина, поради която не бива активно да се съпротивляваме на течението, е, че по този начин изразходваме маса енергия безполезно или дори в своя вреда. Течението се движи по пътя на най-малкото съпротивление и затова съдържа най-ефикасните и рационални решения на проблемите. Напротив, съпротивата срещу течението поражда множество нови проблеми.

Няма полза от мощния интелект на разума, щом решението вече съществува в пространството на варианти. Когато не се пъхаме между шамарите и не пречим на течението на вариантите, решението ще дойде само, и то най-оптималното. Оптималността е заложена в структурата на информационното поле. В пространството на варианти има всичко, но с най-голяма степен на вероятност се реализират вариантите с най-малък разход на енергия. Природата не изразходва енергията напразно.

ТРАНССЪРФИНГ. Аз не съм измислил думата трансърфинг. Тя дойде при мен оттам, откъдето и всички останали термини и изобщо цялото съдържание на книгата. И аз самият до известно време не разбирах значението ѝ, дори не знам как да я асоциирам. Значението на тази дума може да се тълкува като „плъзгане през пространството на варианти” или „трансформиране на потенциално възможния вариант в реалност”, или „преминаване през жизнените линии”. Но в общи линии, ако се занимавате с трансърфинг, значи балансирате върху вълната на успеха.

ФРЕЙЛИНГ. Това е ефикасна технология на човешките отношения, съставна част на трансърфинга. Главният принцип на фрейлинга може да се формулира така: откажете се от намерението да получите, сменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали.

Действието на този принцип се основава върху това, че вашето външно намерение

използва вътрешното намерение на партньора ви, без да накърнява интересите му. Като резултат получавате от него онова, до което не сте се добрали с обикновените методи на вътрешното намерение. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете невероятни резултати в личното си и делово общуване.

ЦЕЛИ И ВРАТИ. Всеки човек си има свой уникален път, по който ще намери истинско щастие в този живот. Махалата натрапват чужди на човека цели, които примащват с престижност и недостъпност. Преследвайки лъжливи цели, или нищо няма да постигнете, или ако го постигнете, ще разберете, че не ви е нужно.

Собствената ви цел ще превърне живота ви в празник. Постигането на вашата цел ще повлече след себе си изпълнението на всичките ви останали желания, като резултатите ще надминат очакванията ви. Вашата врата е пътят, който ще ви отведе до вашата цел.

Ако се движите към вашата цел през вашата врата, никой и нищо не може да ви попречи, защото ключът на душата ви идеално пасва на ключалката на вашия път. Вашето никой не ще ви отнеме. Следователно няма да имате проблеми с постигането на вашата цел. Проблемът е само да откриете вашата цел и вашата врата. Трансърфингът ще ви научи как да направите това.